ព្រះ

ត្រៃបិដកបាលី

និង

សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ

អភិធម្មបិដក

កថាវត្ថុ បឋមភាគ

៨៤

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព.ស ២៥០៨

ឯកសារគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកស្កាននេះ
ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកដប៉ុន ៗ

ឯកសារគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ចាប់ពីភាគ៥១ ដល់ ភាគ១១០
ត្រូវបានរៀបចំធ្វើឡើងដោយ គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ បូជា
ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា សម្រាប់ជាធម្មទាន ៗ

ផ្តល់សៀវភៅគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកសម្រាប់ការងារ
ដោយ ឧបាសិកា កាំង ហ្គិចណៃ ៗ

គ្រប់គ្រងគម្រោង (ទូទៅ និងផ្នែកបច្ចេកទេស)
ដោយ ឧបាសក ស្រុង-ចាន់ណា ៗ

ត្រួតពិនិត្យឡើងវិញ
ដោយ ចន-ស្រីស្រស់ ៗ

ថតស្កានដោយ
ប្អូនប្រុស ម៉ាន់ សាវ៉េត

www.5000-years.org

ក្រោមការឧបត្ថម្ភយ៉ាងច្រើនលើសលប់ពី៖

- ឧបាសិកា កាំង ហ៊ិចង៉ែណ (ភ្នំពេញ)
- ឧបាសក ជុត លីស្រុង និង ឧបាសិកា លី សុខា ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- ឧបាសក សន ចន និង ឧបាសិកា អ៊ូច សាវឿង ព្រមទាំងបុត្រ (បាត់ដំបង)
- ឧបាសក ជា ស៊ុវត្ថានា និងឧបាសិកា ឃុន សូនីម៉ា ព្រមទាំងបុត្រី ជា សុមេធាធីតា (ស.រ.អ)
- លោក ជឹម-ជា និងលោកស្រី រតនី ស្រីមុំ (ភ្នំពេញ)
- ឧបាសក ង៉ែង យឿន (កូរ៉េ)
- លោក ស៊ុក ចាន់សេរី (បន្ទាយមានជ័យ)
- ឧបាសិកា យ៉ា វ៉ារី (បន្ទាយមានជ័យ)
- ប្អូនស្រី យ៉ា សុភ: (បន្ទាយមានជ័យ)
- ឧបាសិកា កោ សេង (ភ្នំពេញ)
- លោកស្រី ប៉ាន សុគន្ធានីន និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- ឧបាសក ស្រុង ចាន់ណា និង ឧបាសិកា ចន ស្រីស្រស់
ព្រមទាំងបុត្រ ចាន់ណា សុធារនីរាជ, ចាន់ណា សុធារនិរោធ (ភ្នំពេញ)
- លោកស្រី ស្រុង ចាន់រស្មី និង ស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- កញ្ញា ស្រុង ចាន់រតនា (ភ្នំពេញ)
- លោក ស្រុង យូហេង (ភ្នំពេញ)
- លោក នង សុផល (កូរ៉េ)
- ប្អូនស្រី សុខ អេង (កំពង់ចាម)
- កញ្ញា ចន កក្កដា (បាត់ដំបង)
- លោកស្រី ចន សត្យា និងលោក ទួត សេរីស័ក ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- លោក ចន រចនា (បាត់ដំបង)
- កញ្ញា ង៉ែស សុផារី (បាត់ដំបង)
- កញ្ញា យឿម សុផានី (បាត់ដំបង)
- លោក ម៉ៅ គន្ធា និងលោកស្រី ធៀង សេដ្ឋា (បាត់ដំបង)
- លោក សៅ សារ៉ុម (បាត់ដំបង)
- ព្រះតេជព្រះគុណ ជុំ សារ: (ព្រះចៅអធិការវត្ត សម សាន្ត ខេត្តបាត់ដំបង)
- ឧបាសិកា វ៉ាន់ លុយ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ (ភ្នំពេញ)
- លោកស្រី ហួ ច័ន្ទសុវណ្ណ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ (ស.រ.អ)

ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
និង
សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ
អភិធម្មបិដក
កថាវត្ថុ បឋមភាគ
៨៤

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព, ស. ២៥០៨

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ សូមផ្ដល់ស្នារតីសូត្រព្រះធម៌ឧទ្ទិសជូនជនជាតិខ្មែរ ។

ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។

ព្រះធម៌នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានសូត្រចេញពីជម្រៅដួងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុន ។

このカンボジア版南伝大蔵経を
カンボジアの佛教徒へ
贈ることができることに感謝します。
これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន !

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន " ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក " នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ បកប្រែពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គឺត្រូវចំណាយពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណាប់ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណាប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ពរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិកជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដួងចិត្ត ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំងមនុស្សជាតិទូទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្តីទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឃោរឃៅ បញ្ឈប់គំនុំគុំគួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និងប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្ខត្តឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ

អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku

ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara

អ្នកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん！
敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん！

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未曾有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓うしるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会

世話人代表	無着　成恭	世話人	松永　然道	有馬　実成
事務局長	篠原　鋭一		伊藤　佳通	渡井　奎一
			杉谷　義純	茂田　真澄
			前田　利勝	中島　教之
			永　六輔	

Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commisson of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace-loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence.
July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE
Project Manager : The Rev. Seikyo Muchaku
Secretary General : The Rev. Eiitsu Shinohara
Management Team :
The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

អភិធម្មបិដក

កថាវត្ថុ បឋមភាគ

៨៦

ព. ស. ២៥០៨

អភិធម្មបិដកេ

កថាវត្ថុ បឋមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បុគ្គលកថា

[១] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ(១) ។ អាមន្តា ។ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ

---

១ ឱ. ម. សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ សព្វត្ថ ទិស្សតិយេវ ។ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ឯត្ថ សច្ចិកដ្ឋោតិ មាយាមរីចិអាទយោ វិយ អភូតាការេន អគ្គហេតព្វោ ភូតដ្ឋោតិ អដ្ឋកថា ។

អភិធម្មបិដក

កថាវត្ថុ បឋមភាគ

សូមនមស្ការ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។

បុគ្គលកថា

(១) (សកវាទី សួរថា) បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ (បរវាទី ឆ្លើយថា) អើ ។ (សកវាទី សួរថា) បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ (បរវាទី ឆ្លើយថា) អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ (សកវាទី ពោលថា) អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ

ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ[1] វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។

អនុលោមបញ្ចកំ ។

[២] បុគ្គលោ នូបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ នូបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ នូបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ

---

១ ឱ.ម. នោ ច វត រេ សព្វត្ថ ទិស្សតិ យេវ ។

គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។

ចប់ អនុលោមបញ្ចកៈ ។

(២) បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ

បុគ្គលកថា

វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។

បដិកម្មចតុក្កំ ។

បតុក្កនិទ្ទេស

អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថក៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ មាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។

ចប់ បដិកម្មចតុក្កៈ ។

[៣] ត្វញ្ចេ បន មញ្ញសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ តេន តំ[១] តត្ថ ហេតាយ បដិញ្ញាយ ហេវំ បដិជានន្តំ ហេវំ និគ្គហេតព្វេ អថ តំ និគ្គណ្ហាម សុនិគ្គហិតោវ ហោសិ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា តេន ចេ បន វត្តព្វេ យោ

---

១ ឱ. ម. សព្វត្ថ តភាតិ ទិស្សតិ ។

(៣) ប្រសិនបើ អ្នកសំគាល់ថា អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះហេតុនោះ កាលអ្នកប្តេជ្ញាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យប្តេជ្ញានេះ ក្នុងបំណែកនៃពាក្យថា គេមិនដឹងនោះ[១] ត្រូវយើងសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះឯង កាលបើ យើងសង្កត់សង្កិនអ្នក អ្នកឈ្មោះថា យើងសង្កត់សង្កិនត្រឹមត្រូវហើយ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា

---

១ ក្នុងបំណែកនៃពាក្យថា គេមិនដឹង ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ។ អដ្ឋកថា ។

បុគ្គលកថា

សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុប-លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-បរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេ-នាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា ។

និគ្គហចតុក្កំ ។

(២) ឃាសេ ចេ ឧទ្ធិក្កហាតេ ហោវមេវ តត្ថ ទក្ខ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-រមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ

មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ ។

(៤) បើវាទៈរបស់អ្នកនុ៎ះ យើងសង្កត់សង្កិនបានដោយលំបាក អ្នកចូរឃើញក្នុងពាក្យសង្កត់សង្កិនយើងនោះ យ៉ាងនេះថា អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះឡើយ

នោ ច មយំ តយា តត្ថ ហេតាយ បដិញ្ញាយ ហេវំ បដិជានន្តា ហេវំ និគ្គហេតព្វា អថ មំ និគ្គណ្ហាសិ ទុន្និគ្គហិតាវ(១) ហោម ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន

---

១ ឱ. ម. សព្វត្ថ បសយ្ហ ទិស្សតិយេវ ។

តែយើង កាលប្ដេជ្ញា យ៉ាងនេះ ដោយពាក្យប្ដេជ្ញានេះ គួរពាក្យថា អើ គួរអនុលោមបញ្ចកៈនោះ អ្នកមិនត្រូវសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះទេ កាលបើ អ្នកសង្កត់សង្កិនយើង យើងឈ្មោះថា អ្នកសង្កត់សង្កិន មិនត្រឹមត្រូវឡើយ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ឆិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា ។

ឧបនយនចតុក្កំ ។

(៥) ន ហេវំ និគ្គហេតព្វេ តេន ហិ យំ និគ្គណ្ហាសិ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ឆិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ឆិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ឆិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ

តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្តដ៏ពិត មានអត្តដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ។

ចប់ ឧបនយចតុក្កៈ ។

(៤) ខ្ញុំមិនត្រូវអ្នកសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះទេ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកសង្កត់សង្កិនខ្ញុំថា ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តម ដោយហេតុណា មាលអ្នកដ៏ចំរើន ហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្តដ៏ពិត មានអត្តដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្តដ៏ពិត មានអត្តដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្តដ៏ពិត មានអត្តដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ

នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា តេន ហិ យេ កតេ និគ្គហេ សេ និគ្គហេ ទុក្កដេ សុកតេ បដិកម្មេ សុកតា បដិបាទនាតិ ។

និគ្គហចតុក្កំ ។

បឋមោ និគ្គហោ ។

(៦) បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ

ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ដ្បិតពាក្យរបស់អ្នកនេះជាពាក្យខុស ព្រោះហេតុនោះ សេចក្តីសង្កត់សង្កិនណា ដែលអ្នកធ្វើហើយ សេចក្តីសង្កត់សង្កិននោះ គឺអ្នកធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ អំពើផ្ទុយខ្ញុំធ្វើល្អហើយ ការញុំាងរបៀបពាក្យឲ្យសម្រេច ខ្ញុំបានធ្វើល្អហើយ ។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ ។

ចប់ និគ្គហៈ ទី ១

(៦) បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អ្នកមិនត្រូវពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹង នូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា

បុគ្គលកថា

សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ
ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ
ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា
នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ
តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេ-
នាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិក-
ដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គ-
លោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ
យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។

បច្ចនីកបញ្ចកំ ។

បុគ្គលកថា

មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។

ចប់ បច្ចនីកបញ្ចកៈ ។

(៧) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ

(៧) បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះ ថា

បុគ្គលកថា

បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។

បដិកម្មចតុក្កំ ។

(៤) ត្វញ្ចេ បន មញ្ញសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ តេន តំ តត្ថ ហេតាយ បដិញ្ញាយ ហេវំ បដិជានន្តំ ហេវំ និគ្គហេតព្វេ អថ តំ និគ្គណ្ហាម សុនិគ្គហិតោ ច ហោសិ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

បុគ្គលកថា

បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។

ចប់ បដិកម្មចតុក្កៈ ។

(៨) ប្រសិនបើ អ្នកសំគាល់ថា អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោល ថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះហេតុនោះ កាលអ្នកប្តេជ្ញាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យប្តេជ្ញានេះ ក្នុងចំណែក នៃពាក្យថា គេមិនដឹងនោះ ត្រូវយើងសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះឯង កាលបើយើងសង្កត់សង្កិនអ្នក អ្នកឈ្មោះថា យើងសង្កត់សង្កិនត្រឹមត្រូវ ហើយ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-បរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិ-កដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា ។

និគ្គហចតុក្កំ ។

[៩] ឯសេ ចេ ទុន្និគ្គហិតេ ហេវមេវ តត្ថ ទក្ខ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ មាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ ។

(៩) បើវាទៈរបស់អ្នកនុ៎ះ + យើងសង្កត់សង្កិនបានដោយលំបាក អ្នកចូរឃើញ ក្នុងពាក្យសង្កត់សង្កិន របស់យើងនោះ យ៉ាងនេះចុះថា អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

បុគ្គលកថា

នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ នោ ច មយំ តយា តត្ថ ហេតាយ បដិញ្ញាយ ហេវំ បដិជានន្តា ហេវំ និគ្គហេតព្វា អថ មំ និគ្គណ្ហាសិ ទុន្និគ្គហិតាវ ហោម ហញ្ចិ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិ-កដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ

តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថ-ដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ តែយើងកាលប្ដេជ្ញាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យប្ដេជ្ញានេះ ក្នុងពាក្យថា អើ ក្នុងអនុលោមបញ្ចកៈនោះ អ្នកមិនត្រូវសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះទេ កាលបើអ្នកសង្កត់សង្កិនយើង យើងឈ្មោះថា អ្នកសង្កត់សង្កិន មិនត្រឹមត្រូវឡើយ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ

នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ
សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា ។

ឧបនយនចតុក្កំ ។

(១០) ន ហេវំ និគ្គហេតព្វេ តេន ហិ យំ
និគ្គណ្ហាសិ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ
បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ
សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

មាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះជាពាក្យខុស ។

ចប់ ឧបនយនចតុក្កៈ ។

(១០) ខ្ញុំមិនត្រូវសង្កត់សង្កិនយ៉ាងនេះទេ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកសង្កត់សង្កិនខ្ញុំថា ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដោយហេតុណា មាលអ្នកដ៏ចំរើន ហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយ

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា តេន ហិ យេ កតេ និគ្គហេ សេ និគ្គហេ ទុក្កដេ សុកតេ បដិកម្មេ សុកតា បដិបាទនាតិ ។

និគ្គហបញ្ចកំ ។

ទុតិយោ និគ្គហោ ។

(១១) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ព្រោះហេតុនោះ សេចក្ដីសង្កត់សង្កិនណា ដែលអ្នកធ្វើហើយ សេចក្ដីសង្កត់សង្កិននោះ គឺអ្នកធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ អំពើផ្ទុយ ខ្ញុំធ្វើល្អហើយ ការញុំាងរបៀបពាក្យឲ្យសម្រេច ខ្ញុំបានធ្វើល្អហើយ ។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ ។

ចប់ និគ្គហៈ ទី ២ ។

(១១) បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។

អាមន្តា ។ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

គតិយោ និគ្គហោ ។

អើ ។ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

ចប់ និគ្គហៈ ទី ៣ ។

បុគ្គលកថា

[១៦] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(១២) បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។ ។

[១៣] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ច បន វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរបដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

[១៣] បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(១៦) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

[១៤] បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម មាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ មាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(១៨) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

[១៩] បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

[១៦] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

អដ្ឋកនិគ្គហោ ។

បុគ្គលកថា

(១៦) បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

ចប់ អដ្ឋកនិគ្គហៈ ។

(១៧) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

អភិធម្មបិដក កថាវត្ថុ

[១៧] បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម មានអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ មានអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(១៨) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។បេ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។បេ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ

បុគ្គលកថា

[១៨] បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនាគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញាគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម មានអត្ថដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ មានអត្ថដ៏ចំរើន អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន

ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។បេ។

(១៩) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។ សោតាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឃានាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ជិវ្ហាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ កាយាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រូបាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សទ្ទាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ គន្ធាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រសាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ មនាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ធម្មាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(២០) ចក្ខុធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។ សោតធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឃានធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

[១៩] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ទាំងសោតាយតនៈគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងឃានាយតនៈគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងជិវ្ហាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងកាយាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូបាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសទ្ទាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងគន្ធាយតនៈគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរសាយតនៈគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងផោដ្ឋព្វាយតនៈគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនាយតនៈគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មាយតនៈគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

[២០] ចក្ខុធាតុគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ទាំងសោតធាតុគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងឃានធាតុគេដឹងបាន ។ បេ ។

ជិវ្ហាធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ កាយធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រូបធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សទ្ទធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ គន្ធធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រសធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សោតវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឃានវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ជិវ្ហាវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ កាយវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ មនោធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ធម្មធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។បេ។

(៥១) ចក្ខុន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។បេ។ សោតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឃានិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ជិវ្ហិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ កាយិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ មនិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ជីវិតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឥត្ថិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។

ទាំងជិវ្ហាធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងកាយធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូបធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសទ្ទធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងគន្ធធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរសធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងផោដ្ឋព្វធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសោតវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងឃានវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងជិវ្ហាវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងកាយវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនោធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៦១) ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងឃានិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងជិវ្ហិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងកាយិន្ទ្រិយគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងជីវិតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងឥត្ថិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។

បុរិសិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សុខិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ទុក្ខិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សោមនស្សិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ទោមនស្សិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សទ្ធិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ វីរិយិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សមាធិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ បញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ

ទាំងបុរិសិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសុខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងទុក្ខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសោមនស្សិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងទោមនស្សិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងឧបេក្ខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសទ្ធិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវីរិយិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសមាធិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងបញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ

វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៤៤) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ

បុគ្គលកថា

អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៦៦) បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ

វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ
រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត
រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ
វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ
អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-
រមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ
មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គ-
លោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ
អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិក-
ដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ
ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ
រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។
វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ

ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។ បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន

វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា

បុគ្គលកថា

ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារទាំងឡាយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រ-យោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(២៣) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ ចក្ខាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។ សោតាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(២៤) ចក្ខុធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។ កាយធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ រូបធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៤៣) បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៤) ចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ បេ ។ ទាំងកាយធាតុគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូបធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងផោដ្ឋព្វធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងចក្ខុ-វិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(៤៨) ចក្ខុន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។បេ។ សោតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។បេ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។បេ។ បុគ្គលោ ចុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ

បុគ្គលកថា

(២៥) ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា

អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ
វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ
បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា
អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិ-
យញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ
អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។បេ។

សុទ្ធិកសំសន្ទនា ។

(២៦) រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន
វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ
អញ្ញា វេទនាតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-
មដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គ-
លោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ
ហញ្ចិ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា
ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា
វេទនា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន

អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

ចប់ សុទ្ធិកសំសន្ទនា ។

(២៦) រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

បុគ្គលកថា

រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន

បុគ្គលកថា

ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនាគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

10563

អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន
នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា
។ បេ ។

(៤៧) រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សញ្ញា
ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។
វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ
អញ្ញំ វិញ្ញាណន្តិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ
បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ
និគ្គហំ ហញ្ចិ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន
វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ
អញ្ញំ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-
មត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន
វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ
វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន

តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

[២៧] រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-កដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-រមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-បរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិក-ដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(២៨) វេទនា ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។បេ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(២៩) សញ្ញា ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។បេ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(៣០) សង្ខារា ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(៣១) វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញេ សង្ខារាតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

(២៨) វេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(២៩) សញ្ញា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣០) សង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣១) វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេដឹងបាន

បុគ្គលកថា

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-
រមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោ-
តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ
វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សង្ខារា ច
ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញេ
សង្ខារា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន
វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត
រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ
តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេន សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរម-
ដ្ឋេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញេ សង្ខារា បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ
អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ
វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ
វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សង្ខារា ច
ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា វិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ

អញ្ញេ សង្ខារា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញេ សង្ខារា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៣២) ចក្ខាយតនំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សោតាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

(៣៣) សោតាយតនំ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មាយតនំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ចក្ខាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ មនាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៣២) ចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣៣) សោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣៤) ចក្ខុធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន
សោតធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ធម្មធាតុ ច ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(៣៥) សោតធាតុ ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ធម្មធាតុ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខុធាតុ ច ឧបលព្ភ-
តិ ។បេ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(៣៦) ចក្ខុន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-
មដ្ឋេន សោតិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ ។បេ។ អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(៣៧) សោតិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ ។បេ។ អញ្ញា-
តាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខុន្ទ្រិ-
យញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិ-
ន្ទ្រិយន្តិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិក-
ដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ

(៣៤) ចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣៥) សោតធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។

(៣៦) ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣៧) សោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ

អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ

បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញា-តាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៣៨) រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៣៨) រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ

វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ

ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន

បុគ្គលកថា

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-បរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៣៩) រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។បេ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៤០) វេទនា ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧប-លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៤១) សញ្ញា ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧប-លព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៣៩) រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤០) វេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤១) សញ្ញា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤២) សង្ខារា ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៤៣) វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៤៤) ចក្ខាយតនំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-ដ្ឋេន សោតាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មាយ-តនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៤៥) សោតាយតនំ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មា-យតនំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ មនាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-កដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៩២) សង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៩៣) វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៩៤) ចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៩៥) សោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងមនាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។

[៦៦] ចក្ខុធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សោតធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

[៦៧] សោតធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-ដ្ឋេន ។ បេ ។ ធម្មធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខុធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

[៦៨] ចក្ខុន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-ដ្ឋេន សោតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញាតា-វិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

[៦៩] សោតិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញាតា-វិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខុន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-កដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិ-យន្តិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិ-តាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ

បុគ្គលកថា

(៤៦) ចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៧) សោតធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៨) ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៩) សោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ

អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ
បដិកម្មំ ហញ្ចិ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-
ដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ វុត្តំ
ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញា-
តាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត
រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ
យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិ-
ន្ទ្រិយំ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិ-
បន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-
ដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ
បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោ នោ វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញា-
តាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ

បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតា-វិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតា-វិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិ-ន្ទ្រិយគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ

បុគ្គលកថា

អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

ឧបម្មសំសន្ទនំ ។

(៤០) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា

បុគ្គលកថា

អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

ចប់ ឱបម្មសំសន្ទនៈ ។

(៤០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គឺរូបឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស

នោ ចេ បន វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៥១) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ រូបស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ រូបា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៩១) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមានក្នុងរូប ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាករូប ។ បេ ។ រូបមានក្នុងបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៤២) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វេទនា បុគ្គលោ ។ បេ ។ វេទនាយ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ វេទនាយ បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា បុគ្គលោ ។ បេ ។ សញ្ញាយ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ សញ្ញាយ បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា បុគ្គលោ ។ បេ ។ សង្ខារេសុ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ សង្ខារេហិ បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ សង្ខារា ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ វិញ្ញាណស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ វិញ្ញាណា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

(៥២) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគឺវេទនា ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងវេទនា ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវេទនា ។បេ។ វេទនាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺសញ្ញា ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងសញ្ញា ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសញ្ញា ។បេ។ សញ្ញាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺវិញ្ញាណ ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងវិញ្ញាណ ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវិញ្ញាណ ។បេ។ វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរនិយាយយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៨៣) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខាយតនា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខាយតនំ ។ បេ ។ ធម្មាយតនំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ធម្មាយតនស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ធម្មាយតនា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ធម្មាយតនំ ។ បេ ។

(៨៤) ចក្ខុធាតុ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខុធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខុធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ធម្មធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ធម្មធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ធម្មធាតុ ។ បេ ។

គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៤៣) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគឺចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនៈមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។

(៤៤) បុគ្គលគឺចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ ចក្ខុធាតុមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺធម្មធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងធម្មធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មធាតុ ។ បេ ។ ធម្មធាតុមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(៥៥) ចក្ខុន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខុន្ទ្រិយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខុន្ទ្រិយំ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ មិច្ឆា ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

[៥៥] បុគ្គលគឺចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលផ្សេងចាកចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយមានក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលផ្សេងចាកអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៤៦) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ(១) ។ អាមន្តា ។ រូបំ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ តេន វត រេ វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

---

១ ឱ. តមេ បាឋា សព្វត្ថ យេភុយ្យេន ន ទិស្សន្តិ ។

[៥៦] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គឺរូបឬ ។ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(៤៧) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ ។ អាមន្តា ។ រូបស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ រូបា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ រូបំ ។ បេ ។ វេទនា បុគ្គលោ ។ បេ ។ វេទនាយ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ វេទនាយ បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា បុគ្គលោ ។ បេ ។ សញ្ញាយ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ សញ្ញាយ បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា បុគ្គលោ ។ បេ ។ សង្ខារេសុ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ សង្ខារេហិ បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ សង្ខារា ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ វិញ្ញាណស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ វិញ្ញាណា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា

បុគ្គលកថា

(៩៧) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងរូប ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាករូប ។ បេ ។ រូបមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺវេទនា ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងវេទនា ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកវេទនា ។ បេ ។ វេទនាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺសញ្ញា ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងសញ្ញា ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកសញ្ញា ។ បេ ។ សញ្ញាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺសង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកសង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ មានក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺវិញ្ញាណ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងវិញ្ញាណ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកវិញ្ញាណ ។ បេ ។ វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹង នូវអំពើផ្ចុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ សោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ មិច្ឆា សោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ សោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ សោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៥៨) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខាយតនា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខាយតនំ ។ បេ ។ ធម្មាយតនំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ធម្មាយតនស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ធម្មាយតនា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ធម្មាយតនំ ។ បេ ។ ចក្ខុធាតុ បុគ្គលោ ។ បេ ។

មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៩៨) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគឺចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនៈមានក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈមានក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺចក្ខុធាតុ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

ចក្ខុធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខុធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ធម្មធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ធម្មធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ធម្មធាតុ ។ បេ ។

(៤៩) ចក្ខុន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខុន្ទ្រិយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខុន្ទ្រិយំ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ

បុគ្គលកថា

បុគ្គលមាន ក្នុងចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ ចក្ខុធាតុមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺធម្មធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងធម្មធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មធាតុ ។ បេ ។ ធម្ម-ធាតុមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។

(៥៩) បុគ្គលគឺចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលឬ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន មាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រ-យោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ មាលអ្នកដ៏ចំរើន

នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តិំ ការកា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តិំ ការកា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ មិច្ឆា ។ បេ ។

ចតុក្កនយសំសន្ទនំ ។

(៦០) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ សប្បច្ចយោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អប្បច្ចយោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ សង្ខតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អសង្ខតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ សស្សតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អសស្សតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ សនិមិត្តោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អនិមិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខិត្តំ ។

(៦១) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តិំ ការកា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ សប្បច្ចយោ ។បេ។ បុគ្គលោ អប្បច្ចយោ ។បេ។ បុគ្គលោ សង្ខតោ ។បេ។

អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

ចប់ បតុក្កនយេសំសន្ទនៈ ។

(៦០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រកបដោយបច្ច័យ ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យ ។ បេ ។ បុគ្គលមានបច្ច័យតាក់តែង ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យតាក់តែង ។ បេ ។ បុគ្គលទៀង ។ បេ ។ បុគ្គលមិនទៀង ។ បេ ។ បុគ្គលប្រកបដោយនិមិត្ត ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមាននិមិត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សេចក្ដីបំប្រួញ ។

(៦១) បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រកបដោយបច្ច័យ ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យ ។ បេ ។ បុគ្គលមានបច្ច័យតាក់តែង ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

បុគ្គលោ អសង្ខតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ សស្សតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អសស្សតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ សនិមិត្តោតិ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អនិមិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខិត្តំ ។

លក្ខណយុត្តិកថា ។

(៦២) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ ឧបលព្ភតិ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ ឧបលព្ភតិ កោហិចិ បុគ្គលោ កោហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កោហិចិ ឧបលព្ភតិ កោហិចិ ន ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៣) បុគ្គលោ សច្ចិកដ្ឋោ សច្ចិកដ្ឋោ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ សច្ចិកដ្ឋោ សច្ចិកដ្ឋោ កោហិចិ បុគ្គលោ កោហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កោហិចិ សច្ចិកដ្ឋោ កោហិចិ ន សច្ចិកដ្ឋោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

បុគ្គលមិនមានបច្ច័យតាក់តែង ។បេ។ បុគ្គលទៀង ។បេ។ បុគ្គលមិនទៀង ។បេ។ បុគ្គលប្រកបដោយនិមិត្ត ។បេ។ បុគ្គលមិនមាននិមិត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

ចប់ លក្ខណយុត្តិកថា ។

(៦២) បុគ្គលគេដឹង ឈ្មោះថា គេដឹងបុគ្គលឬ ។ បុគ្គលគេដឹង តែបុគ្គលខ្លះ គេដឹង បុគ្គលខ្លះ គេមិនដឹងឬ ។ បុគ្គលខ្លះ គេដឹង បុគ្គលខ្លះ គេមិនដឹងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៣) បុគ្គល មានអត្ថដ៏ពិត ឈ្មោះថា បុគ្គលមានអត្ថដ៏ពិតឬ ។ បុគ្គលមានអត្ថដ៏ពិត តែបុគ្គលខ្លះ មានអត្ថដ៏ពិត បុគ្គលខ្លះ មិនមានអត្ថដ៏ពិតឬ ។ បុគ្គលខ្លះ មានអត្ថដ៏ពិត បុគ្គលខ្លះ មិនមានអត្ថដ៏ពិតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៤) បុគ្គលោ វិជ្ជមានោ វិជ្ជមានោ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ វិជ្ជមានោ វិជ្ជមានោ កេហិចិ បុគ្គលោ កេហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កេហិចិ វិជ្ជមានោ កេហិចិ ន វិជ្ជមានោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៥) បុគ្គលោ សំវិជ្ជមានោ សំវិជ្ជមានោ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ សំវិជ្ជមានោ សំវិជ្ជមានោ កេហិចិ បុគ្គលោ កេហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កេហិចិ សំវិជ្ជមានោ កេហិចិ ន សំវិជ្ជមានោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦) បុគ្គលោ អត្ថិ អត្ថិ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ អត្ថិ អត្ថិ កេហិចិ បុគ្គលោ កេហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កេហិចិ អត្ថិ កេហិចិ ន អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៧) បុគ្គលោ អត្ថិ អត្ថិ ន សព្វោ បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ន អត្ថិ ន អត្ថិ ន សព្វោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខិត្តំ ។

វចនសោធនំ ។

(៦៤) បុគ្គល កំពុងមាន ឈ្មោះថា បុគ្គល កំពុងមានឬ ។ បុគ្គល កំពុងមាន តែបុគ្គលខ្លះ កំពុងមាន បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានឬ ។ បុគ្គលខ្លះ កំពុងមាន បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៥) បុគ្គល កំពុងមានព្រម ឈ្មោះថា បុគ្គល កំពុងមានព្រមឬ ។ បុគ្គល កំពុងមានព្រម តែបុគ្គលខ្លះ កំពុងមានព្រម បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានព្រមឬ ។ បុគ្គលខ្លះ កំពុងមានព្រម បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានព្រមឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦) បុគ្គលមាន ឈ្មោះថា មានបុគ្គលឬ ។ បុគ្គលមាន តែបុគ្គលខ្លះ មាន បុគ្គលខ្លះ មិនមានឬ ។ បុគ្គលខ្លះ មាន បុគ្គលខ្លះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៧) បុគ្គលមាន តែមិនមែនមានសព្វទៃតែបុគ្គលទាំងអស់ឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមិនមាន តែមិនមែនគ្មានបុគ្គលទាំងអស់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

ចប់ វចនសោធនៈ ។

បុគ្គលកថា

[៦៨] រូបធាតុយា រូបី បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ កាមធាតុយា កាមី បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៩] រូបធាតុយា រូបិនោ សត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ កាមធាតុយា កាមិនោ សត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧០] អរូបធាតុយា អរូបី បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ កាមធាតុយា កាមី បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧១] អរូបធាតុយា អរូបិនោ សត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ កាមធាតុយា កាមិនោ សត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧២] រូបធាតុយា រូបី បុគ្គលោ អរូបធាតុយា អរូបី បុគ្គលោ អត្ថិ ច កោចិ រូបធាតុយា ចុតោ អរូបធាតុំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបី បុគ្គលោ ឧច្ឆិន្នោ(១) អរូបី បុគ្គលោ ជាតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

---

១ ឱ. ម. ឧបច្ឆិន្នោ ។

បុគ្គលកថា

(៦៨) បុគ្គល មានរូប ព្រោះរូបធាតុឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៩) សត្វទាំងឡាយ មានរូប ព្រោះរូបធាតុឬ ។ អើ ។ សត្វទាំងឡាយ មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៧០) បុគ្គល មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៧១) សត្វទាំងឡាយ មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុឬ ។ អើ ។ សត្វទាំងឡាយ មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៧២) បុគ្គល មានរូប ព្រោះរូបធាតុ បុគ្គល មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុ ចុះបុគ្គលខ្លះ ច្យុតចាករូបធាតុ ចូលទៅកើតក្នុងអរូប-ធាតុ មានដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមានរូប តែបែរជាសូន្យ បុគ្គលមិនមានរូប ត្រឡប់ជាកើតទៀតមានដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៧៣) រូបធាតុយា រូបិនោ សត្តា អរូបធាតុយា អរូបិនោ សត្តា អត្ថិ ច កោចិ រូបធាតុយា ចុតោ អរូបធាតុំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបី សត្តោ ឧច្ឆិន្នោ អរូបី សត្តោ ជាតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៧៤) កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សភាគេ[១] តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោតិ វា ជីវោតិ វា ជីវោតិ វា បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សភាគេ តជ្ជាតេ បុគ្គលោតិ វា

---

១ ឱ. ម. សមភាគេតិ សព្វត្ថ ទិស្សតិយេវ ។

(៧៣) សត្វទាំងឡាយ មានរូប ព្រោះរូបធាតុ សត្វទាំងឡាយ មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុ ចុះសត្វខ្លះ ច្យុតចាករូបធាតុ ចូលទៅកើតក្នុងអរូបធាតុ មានដែរឬ ។ អើ ។ ចុះសត្វ មានរូប តែបែរជាសូន្យ សត្វ មិនមានរូប ត្រឡប់ជាកើតទៀត មានដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៧៤) (ខ្ញុំ)ធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នាឬ ។ អើ ។ (ខ្ញុំ)ធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នាឬ ។ អើ ។ កាយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវនិគ្គហៈចុះ ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី

បុគ្គលកថា

ជីវោតិ វា ជីវោតិ វា បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ
ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ
អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោ តេន វត រេ
វត្តព្វេ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ
វត្តព្វេ ខោ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា
កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ
ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ បុគ្គលោតិ វា
ជីវោតិ វា ជីវោតិ វា បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ
ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ
អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោ នោ ច វត្តព្វេ
អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ
អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ កា-
យោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា
កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ
សមភាគេ តជ្ជាតេ បុគ្គលោតិ វា ជីវោតិ វា ជីវោតិ វា

បុគ្គលកថា

ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅកន្លែងជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃៗដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅកន្លែងជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅកន្លែងជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅកន្លែងជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី

បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ បុគ្គលោតិ វា ជីវោតិ វា ជីវោតិ វា បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោ នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៧៨) កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ ។ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា

ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

[៧៥] (ខ្ញុំ) ធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នាឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ កាយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា)

បុគ្គលកថា

កាយំ អប្បិយំ ការិត្វា ឃសេ សេ ឃកាជ្ជេ សមេ
សកាកេ តជ្ជាតេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្ត-
ហិតាយ បដិបន្នោ តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញោ
កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ
ខោ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កា-
យោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ការិត្វា ឃសេ សេ ឃ-
កាជ្ជេ សមេ សកាកេ តជ្ជាតេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ
បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ
អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ
បន វត្តព្វេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ
នោ វត រេ វត្តព្វេ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា ស-
រីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ការិត្វា
ឃសេ សេ ឃកាជ្ជេ សមេ សកាកេ តជ្ជាតេ វុត្តំ
ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ យំ
តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា

បុគ្គលកថា

កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិ-បត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី

សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។ សង្ខិត្តំ ។

បញ្ញត្តានុយោគោ ។

(៧៦) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៧៧) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគួរពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

ចប់ បញ្ញត្តានុយោគៈ ។

(៧៦) បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះ ប្រាកដជាអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៧៧) បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដទៃ អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៧៨) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោ ចញ្ញោ ច សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៧៩) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ នេវ សោ សន្ធាវតិ ន អញ្ញោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៨០) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អញ្ញោ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ សោ ចញ្ញោ ច សន្ធាវតិ នេវ សោ សន្ធាវតិ ន អញ្ញោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(៧៨) បុគ្គល អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៧៩) បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះ មិនអន្ទោល បុគ្គលដទៃ ក៏មិនអន្ទោល ចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខទេ មិនអន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨០) បុគ្គល អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះ អន្ទោល បុគ្គលដទៃអន្ទោល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង អន្ទោល បុគ្គលនោះ មិនអន្ទោល បុគ្គលដទៃ មិនអន្ទោល ចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនអន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨១) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

ស សត្តក្ខត្តុបរមំ សន្ធាវិត្វាន បុគ្គលោ
ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ សព្វសញ្ញោជនក្ខយាតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។

(៨២) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា អនមតគ្គោយំ ភិក្ខវេ សំសារោ បុព្វា កោដិ ន បញ្ញាយតិ អវិជ្ជានីវរណានំ សត្តានំ តណ្ហាសញ្ញោជនានំ សន្ធាវតំ សំសរតន្តិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។

(៨១) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

បុគ្គលនោះ អន្ទោល កំណត់ត្រឹមតែ ៧ ជាតិ ជាអ្នកបានធ្វើ
នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈទាំងពួង ពាក្យដូច្នេះ
មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។

អើ ។ បើដូច្នោះមានតែ បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះ ។

(៨២) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំសារនេះ មានទីបំផុត គេមិនអាចដឹងបានទេ ទីបំផុតខាងដើមរបស់សត្វទាំងឡាយ ដែលមានអវិជ្ជាជារនាំង មានតណ្ហាជាចំណង កាលស្ទុះទៅ កាលអន្ទោលទៅ មិនប្រាកដឡើយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះមានតែ បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះ ។

បុគ្គលកថា

(៨៣) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ មនុស្សោ ហុត្វា ទេវោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ មនុស្សោ សោ ទេវោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ស្វេវ មនុស្សោ សោ ទេវោតិ ។ អាមន្តា ។ មនុស្សោ ហុត្វា ទេវោ ហោតិ ទេវោ ហុត្វា មនុស្សោ ហោតិ មនុស្សភូតោ អញ្ញោ ទេវោ អញ្ញោ មនុស្សភូតោ ស្វេវាយំ សន្ធាវតីតិ មិច្ឆា ។ បេ ។ សចេ ហិ សន្ធាវតិ ស្វេវ បុគ្គលោ ឥតោ ចុតោ បរំ លោកំ អនញ្ញោ ហេវំ មរណំ ន ហេហិតិ បាណាតិបាតោបិ នុបលព្ភតិ កម្មំ អត្ថិ កម្មវិបាកោ អត្ថិ កតានំ កម្មានំ វិបាកោ អត្ថិ កុសលាកុសលេ វិបច្ចមានេ ស្វេវាយំ សន្ធាវតីតិ

(៨៣) បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ សត្វខ្លះ ជាមនុស្ស បានទៅកើតជាទេវតា មានមែនឬ ។ អើ ។ មនុស្សនោះឯង គឺទេវតានោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ មនុស្សនោះឯង គឺទេវតានោះឬ ។ អើ ។ សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយបានទៅកើតជាទេវតា ដែលកើតជាទេវតា ហើយទៅកើតជាមនុស្ស សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាទេវតាដទៃ ទៅកើតជាមនុស្សដទៃ សត្វនោះឯង រមែងអន្ទោលទៅ ពាក្យនេះជាពាក្យខុស ។ បេ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលនោះឯង ច្យុតចាកលោកនេះ អន្ទោលទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនមែនជាបុគ្គលដទៃទេ កាលបើយ៉ាងនេះ សេចក្តីស្លាប់ទំងមិនមាន សូម្បីបាណាតិបាតក៏មិនមាន តែកម្មមាន កម្មវិបាកមាន វិបាកនៃកម្មទាំងឡាយដែលសត្វធ្វើហើយក៏មាន កាលកុសល និងអកុសលកំពុងឲ្យផល សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ

មិច្ឆា ។ បេ ។ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ មនុស្សោ ហុត្វា យក្ខោ ហោតិ បេតោ ហោតិ នេរយិកោ ហោតិ តិរច្ឆានគតោ ហោតិ ឱដ្ឋោ ហោតិ គោណោ ហោតិ គទ្រភោ ហោតិ សូករោ ហោតិ មហិសោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ មនុស្សោ សោ មហិសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ស្វេវ មនុស្សោ សោ មហិសោតិ ។ អាមន្តា ។ មនុស្សោ ហុត្វា មហិសោ ហោតិ មហិសោ ហុត្វា មនុស្សោ ហោតិ មនុស្សភូតោ អញ្ញោ មហិសោ អញ្ញោ មនុស្សភូតោ ស្វាយំ សន្ធាវតីតិ មិច្ឆា ។ បេ ។ សចេ ហិ សន្ធាវតិ ស្វេវ បុគ្គលោ ឥតោ ចុតោ បរំ លោកំ អនញ្ញោ ហេវំ មរណំ ន ហេហិតិ បាណាតិបាតោបិ នុបលព្ភតិ កម្មំ អត្ថិ កម្មវិបាកោ អត្ថិ កតានំ កម្មានំ វិបាកោ អត្ថិ កុសលាកុសលេ វិបច្ចមានេ ស្វាយំ សន្ធាវតីតិ

ពាក្យដូច្នេះ ជាពាក្យខុស ។បេ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាយក្ស ទៅកើតជាប្រេត ជាសត្វនរក ជាសត្វតិរច្ឆាន ជាឧដ្ឋ ជាគោ ជាលា ជាជ្រូក ជាក្របី មានមែនឬ ។ អើ ។ មនុស្សនោះឯង គឺក្របីនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ មនុស្សនោះឯង គឺក្របីនោះឬ ។ អើ ។ សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាក្របី សត្វដែលកើតជាក្របី ហើយទៅកើតជាមនុស្ស សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាក្របីដទៃ ទៅកើតជាមនុស្សដទៃ សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ ពាក្យដូច្នេះ ជាពាក្យខុស ។បេ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលនោះឯង ច្យុតចាកលោកនេះ អន្ទោលទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនមែនជាបុគ្គលដទៃឡើយ កាលបើយ៉ាងនេះ សេចក្តីស្លាប់និងមិនមាន សូម្បីបាណាតិបាតក៏មិនមាន តែកម្មមាន កម្មវិបាកមាន វិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើហើយក៏មាន កាលបើកុសល និងអកុសលកំពុងឲ្យផល សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ

មិច្ឆា ។ បេ ។ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោ-
កា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។
អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ខត្តិយោ ហុត្វា ព្រាហ្មណោ
ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ ខត្តិយោ សោ ព្រាហ្ម-
ណោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ ខត្តិ-
យោ ហុត្វា វេស្សោ ហោតិ សុទ្ទោ ហោតីតិ ។
អាមន្តា ។ ស្វេវ ខត្តិយោ សោ សុទ្ទោតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ ព្រាហ្មណោ
ហុត្វា វេស្សោ ហោតិ សុទ្ទោ ហោតិ ខត្តិយោ
ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ ព្រាហ្មណោ សោ
ខត្តិយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ
វេស្សោ ហុត្វា សុទ្ទោ ហោតិ ខត្តិយោ ហោតិ
ព្រាហ្មណោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ វេស្សោ
សោ ព្រាហ្មណោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
អត្ថិ កោចិ សុទ្ទោ ហុត្វា ខត្តិយោ ហោតិ ព្រាហ្ម-
ណោ ហោតិ វេស្សោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ
សុទ្ទោ សោ វេស្សោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។ បេ ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាក្សត្រ ហើយទៅកើតជាព្រាហ្មណ៍ មានមែនឬ ។ អើ ។ ក្សត្រនោះឯង គឺព្រាហ្មណ៍នោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាក្សត្រ ហើយទៅកើតជាអ្នកជំនួញ ទៅកើតជាអ្នកគ្រួ មានមែនឬ ។ អើ ។ ក្សត្រនោះឯង គឺអ្នកគ្រួនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាព្រាហ្មណ៍ ហើយទៅកើតជាអ្នកជំនួញ ជាអ្នកគ្រួ ជាក្សត្រ មានមែនឬ ។ អើ ។ ព្រាហ្មណ៍នោះឯង គឺក្សត្រនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាអ្នកជំនួញ ហើយទៅកើតជាអ្នកគ្រួ ជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍មានមែនឬ ។ អើ ។ អ្នកជំនួញនោះឯង គឺជាព្រាហ្មណ៍នោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាអ្នកគ្រួ ហើយទៅកើតជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកជំនួញ មានមែនឬ ។ អើ ។ អ្នកគ្រួនោះឯង គឺអ្នកជំនួញនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

សេ្វវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហត្ថច្ឆិន្នោ ហត្ថច្ឆិន្នោវ ហោតិ បាទច្ឆិន្នោ បាទច្ឆិន្នោវ ហោតិ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោវ ហោតិ កណ្ណច្ឆិន្នោ នាសច្ឆិន្នោ កណ្ណនាសច្ឆិន្នោ អង្គុលិច្ឆិន្នោ អឡច្ឆិន្នោ កណ្ឌរច្ឆិន្នោ កុណិហត្ថកោ ផណហត្ថកោ កុដ្ឋិយោ គណ្ឌិយោ កិលាសិយោ សោសិយោ អបមារិយោ ឱដ្ឋោ គោណោ គទ្រកោ ស្វកាកេ មហាសោ មហាសោវ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៨៤) ន វត្តព្វំ សេ្វវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ន នុ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ មនុស្សលោកា ចុតោ ទេវលោកំ ឧបបន្នោ តត្ថបិ សោតាបន្នោវ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ មនុស្សលោកា ចុតោ ទេវលោកំ ឧបបន្នោ

បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលកំបុតដៃ នៅតែកំបុតដៃដដែល បុគ្គលកំបុតជើង នៅតែកំបុតជើងដដែល បុគ្គលកំបុតទាំងដៃទាំងជើង នៅតែកំបុតទាំងដៃទាំងជើងដដែល បុគ្គលកំបុតស្លឹកត្រចៀក បុគ្គលកំបុតច្រមុះ បុគ្គលកំបុតទាំងត្រចៀកទាំងច្រមុះ បុគ្គលកំបុតម្រាមដៃ បុគ្គលកំបុតមេដៃមេជើង បុគ្គលដាច់សរសៃធំ បុគ្គលមានដៃក្ងែង បុគ្គលមានដៃព្រែក បុគ្គលមានរោគឃ្លង់ បុគ្គលមានបូស បុគ្គលមានរោគស្រែង បុគ្គលមានរោគហឺត បុគ្គលឆ្កួតជ្រូក សត្វទុដ្ឋ គោ លា ជ្រូក ក្របីនៅជាក្របីដដែលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨៤) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក នៅតែជាអ្នកដល់សោតៈក្នុងទេវលោកនោះដដែលឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅ កាន់ទេវលោក

បុគ្គលកថា

នត្ថិ សោតាបន្នោ ហោតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។

(៨៥) សោតាបន្នោ បុគ្គលោ មនុស្សលោកា ចុតោ ទេវលោកំ ឧបបន្នោ នត្ថិ សោតាបន្នោ ហោតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ មនុស្សលោកា ចុតោ ទេវលោកំ ឧបបន្នោ នត្ថិ មនុស្សោ ហោតីតិ កត្វា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៨៦) ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនញ្ញោ អវិគតោ សន្ធាវតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ជាអ្នកនៅតែដល់នូវសោតៈ ក្នុងទេវលោកនោះដដែល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះដែរ ។

[៨៥] សកវាទី ធ្វើ (នូវការប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក ក៏នៅតែបានដល់នូវសោតៈ ក្នុងទេវលោកនោះដដែល (ហើយសួរថា) ព្រោះហេតុនោះឯង បុគ្គលនោះ អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវការប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក ក៏នៅជាមនុស្សក្នុងទេវលោកនោះដដែលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៨៦] បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមិនមែនដទៃ មិនមែនទៅប្រាស តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨៧) អនញ្ញោ អវិគតោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហត្ថច្ឆិន្នោ ហត្ថច្ឆិន្នោវ ហោតិ បាទច្ឆិន្នោ បាទច្ឆិន្នោវ ហោតិ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោវ ហោតិ កណ្ណច្ឆិន្នោ នាសច្ឆិន្នោ កណ្ណនាសច្ឆិន្នោ អង្គុលិច្ឆិន្នោ អឡច្ឆិន្នោ កណ្ឌរច្ឆិន្នោ កុណិហត្ថកោ ផណហត្ថកោ កុដ្ឋិយោ គណ្ឌិយោ កិលាសិយោ សោសិយោ អបមារិយោ ឱដ្ឋោ គោណោ គទ្រ-ភោ សូករោ មហិសោ មហិសោវ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៨៨) ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សរូបោ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សរូបោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សវេទនោ ។ បេ ។ សសញ្ញោ ។ ប ។ សសង្ខារោ ។ បេ ។ សវិញ្ញាណោ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សវិញ្ញាណោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។

(៨៧) បុគ្គលមិនមែនដទៃ មិនទាន់ទៅប្រាស តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ បុគ្គលកំបុតដៃ នៅតែកំបុតដៃដដែល បុគ្គលកំបុតជើង នៅតែកំបុតជើងដដែល បុគ្គលកំបុតទាំងដៃទាំងជើង ក៏នៅតែកំបុតទាំងដៃទាំងជើងដដែល បុគ្គលកំបុតត្រចៀក បុគ្គលកំបុតច្រមុះ បុគ្គលកំបុត ទាំងត្រចៀកទាំងច្រមុះ បុគ្គលកំបុតម្រាមដៃ បុគ្គលកំបុតមេដៃមេជើង បុគ្គលដាច់សរសៃធំ បុគ្គលមានដៃក្ងែង បុគ្គលមានដៃព្រែក បុគ្គលមានរោគឃ្លង់ បុគ្គលមានរោគបូស បុគ្គលមានរោគស្រែង បុគ្គលមានរោគហឺត បុគ្គលឆ្កួតជ្រូក សត្វឧដ្ឋ គោ លា ជ្រូក ក្របី ក៏នៅតែជាក្របីដដែលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨៨) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមានរូប តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលមានរូប តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលមានវេទនា ។ បេ ។ បុគ្គលមានសញ្ញា ។ បេ ។ បុគ្គលមានសង្ខារ ។ បេ ។ បុគ្គលមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។

តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៨៩] ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អរូបោ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរូបោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អវេទនោ ។ បេ ។ អសញ្ញោ ។ បេ ។ អសង្ខារោ ។ បេ ។ អវិញ្ញាណោ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អវិញ្ញាណោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៩០] ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ រូបំ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ សន្ធាវតីតិ ។

ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨៩) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមិនមានរូប អន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមានរូប អន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមានវេទនា ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមានសញ្ញា ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមានសង្ខារ ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមានវិញ្ញាណ អន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បុគ្គលមិនមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩០) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ រូបអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូបអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរ

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩១) ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ ន សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ រូបំ ន សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ ន សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ ន សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខិត្តំ ។

ខន្ធេសុ ភិជ្ជមានេសុ សោ ចេ ភិជ្ជតិ បុគ្គលោ
ឧច្ឆេទា ភវតិ ទិដ្ឋិ យា ពុទ្ធេន វិវជ្ជិតា
ខន្ធេសុ ភិជ្ជមានេសុ នោ ចេ ភិជ្ជតិ បុគ្គលោ
បុគ្គលោ សស្សតោ ហោតិ និច្ចេន សមសមោតិ ។

គតិអនុយោគោ ។

ពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិញ្ញាណ អន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទ ។ បេ ។

(៩១) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ រូបមិនអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូបមិនអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណមិនអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិញ្ញាណមិនអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ោងនេះទេ ។ បេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

កាលបើខន្ធទាំងឡាយ បែកធ្លាយ ប្រសិនបើ បុគ្គលនោះ បែកធ្លាយដែរ ទិដ្ឋិ (របស់អ្នក) ទៅជាឧច្ឆេទទិដ្ឋិ ជាទិដ្ឋិដែលព្រះពុទ្ធ ទ្រង់វៀរហើយ កាលបើខន្ធទាំងឡាយ បែកធ្លាយ ប្រសិនបើ បុគ្គលមិនបែកធ្លាយទេ បុគ្គលទៅជាទៀង ស្មើនឹងព្រះនិព្វានដែរ ។

ចប់ គតិអនុយោគ ។

បុគ្គលកថា

[៩២] រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោបិ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វេទនំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សញ្ញំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សង្ខារេ ឧបាទាយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោបិ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៩២] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូបឬ ។ អើ ។ រូបមិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា ។បេ។ ព្រោះអាស្រ័យសង្ខារ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណមិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៣) រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ នីលំ រូបំ ឧបាទាយ នីលកស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បីតំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ លោហិតំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ ឱទាតំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សនិទស្សនំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ អនិទស្សនំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សប្បដិឃំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ អប្បដិឃំ រូបំ ឧបាទាយ អប្បដិឃស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៤) វេទនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ កុសលំ វេទនំ ឧបាទាយ កុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កុសលំ វេទនំ ឧបាទាយ កុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ កុសលា វេទនា សផលា សវិបាកា ឥដ្ឋផលា កន្តផលា មនុញ្ញផលា អសេចនកផលា សុខុទ្រយា សុខវិបាកាតិ ។ អាមន្តា ។

(៩៣) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូបឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល មានសម្បុរខៀវ ព្រោះអាស្រ័យរូបខៀវឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូបលឿង ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូបក្រហម ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប-ស ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប ប្រកបដោយការឃើញ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប មិនប្រកបដោយការឃើញ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប ប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល មិនប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ព្រោះអាស្រ័យរូប មិនប្រកបដោយការប៉ះពាល់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៤) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ដែលមានកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាកុសលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល មានកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាកុសលឬ ។ អើ ។ វេទនាជាកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហាទិដ្ឋិឧបាទាន) ចំរើនដោយសេចក្តីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ ។ អើ ។

កុសលោបិ បុគ្គលោ សផលោ សវិបាកោ ឥដ្ឋផលោ កន្តផលោ មនុញ្ញផលោ អសេចនកផលោ សុខុទ្រយោ សុខវិបាកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៥) វេទនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលំ វេទនំ ឧបាទាយ អកុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អកុសលំ វេទនំ ឧបាទាយ អកុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលា វេទនា សផលា សវិបាកា អនិដ្ឋផលា អកន្តផលា អមនុញ្ញផលា សេចនកផលា ទុក្ខុទ្រយា ទុក្ខវិបាកាតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលោបិ បុគ្គលោ សផលោ សវិបាកោ អនិដ្ឋផលោ អកន្តផលោ អមនុញ្ញផលោ សេចនកផលោ ទុក្ខុទ្រយោ ទុក្ខវិបាកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៦) វេទនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។

សូម្បីបុគ្គលមានកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហានិងឧបាទាន) ចំរើនដោយសេចក្តីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៥) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអកុសលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអកុសលឬ ។ អើ ។ វេទនាជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហានិងឧបាទាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលប្រឡូកប្រឡំ(ដោយតណ្ហានិងឧបាទាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៦) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ ។ អើ ។

អាមន្តា ។ អព្យាកតំ វេទនំ ឧបាទាយ អព្យាកតស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អព្យាកតំ វេទនំ ឧបាទាយ អព្យាកតស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អព្យាកតា វេទនា អនិច្ចា សង្ខតា បដិច្ចសមុប្បន្នា ខយធម្មា វយធម្មា វិរាគធម្មា និរោធធម្មា វិបរិណាមធម្មាតិ ។ អាមន្តា ។ អព្យាកតោបិ បុគ្គលោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សញ្ញំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សង្ខារេ ឧបាទាយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ កុសលំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ កុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កុសលំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ កុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ កុសលំ វិញ្ញាណំ សផលំ សវិបាកំ ឥដ្ឋផលំ

ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអព្យាក្រឹតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអព្យាក្រឹតឬ ។ អើ ។ វេទនា ជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យសង្ខារ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាកុសលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាកុសលឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា

កន្តផលំ មនុញ្ញផលំ អសេចនកផលំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ ។ អាមន្តា ។ កុសលោបិ បុគ្គលោ សផលោ សវិបាកោ ឥដ្ឋផលោ កន្តផលោ មនុញ្ញផលោ អសេចនកផលោ សុខុទ្រយោ សុខវិបាកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៧) វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ អកុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អកុសលំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ អកុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលំ វិញ្ញាណំ សផលំ សវិបាកំ អនិដ្ឋផលំ អកន្តផលំ អមនុញ្ញផលំ សេចនកផលំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលោបិ បុគ្គលោ សផលោ សវិបាកោ អនិដ្ឋផលោ អកន្តផលោ អមនុញ្ញផលោ សេចនកផលោ ទុក្ខុទ្រយោ ទុក្ខវិបាកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហានិងឧបាទាន) បំរើនដោយសេចក្តីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ ។ អើ ។ សម្បីបុគ្គល ជាកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហានិងឧបាទាន) បំរើនដោយសុខ មានសុខជាវិបាកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៧) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាអកុសលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាអកុសលឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលប្រឡូកប្រឡំ(ដោយតណ្ហានិងឧបាទាន) បំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ ។ អើ ។ សម្បីបុគ្គល ជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហានិងឧបាទាន) បំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៨) វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អព្យាកតំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ អព្យាកតស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អព្យាកតំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ អព្យាកតស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អព្យាកតំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ អព្យាកតោបិ បុគ្គលោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៩៩) ចក្ខុំ ឧបាទាយ ចក្ខុមា បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខុម្ហិ និរុទ្ធេ ចក្ខុមា បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សោតំ ឧបាទាយ ។បេ។ ឃានំ ឧបាទាយ ។បេ។

(៩៨) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៩) បុគ្គលអាស្រ័យចក្ខុ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចក្ខុឬ ។ អើ ។ កាលបើចក្ខុរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចក្ខុរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល អាស្រ័យត្រចៀក ។ បេ ។ អាស្រ័យច្រមុះ ។ បេ ។

ជិវ្ហំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ កាយំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មនំ ឧបាទាយ មនកោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ មនម្ហិ និរុទ្ធេ មនកោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១០០) មិច្ឆាទិដ្ឋិំ ឧបាទាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិយោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា និរុទ្ធាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិយោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១០១) មិច្ឆាសង្កប្បំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាវាចំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាកម្មន្តំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាអាជីវំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាវាយាមំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាសតឹ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាសមាធឹ ឧបាទាយ មិច្ឆាសមាធិយោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ មិច្ឆាសមាធិម្ហិ និរុទ្ធេ មិច្ឆាសមាធិយោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អាស្រ័យអណ្ដាត ។ បេ ។ អាស្រ័យកាយ ។ បេ ។ បុគ្គលអាស្រ័យចិត្ត គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចិត្តឬ ។ អើ ។ កាលបើចិត្តរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចិត្តរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០០] បុគ្គលអាស្រ័យនូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិឬ ។ អើ ។ កាលបើមិច្ឆាទិដ្ឋិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០១] បុគ្គលអាស្រ័យមិច្ឆាសង្កប្បៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាវាចា ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាកម្មន្តៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាអាជីវៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាវាយាមៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាសតិ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាសមាធិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាសមាធិឬ ។ អើ ។ កាលបើមិច្ឆាសមាធិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាសមាធិរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០២) សម្មាទិដ្ឋឹ ឧបាទាយ សម្មាទិដ្ឋិយោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ សម្មាទិដ្ឋិយា និរុទ្ធាយ សម្មាទិដ្ឋិយោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សម្មាសង្កប្បំ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាវាចំ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាកម្មន្តំ ឧបាទាយ ។បេ។ សមាអាជីវំ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាវាយាមំ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាសតឹ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាសមាធឹ ឧបាទាយ សម្មាសមាធិយោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ សម្មាសមាធិម្ហិ និរុទ្ធេ សម្មាសមាធិយោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១០៣) រូបំ ឧបាទាយ វេទនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វិន្នំ ខន្ធានំ ឧបាទាយ ទ្វិន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ រូបំ ឧបាទាយ វេទនំ ឧបាទាយ សញ្ញំ ឧបាទាយ សង្ខារេ ឧបាទាយ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។

[១០៦] បុគ្គលអាស្រ័យសម្មាទិដ្ឋិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាទិដ្ឋិឬ ។ អើ ។ កាលបើសម្មាទិដ្ឋិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាទិដ្ឋិរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអាស្រ័យសម្មាសង្កប្បៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យសម្មាវាចា ។ បេ ។ អាស្រ័យសម្មាកម្មន្តៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យសម្មាអាជីវៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យសម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យសម្មាសតិ ។ បេ ។ អាស្រ័យសម្មាសមាធិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាសមាធិឬ ។ អើ ។ កាលបើសម្មាសមាធិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាសមាធិរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០៧] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យខន្ធ ២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា ព្រោះអាស្រ័យសង្ខារ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។

បញ្ចន្នំ ខន្ធានំ ឧបាទាយ បញ្ចន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១០៤) ចក្ខាយតនំ ឧបាទាយ សោតាយតនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វិន្នំ អាយតនានំ ឧបាទាយ ទ្វិន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១០៥) ចក្ខាយតនំ ឧបាទាយ សោតាយតនំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ ធម្មាយតនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វាទសន្នំ អាយតនានំ ឧបាទាយ ទ្វាទសន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ ប ។

(១០៦) ចក្ខុធាតុំ ឧបាទាយ សោតធាតុំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វិន្នំ ធាតូនំ ឧបាទាយ ទ្វិន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៥ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យខន្ធ ៥ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០៤) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខាយតនៈ ព្រោះអាស្រ័យសោតាយតនៈឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យអាយតនៈ ២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០៥) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខាយតនៈ ព្រោះអាស្រ័យសោតាយតនៈ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យធម្មាយតនៈឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ១២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យអាយតនៈ ១២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០៦) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុធាតុ ព្រោះអាស្រ័យសោតធាតុឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យធាតុ ២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០៧) ចក្ខុធាតុំ ឧបាទាយ សោតធាតុំ ឧបាទាយ ។បេ។ ធម្មធាតុំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អដ្ឋារសន្នំ ធាតូនំ ឧបាទាយ អដ្ឋារសន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១០៨) ចក្ខុន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ សោតិន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វិន្នំ ឥន្ទ្រិយានំ ឧបាទាយ ទ្វិន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១០៩) ចក្ខុន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ សោតិន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ ។បេ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ពាវីសតីនំ ឥន្ទ្រិយានំ ឧបាទាយ ពាវីសតីនំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១១០) ឯកវោការំ ឧបាទាយ ឯកស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ចតុវោការំ ឧបាទាយ ចតុន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[១០៧] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុធាតុ ព្រោះអាស្រ័យសោតធាតុឬ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យធម្មធាតុឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ១៨ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យធាតុ ១៨ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០៨] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះអាស្រ័យសោតិន្ទ្រិយឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យឥន្ទ្រិយ ២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០៩] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះអាស្រ័យសោតិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យឥន្ទ្រិយ ២២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១១០] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលម្នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ ១ ឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៤ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ ៤ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១១១) ឯកវោការភវំ ឧបាទាយ ឯកស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ បញ្ចវោការភវំ ឧបាទាយ បញ្ចន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១១២) ឯកវោការភវេ ឯកោវ បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ ចតុវោការភវេ ចត្តារោវ បុគ្គលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១១៣) ឯកវោការភវេ ឯកោវ បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ បញ្ចវោការភវេ បញ្ចេវ បុគ្គលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១១៤) យថា រុក្ខំ ឧបាទាយ ឆាយាយ បញ្ញត្តិ ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ យថា រុក្ខំ ឧបាទាយ ឆាយាយ បញ្ញត្តិ រុក្ខោបិ អនិច្ចោ ឆាយាបិ អនិច្ចា ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ រូបម្បិ អនិច្ចំ បុគ្គលោបិ អនិច្ចោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យថា រុក្ខំ ឧបាទាយ ឆាយាយ បញ្ញត្តិ អញ្ញោ រុក្ខោ

[១១១] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលម្នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ១ ឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៥ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ៥ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១១២] បុគ្គលតែម្នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ១ ឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ៤ នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ៤ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១១៣] បុគ្គលតែម្នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ១ ឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ៥ នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ៥ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១១៤] ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើ យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើ ដើមឈើក្តីមិនទៀង ម្លប់ក្តីក៏មិនទៀង យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបក្តីមិនទៀង បុគ្គលក្តីក៏មិនទៀង យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគប្បីពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើ ដើមឈើដទៃ

អញ្ញា ឆាយា ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យថា គាមំ ឧបាទាយ គាមិយស្ស[១] បញ្ញត្តិ ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ យថា គាមំ ឧបាទាយ គាមិយស្ស បញ្ញត្តិ អញ្ញោ គាមោ អញ្ញោ គាមិយោ[២] ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យថា រដ្ឋំ ឧបាទាយ រញ្ញោ បញ្ញត្តិ ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ យថា រដ្ឋំ ឧបាទាយ រញ្ញោ បញ្ញត្តិ អញ្ញំ រដ្ឋំ អញ្ញា រាជា ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យថា ន និគឡោ នេ-គឡិកោ យស្ស និគឡោ សោ នេគឡិកោ

---

១ ខ. ម. គាមិកស្ស ។ ២ ខ. ម. គាមិកោ ។

មួយដទៃ យ៉ាងណាមិញ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល អ្នកនៅក្នុងស្រុក ព្រោះអាស្រ័យស្រុក យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល អ្នកនៅក្នុងស្រុក ព្រោះអាស្រ័យស្រុក ស្រុកដទៃ បុគ្គលអ្នកនៅក្នុងស្រុកដទៃ យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវស្តេច ព្រោះអាស្រ័យដែន យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ ការបញ្ញត្តិនូវស្តេច ព្រោះអាស្រ័យដែន ដែនដទៃ ស្តេចដទៃ យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ច្រវាក់មិនមាន បុគ្គលជាប់ច្រវាក់ ច្រវាក់នៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ជាប់ច្រវាក់

ឯវមេវ ន រូបំ រូបវា យស្ស រូបំ សោ រូបវាតិ ។ យថា ន និគ្រោធោ នេគ្រោធិកោ យស្ស និគ្រោធោ សោ នេគ្រោធិកោ អញ្ញោ និគ្រោធោ អញ្ញោ នេគ្រោធិកោ ឯវមេវ ន រូបំ រូបវា យស្ស រូបំ សោ រូបវា អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ រូបវាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១១៨) ចិត្តេ ចិត្តេ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ចិត្តេ ចិត្តេ បុគ្គលោ ជាយតិ ជិយ្យតិ មិយ្យតិ ចវតិ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វាតិ ។ អាមន្តា ។ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា កុមារិកាតិ វាតិ ។ វត្តព្វំ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា តេន វត រេ វត្តព្វេ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា កុមារិកាតិ វាតិ

បុគ្គលកថា

យ៉ាងណា បុគ្គលមិនមានរូប បុគ្គលមានរូប រូបនៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះឈ្មោះថាមានរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ ប្រាក់មិនមាន បុគ្គលជាប់ប្រាក់ ប្រាក់នៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាជាប់ប្រាក់ ប្រាក់ដទៃ បុគ្គលជាប់ប្រាក់ដទៃ យ៉ាងណា រូបមិនមាន បុគ្គលមានរូប រូបនៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មានរូប រូបដទៃ បុគ្គលមានរូបដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១១៩] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល រាល់ៗចិត្តឬ ។ អើ ។ ចុះបុគ្គល កើត ចាស់ ស្លាប់ ច្យុត បដិសន្ធិ រាល់ៗចិត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថាក្មេងស្រី ដូច្នេះដែរឬ ។ អ្នកគួរពោលបាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុស (របស់អ្នកចុះ) ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថា ក្មេងស្រី ដូច្នេះដែរ

យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា កុមារិកាតិ វាតិ មិច្ឆា ហញ្ចិ វា បន ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា កុមារិកាតិ វា តេន វត រេ វត្តព្វេ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ[១] សោតិ វា អញ្ញោតិ វាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា កុមារិកាតិ វាតិ មិច្ឆា ។

(១១៦) ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វាតិ ។ អាមន្តា ។ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ ឥត្ថីតិ វា បុរិសោតិ វា

---

១ ឧ. ន វត្តព្វំ ។

បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុសឬ ឬថា ក្មេងស្រី ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុសឬ ឬថា ក្មេងស្រី ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលនោះឬ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថា ក្មេងស្រី ដូច្នេះដែរ ពាក្យដូច្នេះនេះ ក៏ជាពាក្យខុស ។

(១១៦) ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃឬ ។ អើ ។ ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោល ថា ស្រី ថា ប្រុស

បុគ្គលកថា

គហដ្ឋោតិ វា បព្វជិតោតិ វា ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វាតិ ។ វត្តព្វំ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា តេន វត រេ វត្តព្វេ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វាតិ[១] មិច្ឆា ហញ្ចិ វា បន ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វា តេន វត រេ វត្តព្វេ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ[២] សោតិ វា អញ្ញោតិ វាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វាតិ មិច្ឆា

។ បេ ។

---

១ ឱ. កុមារិកោតិ វា កុមារិកាតិ វាតីតិ ទិស្សន្តិយេវ ។ ២ ឱ. ន វត្តព្វំ ។

ថា គ្រហស្ថ ថា បព្វជិត ថា ទេវតា ថា មនុស្សដែរឬ ។ អ្នកគួរពោលបាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុស (របស់អ្នកចុះ) ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។បេ។

[១១៧] ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ យោ បស្សតិ យំ បស្សតិ យេន បស្សតិ សោ បស្សតិ តំ បស្សតិ តេន បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ យោ បស្សតិ យំ បស្សតិ យេន បស្សតិ សោ បស្សតិ តំ បស្សតិ តេន បស្សតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

[១១៨] ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ យោ សុណាតិ ។បេ។ យោ ឃាយតិ ។បេ។ យោ សាយតិ ។បេ។ យោ ផុសតិ ។បេ។ យោ វិជានាតិ យំ វិជានាតិ យេន វិជានាតិ សោ វិជានាតិ តំ វិជានាតិ តេន វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ យោ វិជានាតិ យំ វិជានាតិ យេន វិជានាតិ

[១១៧] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាឃើញ ឃើញនូវរូបណា ឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ឃើញ ឃើញនូវរូបនោះ ឃើញដោយភ្នែកនោះឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណាឃើញ ឃើញនូវរូបណា ឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ឃើញ ឃើញនូវរូបនោះ ឃើញដោយភ្នែកនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ ។

[១១៨] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាឮ ។ បេ ។ បុគ្គលណាធុំ ។ បេ ។ បុគ្គលណាលិទ្ធភ្លក្ស ។ បេ ។ បុគ្គលណាប៉ះពាល់ ។ បេ ។ បុគ្គលណាដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណាដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ

សោ វិជានាតិ តំ វិជានាតិ តេន វិជានាតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១១៩) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ យោ ន បស្សតិ យំ ន បស្សតិ យេន ន បស្សតិ សោ ន បស្សតិ តំ ន បស្សតិ តេន ន បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ យោ ន បស្សតិ យំ ន បស្សតិ យេន ន បស្សតិ សោ ន បស្សតិ តំ ន បស្សតិ តេន ន បស្សតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១២០) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ យោ ន សុណាតិ ។បេ។ យោ ន ឃាយតិ ។បេ។ យោ ន សាយតិ ។បេ។ យោ ន ផុសតិ ។បេ។ យោ ន វិជានាតិ យំ ន វិជានាតិ យេន ន វិជានាតិ សោ ន វិជានាតិ តំ ន វិជានាតិ តេន ន វិជានាតីតិ ។

ឈ្មោះថា ដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ ។

(១១៩) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាមិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបណា មិនឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបនោះ មិនឃើញដោយភ្នែកនោះឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបណា មិនឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបនោះ មិនឃើញដោយភ្នែកនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១២០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាមិនឮ ។ បេ ។ បុគ្គលណាមិនធុំ ។ បេ ។ បុគ្គលណាមិនលិទ្ធភ្លក្ស ។ បេ ។ បុគ្គលណាមិនប៉ះពាល់ ។ បេ ។ បុគ្គលណាមិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះឬ ។

អាមន្តា ។ ហញ្ចិ យោ ន វិជានាតិ យំ ន វិជា-
នាតិ យេន ន វិជានាតិ សោ ន វិជានាតិ តំ ន
វិជានាតិ តេន ន វិជានាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

[១២១] ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា
បស្សាមហំ ភិក្ខវេ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន
អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ
ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គ-
តេ យថាកម្មុបគេ សត្តេ បជានាមីតិ អត្ថេវ សុ-
ត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ វុត្តំ ភគវតា បស្សាមហំ
ភិក្ខវេ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុ-
សកេន សត្តេ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ

អើ ៗ ប្រសិនបើ បុគ្គលណា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះឈ្មោះថា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ៗ

(១៦១) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ៗ អើ ៗ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា រមែងមើលឃើញនូវពួកសត្វ កាលច្យុត កាលកើត ថោកទាប ថ្លៃថ្នូរ មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមយថាកម្ម ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ៗ អើ ៗ បើដូច្នោះ មានតែ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ ៗ (សកវាទី) ធ្វើ (នូវពាក្យប្ដេជ្ញាឲ្យមាំថា) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា មើលឃើញពួកសត្វ កាលច្យុត កាលកើត ថោកទាប

បុគ្គលកថា

បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថា-
កម្មូបគេ សត្តេ បជានាតីតិ កត្វា តេនេវ ការណេន
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។
ភគវា ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុស-
កេន រូបំ បស្សតិ បុគ្គលំ បស្សតីតិ ។ រូបំ បស្សតិ ។
រូបំ បុគ្គលោ រូបំ ចវតិ រូបំ ឧបបជ្ជតិ រូបំ យថា-
កម្មូបគន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ភគវា
ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន រូបំ
បស្សតិ បុគ្គលំ បស្សតីតិ ។ បុគ្គលំ បស្សតិ ។
បុគ្គលោ រូបំ រូបាយតនំ រូបធាតុ នីលំ បីតកំ
លោហិតំ ឱទាតំ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុស្មឹ បដិហញ្ញតិ
ចក្ខុស្ស អាបាថំ អាគច្ឆតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ ភគវា ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្ត-
មានុសកេន រូបំ បស្សតិ បុគ្គលំ បស្សតីតិ ។
ឧភោ បស្សតិ ។ ឧភោ រូបំ រូបាយតនំ រូបធាតុ

បុគ្គលកថា

ថ្លៃថ្លា មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមយថាកម្ម ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរថា) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញរូប ទ្រង់ឃើញបុគ្គលឬ ។ ទ្រង់ឃើញរូប ។ បុគ្គល គឺរូប រូបច្យុត រូបកើត រូបអន្ទោលទៅតាមយថាកម្មឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញរូប ទ្រង់ឃើញបុគ្គលឬ ។ ទ្រង់ឃើញបុគ្គល ។ រូប គឺបុគ្គល ជារូបាយតនៈ ជារូបធាតុ ជារូបខៀវ រូបលឿង រូបក្រហម រូបស រូបដែលគប្បីដឹងដោយចក្ខុ រមែងប៉ះមកក្នុងចក្ខុ មកកាន់រង្វង់ចក្ខុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញរូប ទ្រង់ឃើញបុគ្គលឬ ។ ទ្រង់ឃើញរបស់ទាំងពីរ ។ រូប គឺរបស់ទាំងពីរ ជារូបាយតនៈ ជារូបធាតុ

ឧភោ នីលា ឧភោ បីតកា ឧភោ លោហិតកា ឧភោ ឱទាតា ឧភោ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា ឧភោ ចក្ខុស្មឹ បដិហញ្ញន្តិ ឧភោ ចក្ខុស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ ឧភោ ចវន្តិ ឧភោ ឧបបជ្ជន្តិ ឧភោ យថាកម្មូបគាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ឧបាទាបញ្ញត្តានុយោគោ ។

(១២២) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧប-លព្ភន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦៣) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧប-លព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដូបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

របស់តាំងពីរ មានពណ៌ខៀវ របស់តាំងពីរ មានពណ៌លឿង របស់តាំងពីរ មានពណ៌ក្រហម របស់តាំងពីរ មានពណ៌ស របស់តាំងពីរ ដែលគួរដឹងដោយចក្ខុ របស់តាំងពីរ ប៉ះមកកាន់ចក្ខុ របស់តាំងពីរ មកកាន់រង្វង់ចក្ខុ របស់តាំងពីរ ច្យុត របស់តាំងពីរ កើត របស់តាំងពីរ អន្ទោលទៅតាមយថាកម្ម ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ចប់ ឧបាទាបញ្ញត្តានុយោគ ។

[១២២] កម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១២៣] កម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើ នូវកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះ ៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១២៤) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១២៥) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១២៦) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបថវី ឧបលព្ភតីតិ ។ មហាបថវិយា កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(១៦៤) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៥) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើ ដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៦) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គួរដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នក ធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវមហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១២៧) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧប-លព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាសមុទ្ទា ឧបលព្ភតីតិ ។ មហាសមុទ្ទស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១២៨) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧប-លព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ សិនេរុបព្វត-រាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១២៩) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧប-លព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបស្ស កត្តា ការេតា ឧប-លព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អភិធម្មបិដក កថាវត្ថុ

(១២៧) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវមហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១២៨) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១២៩) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវទឹក គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣០) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣១) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣២) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

[១៣០] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបាន ឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣១] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣២] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៣) កល្យាណទាយកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណទាយកានំ កម្មានំ កត្តា ការកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញានិ កល្យាណទាយកានិ កម្មានិ អញ្ញោ កល្យាណទាយកានំ កម្មានំ កត្តា ការកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៤) កល្យាណទាយកានំ កម្មានំ វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ កល្យាណទាយកានំ កម្មានំ វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កល្យាណទាយកានំ កម្មានំ វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ កល្យាណទាយកានំ កម្មានំ វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កល្យាណទាយកានំ កម្មានំ វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។

[១៣៣] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ កម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣៤] វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នករងកម្មនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នករងកម្មនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។

កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកប្បដិសំវេទី ឧប-
លព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។
បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកោ
ឧបលព្ភតីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបា-
កប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ
ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កល្យាណបាបកានំ
កម្មានំ វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ
កម្មានំ វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។
មហាបថវី ឧបលព្ភតីតិ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភ-
តីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបោ ឧប-
លព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភ-
តីតិ ។ បេ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។
តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ
វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ
វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។

បុគ្គលកថា

បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។

អញ្ញោ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកោ អញ្ញោ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកប្បដិសំវេទី ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៥) និច្ចំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និច្ចស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៦) និច្ចំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និច្ចស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៧) និច្ចំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និច្ចស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃ បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣៥] សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣៦] សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះ ៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមាន ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣៧] សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៨) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៣៩) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបថវី ឧបលព្ភតីតិ ។បេ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។បេ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។បេ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។បេ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៤០) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ទិព្វំ សុខំ អញ្ញោ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៤១) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។

(១៣៨) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជាទិព្វគេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៩) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។បេ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤០) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ សុខជាទិព្វដទៃ បុគ្គលទទួលសុខ ជាទិព្វដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤១) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។

មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៤២) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៤៣) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៤៤) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤២) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្ដាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤៣) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករង់នូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤៤) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤៥) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបឋវី ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៤៦) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ មានុបកំ សុខំ អញ្ញោ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៤៧) អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(១៤៥) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤៦) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ សុខ ជារបស់មនុស្សដទៃ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្សដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤៧) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤៨) អាចាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាចាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧប-លព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិ-និព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៤៩) អាចាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាចាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៥០) អាចាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាចាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អភិធម្មបិដក កថាវត្ថុ

(១៨៨) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះ ៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមាន ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨៩) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩០) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(១៩១) អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបឋវី ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៩២) អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អាបាយិកំ ទុក្ខំ អញ្ញោ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៩៣) នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(១៩១) ទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។បេ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។បេ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៩២) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ទុក្ខ ក្នុងអបាយដទៃ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងអបាយដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៩៣) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងនរកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៩៤) នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៩៥) នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៩៦) នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៩៤) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះ ។ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩៥) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៩៦) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

[១៨៧] នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបថវី ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៨៨] នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ នេរយិកំ ទុក្ខំ អញ្ញោ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៨៩] កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោ ករោតិ សោ បដិសំវេទេតីតិ ។

[១៩៧] ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ ស្ដេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៩៨] ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ទុក្ខ ក្នុងនរកដទៃ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងនរកដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៩៩] កម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួលឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោ ករោតិ សោ បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ សយំ កតំ សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦០) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ ករោតិ អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អញ្ញោ ករោតិ អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ បរកតំ(១) សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦១) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោ ច អញ្ញោ ច ករោន្តិ សោ ច អញ្ញោ ច បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោ ច អញ្ញោ ច ករោន្តិ សោ ច អញ្ញោ ច

---

១ ឱ. ម. បរំកតំ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួលឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៦០] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នកទទួលវិបាក នៃកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃ ទទួលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃ ទទួលឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខ បុគ្គលដទៃធ្វើឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៦១] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នកសេវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង

បដិសំវេទេន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ សយំ កតញ្ច បរកតញ្ច សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦២) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ នេវ សោ ករោតិ ន សោ បដិសំវេទេតិ ន អញ្ញោ ករោតិ ន អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ នេវ សោ ករោតិ ន សោ បដិសំវេទេតិ ន អញ្ញោ ករោតិ ន អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អសយំការំ អបរការំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ(១) សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦៣) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោ ករោតិ សោ បដិសំវេទេតិ អញ្ញោ ករោតិ

១ ឱ. ម. អធិច្ចសមុប្បន្នំ ។

ទទួលឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខដែលគេធ្វើដោយខ្លួនឯងផង បុគ្គលដទៃធ្វើផងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦២) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើ អ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃមិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃមិនមែនទទួលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃ ក៏មិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃ ក៏មិនមែនទទួលឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខ កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មិនមែនធ្វើដោយខ្លួនឯង មិនមែនបុគ្គលដទៃធ្វើឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៣) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួល បុគ្គលដទៃធ្វើ

អញ្ញោ បដិសំវេទេតិ សោ ច អញ្ញោ ច ករោន្តិ សោ ច អញ្ញោ ច បដិសំវេទេន្តិ នេវ សោ ករោតិ ន សោ បដិសំវេទេតិ ន អញ្ញោ ករោតិ ន អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សោ ករោតិ សោ បដិសំវេទេតិ អញ្ញោ ករោតិ អញ្ញោ បដិសំវេទេតិ សោ ច អញ្ញោ ច ករោន្តិ សោ ច អញ្ញោ ច បដិសំវេទេន្តិ នេវ សោ ករោតិ ន សោ បដិសំវេទេតិ ន អញ្ញោ ករោតិ ន អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ សយំ កតំ សុខទុក្ខំ បរកតំ សុខទុក្ខំ សយំ កតញ្ច បរកតញ្ច សុខទុក្ខំ អសយំការំ អបរការំ បដិច្ច-សមុប្បន្នំ សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦៤) កម្មំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ អត្ថីតិ ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស ការកោ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ តស្ស ការកោ

បុគ្គលដទៃទទួល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួល បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃមិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃមិនមែនទទួលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួល បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃទទួល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួល បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃក៏មិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃក៏មិនមែនទទួលឬ ។ អើ ។ សុខទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯង សុខទុក្ខ បុគ្គលដទៃធ្វើ សុខទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯងផង បុគ្គលដទៃធ្វើផង សុខទុក្ខ កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មិនមែនគេធ្វើដោយខ្លួនឯង មិនមែនបុគ្គលដទៃធ្វើឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៤) កម្ម មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្មនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្មនោះ

អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស
អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទា-
បរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ
អត្ថីតិ ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
បុគ្គលោ អត្ថីតិ ។ បុគ្គលស្ស ការកោ អត្ថីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ អត្ថីតិ ។ កម្ម-
ការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថីតិ ។
និព្វានស្ស ការកោ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។បេ។ កម្មំ អត្ថីតិ ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។
អាមន្តា ។ មហាបឋវី អត្ថីតិ ។បេ។ មហាស-
មុទ្ទោ អត្ថីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា អត្ថីតិ ។ អាបោ
អត្ថីតិ ។ តេជោ អត្ថីតិ ។ វាយោ អត្ថីតិ ។
តិណកដ្ឋវនប្បតយោ អត្ថីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ
ការកោ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ
អត្ថីតិ ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
អញ្ញំ កម្មំ អញ្ញោ កម្មការកោតិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។បេ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។

បុគ្គលកថា

មានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដ: មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើព្រះនិព្វាន មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី មានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទ មានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ មានឬ ។ ទឹក មានឬ ។ ភ្លើង មានឬ ។ ខ្យល់ មានឬ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើ នូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ កម្មដទៃ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្មដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ អើ ។

វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ អត្ថីតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបឋវី អត្ថីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ អត្ថីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា អត្ថីតិ ។ អាបោ អត្ថីតិ ។ តេជោ អត្ថីតិ ។ វាយោ អត្ថីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ អត្ថីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី

បុគ្គលអ្នករង់វិបាក មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បុគ្គលអ្នករង់វិបាក មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នករង់វិបាកនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នករង់វិបាកនោះ មានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បុគ្គលអ្នករង់វិបាក មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានឬ ។ បុគ្គលអ្នករង់នូវបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បុគ្គលអ្នករង់វិបាក មានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន មានឬ ។ បុគ្គលអ្នករង់ព្រះនិព្វាន មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បុគ្គលអ្នករង់វិបាក មានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី មានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្រ មានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ មានឬ ។ ទឹក មានឬ ។ ភ្លើង មានឬ ។ ខ្យល់ មានឬ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ ។ បុគ្គលអ្នករង់នូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ

អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ បេ ។ វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ វិបាកោ អញ្ញោ វិបាកប្បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សដ្ឋិកំ ។

កល្យាណវគ្គោ បឋមោ ។

[១៦៨] ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ ឥទ្ធឹ វិកុព្វតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ ឥទ្ធឹ វិកុព្វតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ ទិព្វាយ សោតធាតុយា សទ្ទេ សុណាតិ ។ បេ ។ បរចិត្តំ ជានាតិ(១) ។ បេ ។ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។ បេ ។ ទិព្វេន ចក្ខុនា រូបំ បស្សតិ ។ បេ ។ អាសវានំ ខយំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ អាសវានំ ខយំ សច្ឆិករោតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

១ ម. វិជានាតិ ។

មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក មានឬ ។ អើ ។ វិបាកដទៃ បុគ្គលអ្នករងវិបាកដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

ចប់ កល្យាណវគ្គ ទី ១ ។

[១៦៤] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយប្លែងឫទ្ធិបាន មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ ប្លែងឫទ្ធិបាន មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយ ឮសំឡេង ដោយទិព្វសោតធាតុបាន មានឬ ។បេ។ ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ ។ បេ ។ រឭកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ ។ បេ ។ ឃើញរូបដោយទិព្វចក្ខុ ។ បេ ។ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈបាន មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អត្ថិ កោចិ ឥទ្ធឹ វិកុព្វតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ ឥទ្ធឹ វិកុព្វតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ ឥទ្ធឹ ន វិកុព្វតិ ន សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ យោ ទិព្វាយ សោតធាតុយា សទ្ទំ សុណាតិ ។បេ។ យោ បរចិត្តំ ជានាតិ ។បេ។ យោ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។បេ។ យោ ទិព្វេន ចក្ខុនា រូបំ បស្សតិ ។បេ។ យោ អាសវានំ ខយំ សច្ឆិករោតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ អាសវានំ ខយំ ន សច្ឆិករោតិ ន សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

អភិញ្ញានុយោគោ ។

(១៦៦) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ មាតា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ មាតា អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តមដែរ ៗ បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្ដេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយបែងឫទ្ធិបាន មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តមឬ ៗ អើ ៗ ជនណា បែងឫទ្ធិបាន ជននោះ ទើបឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណាមិនបែងឫទ្ធិបាន ជននោះ មិនឈ្មោះថាបុគ្គល ឬ ៗ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ៗ បេ ៗ ជនណា ឮសំឡេង ដោយទិព្វសោតធាតុ ៗ បេ ៗ ជនណា ដឹងចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ ៗ បេ ៗ ជនណា រឭកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ ៗ បេ ៗ ជនណា ឃើញរូបដោយទិព្វចក្ខុ ៗ បេ ៗ ជនណា ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ ជននោះ ទើបឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ ជននោះ មិនឈ្មោះថាបុគ្គល ឬ ៗ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ៗ បេ ៗ

ចប់ អភិញ្ញានុយោគ ។

[១៦៦] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តមឬ ៗ អើ ៗ ក្រែងមាតា មានឬ ៗ អើ ៗ បើមាតា មាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្តដ៏ពិត និងអត្តដ៏ឧត្តមដែរ ៗ

ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ បិតា អត្ថិ ។បេ។ ភាតា អត្ថិ ភគិនី អត្ថិ ខត្តិយោ អត្ថិ ព្រាហ្មណោ អត្ថិ វេស្សោ អត្ថិ សុទ្ទោ អត្ថិ គហដ្ឋោ អត្ថិ បព្វជិតោ អត្ថិ ទេវោ អត្ថិ មនុស្សោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ មនុស្សោ អត្ថិ តេន វត វេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

[១៦៧] មាតា អត្ថីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ន មាតា ហុត្វា មាតា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ន បុគ្គលោ ហុត្វា បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ កោចិ ន បិតា ហុត្វា ។បេ។ ន ភាតា ហុត្វា ន ភគិនី ហុត្វា ន ខត្តិយោ ហុត្វា ន ព្រាហ្មណោ ហុត្វា ន វេស្សោ ហុត្វា ន សុទ្ទោ ហុត្វា ន គហដ្ឋោ ហុត្វា ន បព្វជិតោ ហុត្វា ន ទេវោ ហុត្វា ន មនុស្សោ ហុត្វា មនុស្សោ ហោតីតិ ។

អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបិតា មានឬ ។ បេ ។ បងប្អូនប្រុស មាន បងប្អូនស្រី មាន ក្សត្រ មាន ព្រាហ្មណ៍ មាន អ្នកជំនួញ មាន អ្នកគ្រួ មាន គ្រហស្ថ មាន បព្វជិត មាន ទេវតា មាន មនុស្ស មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ មនុស្សមាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ ។

(១៦៧) បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា មាតា មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាមាតា តើកើតជាមាតា មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល តើកើតជាបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបិតា ។ បេ ។ មិនធ្លាប់កើតជាបងប្អូនប្រុស មិនធ្លាប់កើតជាបងប្អូនស្រី មិនធ្លាប់កើតជាក្សត្រ មិនធ្លាប់កើតជាព្រាហ្មណ៍ មិនធ្លាប់កើតជាអ្នកជំនួញ មិនធ្លាប់កើតជាអ្នកគ្រួ មិនធ្លាប់កើតជាគ្រហស្ថ មិនធ្លាប់កើតជាបព្វជិត មិនធ្លាប់កើតជាទេវតា មិនធ្លាប់កើតជាមនុស្ស តើកើតជាមនុស្ស មានឬ ។

អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ន បុគ្គលោ ហុត្វា បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦៨) មាតា អត្ថីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ មាតា ហុត្វា ន មាតា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ បុគ្គលោ ហុត្វា ន បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ បិតា ហុត្វា ភាតា ហុត្វា ភគិនី ហុត្វា ខត្តិយោ ហុត្វា ព្រាហ្មណោ ហុត្វា វេស្សោ ហុត្វា សុទ្ទោ ហុត្វា គហដ្ឋោ ហុត្វា បព្វជិតោ ហុត្វា ទេវោ ហុត្វា មនុស្សោ ហុត្វា ន មនុស្សោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ បុគ្គលោ ហុត្វា ន បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦៩) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ សោតាបន្នោ

អើ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល តើកើតជាបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៦៨] បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា មាតា មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាមាតាមកហើយ បែរជាមិនកើតជាមាតាវិញ មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាបុគ្គលមកហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាបិតា ធ្លាប់កើតជាបងប្អូនប្រុស ធ្លាប់កើតជាបងប្អូនស្រី ធ្លាប់កើតជាក្សត្រ ធ្លាប់កើតជាព្រាហ្មណ៍ ធ្លាប់កើតជាអ្នកជំនួញ ធ្លាប់កើតជាអ្នកគ្រឹួ ធ្លាប់កើតជាគ្រហស្ថ ធ្លាប់កើតជាបព្វជិត ធ្លាប់កើតជាទេវតា ធ្លាប់កើតជាមនុស្សមកហើយ បែរជាមិនកើតជាមនុស្សវិញ មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាបុគ្គលមកហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៦៩] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងសោតាបន្នបុគ្គល

អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សោតាបន្នោ អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ សកទាគាមី អត្ថិ ។ បេ ។ អនាគាមី អត្ថិ ។ បេ ។ អរហា អត្ថិ ។ បេ ។ ឧភតោភាគវិមុត្តោ អត្ថិ បញ្ញាវិមុត្តោ អត្ថិ កាយសក្ខី អត្ថិ ទិដ្ឋិប្បត្តោ អត្ថិ សទ្ធាវិមុត្តោ អត្ថិ ធម្មានុសារី អត្ថិ សទ្ធានុសារី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សទ្ធានុសារី អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៧០) សោតាបន្នោ អត្ថីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ សោតាបន្នោ ហុត្វា សោតាបន្នោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។

បុគ្គលកថា

មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ សោតាបន្នបុគ្គល មាន ម្នាលអ្នក ដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងសក-ទាគាមិបុគ្គល មានឬ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានឬ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានឬ ។ បេ ។ ឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល មានឬ បញ្ញា-វិមុត្តបុគ្គល មានឬ កាយសក្ខិបុគ្គល មានឬ ទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល មានឬ សទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល មានឬ ធម្មានុសារីបុគ្គល មានឬ សទ្ធានុសារីបុគ្គល មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ សទ្ធានុសារីបុគ្គល មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។

[១៧០] បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា សោតាបន្ន-បុគ្គល មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់ កើតជាសោតាបន្នបុគ្គល បែរជាកើតជាសោតាបន្នបុគ្គល មានឬ ។ អើ ។

អត្ថិ កោចិ ន បុគ្គលោ ហុត្វា បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ ន សក្កទាគាមី ហុត្វា ន អនាគាមី ហុត្វា ន អរហា ហុត្វា ន ឧភ-តោភាគវិមុត្តោ ហុត្វា ន បញ្ញាវិមុត្តោ ហុត្វា ន កា-យសក្ខី ហុត្វា ន ទិដ្ឋិប្បត្តោ ហុត្វា ន សទ្ធាវិមុត្តោ ហុត្វា ន ធម្មានុសារី ហុត្វា ន សទ្ធានុសារី ហុត្វា សទ្ធានុសារី ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ន បុគ្គលោ ហុត្វា បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧១) សោតាបន្នោ អត្ថីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-មដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ សោតាបន្នោ ហុត្វា ន សោតាបន្នោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ បុគ្គលោ ហុត្វា ន បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ សក្កទា-គាមី ហុត្វា អនាគាមី ហុត្វា ន អនាគាមី ហោ-តីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ បុគ្គលោ ហុត្វា

ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល បែរជាកើតជាបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាសកទាគាមិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាអនាគាមិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាព្រះអរហន្ត មិនធ្លាប់កើតជាឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាបញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាកាយសក្ខិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាសទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាធម្មានុសារិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាសទ្ធានុសារិបុគ្គល តើកើតជាសទ្ធានុសារិបុគ្គល មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល បែរជាកើតជាបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៧១] បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្រតិជ្ញាឲ្យមាំ) ថា សោតាបន្នបុគ្គល មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ជាសោតាបន្នបុគ្គលហើយ ត្រឡប់ជាមិនមែនសោតាបន្នបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ កើតជាបុគ្គលហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ជនណាមួយ ជាសកទាគាមិបុគ្គលហើយ ជាអនាគាមិបុគ្គលហើយ ត្រឡប់ជាមិនមែនអនាគាមិបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ កើតជាបុគ្គលហើយ

បុគ្គលកថា

ន បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧២) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ចត្តារោ បុរិសយុគា អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ ចត្តារោ បុរិសយុគា អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៧៣) ចត្តារោ បុរិសយុគា អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា អត្ថីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ចត្តារោ បុរិសយុគា អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ពុទ្ធបាតុភាវា បាតុភវន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ពុទ្ធបាតុភាវា បាតុភវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ ពុទ្ធបាតុភាវា បាតុភវតីតិ ។ អាមន្តា ។ ពុទ្ធស្ស ភគវតោ បរិនិព្វុតេ ឧច្ឆិន្នោ បុគ្គលោ នត្ថិ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៧២) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងគូនៃបុរស មាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ គូនៃបុរស មាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។

(១៧៣) បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា គូនៃបុរស មាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានមែន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ គូនៃបុរស មាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានប្រាកដ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ ។ អើ ។ បុគ្គលកើតប្រាកដ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលកើតប្រាកដ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដាច់សូន្យ ឈ្មោះថាបុគ្គលមិនមាន ក្នុងកាលដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់បរិនិព្វានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[១៧៩] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ សង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អសង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។ សង្ខតញ្ច អសង្ខតញ្ច ឋបេត្វា អញ្ញា តតិយា កោដីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខតញ្ច អសង្ខតញ្ច ឋបេត្វា អញ្ញា តតិយា កោដីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា ទ្វេមា ភិក្ខវេ ធាតុយោ កតមា ទ្វេ សង្ខតា ច ធាតុ អសង្ខតា ច ធាតុ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ទ្វេ ធាតុយោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ សង្ខតញ្ច អសង្ខតញ្ច ឋបេត្វា អញ្ញា តតិយា កោដីតិ ។ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។

(១៧៤) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែនឬ ។ អើ ។ ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងតែសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធាតុនេះមាន ២ ប្រការ ធាតុ ២ ប្រការ តើដូចម្ដេចខ្លះ គឺសង្ខតធាតុ ១ អសង្ខតធាតុ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធាតុ ២ ប្រការនេះឯង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងតែសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មាន ដូច្នេះទេ ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែនឬ ។ អើ ។

បុគ្គលកថា

អញ្ញំ សង្ខតំ អញ្ញំ អសង្ខតំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ខន្ធា សង្ខតា និព្វានំ អសង្ខតំ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញេ ខន្ធា អញ្ញំ និព្វានំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ រូបំ សង្ខតំ និព្វានំ អសង្ខតំ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញំ និព្វានំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ សង្ខតំ និព្វានំ អសង្ខតំ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញំ និព្វានំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧៨) បុគ្គលស្ស ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ វយោ បញ្ញាយតិ ឋិតស្ស អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ សង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វុត្តំ ភគវតា តីណិមានិ ភិក្ខវេ សង្ខតស្ស សង្ខតលក្ខណានិ សង្ខតានំ

សង្ខតៈដទៃ អសង្ខតៈដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ មានបច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អើ ។ ខន្ធដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូប មានបច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារ ។ បេ ។ វិញ្ញាណ មានបច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៧៥) បុគ្គល មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅប្រាកដឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ខតលក្ខណៈ នៃសង្ខតធម៌នេះ មាន ៣ ប្រការ

ភិក្ខវេ ធម្មានំ ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ វយោ បញ្ញាយតិ ឋិតានំ អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតីតិ បុគ្គលស្ស ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ វយោ បញ្ញាយតិ ឋិតស្ស អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតិ តេន ហិ បុគ្គលោ សង្ខតោតិ ។ បុគ្គលស្ស ន ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ ន វយោ បញ្ញាយតិ ន ឋិតស្ស អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ អសង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វុត្តំ ភគវតា តីណិមានិ ភិក្ខវេ អសង្ខតស្ស អសង្ខតលក្ខណានិ អសង្ខតានំ ភិក្ខវេ ធម្មានំ ន ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ ន វយោ បញ្ញាយតិ ន ឋិតានំ អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតីតិ បុគ្គលស្ស ន ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ ន វយោ បញ្ញាយតិ ន ឋិតស្ស អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតិ តេន ហិ បុគ្គលោ អសង្ខតោតិ ។

[១៧៦] បរិនិព្វុតោ បុគ្គលោ អត្ថត្ថម្ហិ នត្ថត្ថម្ហីតិ ។ អត្ថត្ថម្ហីតិ ។ បរិនិព្វុតោ បុគ្គលោ សស្សតោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ខតធម៌ទាំងឡាយ មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃសង្ខតធម៌ ក៏កំពុងឋិតនៅប្រាកដដែរ បុគ្គល មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូនទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅប្រាកដដែរ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែងដែរ ។ បុគ្គលមិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅមិនប្រាកដឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតលក្ខណៈ នៃអសង្ខតធម៌នេះ មាន ៣ ប្រការ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌ទាំងឡាយ មិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ។ ការប្រែប្រួលនៃអសង្ខតធម៌ ដែលកំពុងឋិតនៅ ក៏មិនប្រាកដដែរ បុគ្គល មិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅ ក៏មិនប្រាកដដែរ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែងដែរ ។

[១៧៦] បុគ្គលរលត់ហើយ មានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វានឬ ឬមិនមានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វានទេ ។ មានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វាន ។ បុគ្គលរលត់ហើយ ជាបុគ្គលទៀងឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ នត្ថត្ថីតិ ។ បរិនិព្វុតោ បុគ្គលោ ឧច្ឆិន្នោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧៧) បុគ្គលោ កឹ និស្សាយ តិដ្ឋតីតិ ។ កិំ និស្សាយ តិដ្ឋតីតិ ។ ភវោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោបិ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧៨) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតិ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គល មិនមានកង្តុប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វានឬ ។ បុគ្គលរលត់ហើយ ជាបុគ្គលដាច់សូន្យឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៧៧) បុគ្គល ឋិតនៅ ព្រោះអាស្រ័យអ្វី ។ បុគ្គលឋិតនៅ ព្រោះអាស្រ័យភព ។ ភព មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៧៨) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយ កាលរងសុខ-វេទនា រមែងដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ កាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា

តេន វត វេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ ទុក្ខំ វេទនំ វេទិយមានោ ។ បេ ។ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតិ តេន វត វេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អត្ថិ កោចិ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ ច បជានាតិ ច សោ បុគ្គលោតិ ។

ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយ កាលរងទុក្ខវេទនា ។បេ។ កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា ជនណា កាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ)ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណា កាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ជននោះឯង ឈ្មោះថា បុគ្គល ជនណា កាលរងសុខវេទនា មិនដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ជននោះឯង មិនឈ្មោះថា បុគ្គលឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យោ ទុក្ខំ វេទនំ វេទិយមានោ ។ បេ ។ យោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ ន បជានាតិ ន សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញា សុខា វេទនា អញ្ញោ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អញ្ញា ទុក្ខា វេទនា ។ បេ ។ អញ្ញា អទុក្ខមសុខា វេទនា អញ្ញោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ជនណា កាលរងទុក្ខវេទនា ។បេ។ ជនណា កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា ជននោះឯង ឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា មិនដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខមសុខវេទនា ជននោះឯង មិនឈ្មោះថាបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យប្ដេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ កាលរងសុខ-វេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ សុខវេទនាដទៃ បុគ្គលកាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា ក៏ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ទុក្ខវេទនា ដទៃ ។បេ។ អទុក្ខមសុខវេទនា ដទៃ បុគ្គល កាលរងអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងអទុក្ខ-មសុខវេទនា ក៏ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៧៩) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ
កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតីតិ ។ អាមន្តា ។
ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ កាយេ កាយានុបស្សី វិហ-
រតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ
អត្ថិ កោចិ វេទនាសុ ។ បេ ។ ចិត្តេ ។ បេ ។
ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ
អត្ថិ កោចិ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ តេន
វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-
មដ្ឋេនាតិ ។ អត្ថិ កោចិ កាយេ កាយានុបស្សី
វិហរតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។
យោ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ សោវ បុគ្គលោ

(១៧៩) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយ មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយ មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ នូវចិត្តក្នុងចិត្ត ។ បេ ។ ពិចារណាឃើញ ធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ មានមែនឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណាមួយ ពិចារណាឃើញ ធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យប្រដៅឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយ មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណា ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ ជននោះ ឈ្មោះថា បុគ្គល

យោ ច កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ ច សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យោ វេទនាសុ ។ បេ ។ ចិត្តេ ។ បេ ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ ច ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ ច សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អញ្ញា វេទនា ។ បេ ។ អញ្ញំ ចិត្តំ ។ បេ ។ អញ្ញេ ធម្មា អញ្ញោ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៨០] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

ជនណាមិនពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ ជននោះ មិនឈ្មោះថាបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ជនណាពិចារណាឃើញ នូវវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ នូវចិត្តក្នុងចិត្ត ។ បេ ។ ពិចារណាឃើញ នូវធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ ជននោះឯង ឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា មិនពិចារណាឃើញ នូវធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជននោះ មិនឈ្មោះថាបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យប្រដៅឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយ មាន ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ កាយដទៃបុគ្គលអ្នកពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វេទនាដទៃ ។ បេ ។ ចិត្តដទៃ ។ បេ ។ ធម្មារម្មណ៍ដទៃ បុគ្គលអ្នកពិចារណាឃើញ នូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

សុញ្ញតោ លោកំ អវេក្ខស្សុ មោឃរាជ សទា សតោ
អត្តានុទិដ្ឋឹ ឱហច្ច(១) ឯវំ មច្ចុតរោ សិយា
ឯវំ លោកំ អវេក្ខន្តំ មច្ចុរាជា ន បស្សតីតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

[១៨១] បុគ្គលោ អវេក្ខតីតិ ។ អាមន្តា ។ សហ រូបេន អវេក្ខតីតិ វិនា រូបេន អវេក្ខតីតិ ។ សហ រូបេន អវេក្ខតីតិ ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ វិនា រូបេន អវេក្ខតីតិ ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ បុគ្គលោ អវេក្ខតីតិ ។ អាមន្តា ។ អព្ភន្តរគតោ អវេក្ខតីតិ ពហិទ្ធា និក្ខមិត្វា អវេក្ខតីតិ ។ អព្ភន្តរគតោ អវេក្ខតីតិ ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ពហិទ្ធា និក្ខមិត្វា អវេក្ខតីតិ ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

---

១ ឱ. ឩហច្ច ។ ម ឧហច្ច ។

ម្នាលមោឃរាជ អ្នកចូរមានស្មារតីសព្វកាល រមិលមើលនូវ
ខន្ធលោក ដោយសេចក្តីថា សូន្យចុះ (ព្រោះថា) បុគ្គល
លះបង់នូវអត្តានុទិដ្ឋិ គប្បីជាអ្នកឆ្លងផុតមច្ចុ ដោយវិធីយ៉ាង
នេះ (មួយទៀត) មច្ចុរាជ រមែងរកមិនឃើញ នូវបុគ្គល
អ្នកសំឡឹងមើលខន្ធលោក ដោយវិធីយ៉ាងនេះ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះមានតែ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។

(១៨១) បុគ្គលក្រឡេកមើលឬ ។ អើ ។ បុគ្គលក្រឡេកមើល ព្រមទាំងរូបឬ ឬវៀរចាករូប ទើបក្រឡេកមើល ។ បុគ្គលក្រឡេកមើល ព្រមទាំងរូប ។ ជីវៈនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាករូប ទើបក្រឡេកមើលឬ ។ ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលក្រឡេកមើលឬ ។ អើ ។ បុគ្គលតាំងនៅខាងក្នុងនៃរូប ក្រឡេកមើលឬ ឬចេញមកខាងក្រៅ ទើបក្រឡេកមើល ។ បុគ្គលតាំងនៅខាងក្នុង ក្រឡេកមើល ។ ជីវៈនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលចេញមកខាងក្រៅ ទើបក្រឡេកមើលឬ ។ ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(១៨២) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា ឯកបុគ្គលោ ភិក្ខវេ លោកេ ឧប្បជ្ជមានោ ឧប្បជ្ជតិ ពហុជនហិតាយ ពហុជនសុខាយ លោកានុកម្បាយ អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ទេវមនុស្សានន្តិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

បុគ្គលកថា

(១៨២) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលម្នាក់ កាលកើតឡើងក្នុងលោក រមែងកើតឡើងដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្ដីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វលោក ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីចម្រើន ដើម្បីសេចក្ដីសុខ ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។

(១៨៣) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា សព្វេ ធម្មា អនត្តាតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៤) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា ទុក្ខមេវ ឧប្បជ្ជមានំ ឧប្បជ្ជតិ ទុក្ខមេវ និរុជ្ឈមានំ និរុជ្ឈតីតិ ន កង្ខតិ ន វិចិកិច្ឆតិ អបរប្បច្ចយញាណមេវស្ស ឯត្ថ ហោតិ ឯត្តាវតា ខោ កច្ចាន សម្មាទិដ្ឋិ ហោតីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

[១៨៣] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ធម៌ទាំងពួងជាអនត្តា ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

[១៨៤] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា បុគ្គល រមែងមិនសង្ស័យ មិនងឿងឆ្ងល់ថា ទុក្ខហ្នឹងឯង កាលកើត ក៏កើតឡើង ទុក្ខហ្នឹងឯង កាលរលត់ ក៏រលត់ទៅ ការដឹងដោយមិនជឿស្តាប់បុគ្គលដទៃនៃបុគ្គលនោះហ្នឹងឯង រមែងមានក្នុងសម្មាទិដ្ឋិនុ៎ះ ម្នាលកច្ចានៈ សម្មាទិដ្ឋិ រមែងមាន ដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៥) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វជិរា ភិក្ខុនី មារំ បាបិមន្តំ ឯតទវោច

កឹ នុ សត្តោតិ បច្ចេសិ មារ ទិដ្ឋិគតំ នុ តេ
សុទ្ធសង្ខារបុញ្ជោយំ ន យិធ សត្តុបលព្ភតិ
យថាហិ អង្គសម្ភារា ហោតិ សទ្ទោ រថោ ឥតិ
ឯវំ ខន្ធេសុ សន្តេសុ ហោតិ សត្តោតិ សម្មុតិ
ទុក្ខមេវ ហិ សម្ភោតិ ទុក្ខំ តិដ្ឋតិ វេតិ ច
នាញ្ញត្រ ទុក្ខា សម្ភោតិ នាញ្ញំ ទុក្ខា និរុជ្ឈតីតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៦) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុញ្ញោ លោកោ សុញ្ញោ លោកោតិ ភន្តេ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ សុញ្ញោ លោកោតិ វុច្ចតីតិ យស្មា ខោ អានន្ទ

[១៨៥] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងវជិរភិក្ខុនី បានពោលពាក្យនេះ បំពោះមារមានចិត្តបាបថា

ម្នាលមារ អ្នកជឿ ថាសត្វ ដូច្នេះឬ (មួយទៀត) អ្នកមានទិដ្ឋិ (យ៉ាងនេះ)ឬ នេះជាគំនរសង្ខារសុទ្ធទេតើ សត្វមិនមានក្នុងទីនេះទេ ដូចយ៉ាងសព្ទថា រថ ព្រោះការបរិបូណ៌ដោយអង្គយ៉ាងណា កាលខន្ធទាំងឡាយមាន ការសន្មតិ ថាសត្វ រមែងមាន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ព្រោះថា ទុក្ខតែងកើតឡើងផង ទុក្ខ តែងតាំងនៅផង តែងវិនាសទៅវិញផង ធម្មជាតដទៃ ក្រៅអំពីទុក្ខ មិនកើតមានទេ ធម្មជាតដទៃ ក្រៅអំពីទុក្ខ មិនរលត់ទៅវិញទេ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

[១៨៦] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអានន្ទមានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គតែងត្រាស់ថា លោកសូន្យ លោកសូន្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលព្រះអង្គត្រាស់ថា លោកសូន្យ តើដោយហេតុដូចម្តេច ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ

សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា តស្មា សុញ្ញោ លោកោតិ វុច្ចតិ កិញ្ចានន្ទ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា ចក្ខុំ ខោ អានន្ទ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា រូបា សុញ្ញា ។បេ។ ចក្ខុវិញ្ញាណំ សុញ្ញំ ។បេ។ ចក្ខុសម្ផស្សោ សុញ្ញោ ។បេ។ យម្បិទំ ចក្ខុសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា សោតំ សុញ្ញំ ។បេ។ សទ្ទា សុញ្ញា ។បេ។ ឃានំ សុញ្ញំ ... គន្ធា សុញ្ញា ។បេ។ ជិវ្ហា សុញ្ញា ... រសា សុញ្ញា ។បេ។ កាយោ សុញ្ញោ ... ផោដ្ឋព្វា សុញ្ញា ។បេ។ មនោ សុញ្ញោ ... ធម្មា សុញ្ញា ... មនោវិញ្ញាណំ សុញ្ញំ ... មនោសម្ផស្សោ សុញ្ញោ ។បេ។ យម្បិទំ មនោសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា យស្មា ខោ អានន្ទ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា តស្មា សុញ្ញោ លោកោតិ វុច្ចតីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។

ធម្មជាតសូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ព្រោះហេតុនោះ ទើប តថាគតពោលថា លោកសូន្យ ម្នាលអានន្ទ ចុះធម្មជាតអ្វីដែល សូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ម្នាលអានន្ទ ភ្នែក សូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន រូបសូន្យ ។ បេ ។ ចក្ខុវិញ្ញាណសូន្យ ។ បេ ។ ចក្ខុសម្ផស្សសូន្យ ។ បេ ។ វេទនាណា ជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី ជាអទុក្ខមសុខក្តី តែងកើតឡើង ព្រោះ ចក្ខុសម្ផស្ស ជាបច្ច័យ វេទនានោះ ក៏សូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែល អាស្រ័យនឹងខ្លួន ត្រចៀកសូន្យ ។ បេ ។ សំឡេងសូន្យ ។ បេ ។ ច្រមុះសូន្យ ... ក្លិនសូន្យ ។ បេ ។ អណ្តាតសូន ... រស សូន្យ ។ បេ ។ កាយសូន្យ .. ផោដ្ឋព្វៈសូន្យ ។ បេ ។ ចិត្ត សូន្យ ... ធម្មារម្មណ៍សូន្យ ... មនោវិញ្ញាណសូន្យ ... មនោសម្ផស្សសូន្យ ។ បេ ។ វេទនាណា ជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី ជាអទុក្ខមសុខក្តី កើតឡើងព្រោះមនោសម្ផស្សជាបច្ច័យ វេទនានោះ ក៏សូន្យ ចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនិងខ្លួន ម្នាលអានន្ទ ធម្មជាតសូន្យ ចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ព្រោះហេតុនោះ ទើប តថាគតពោលថា លោកសូន្យ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។

តេន ហិ ន វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៧) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរ-
មដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី
កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញ-
ថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្តនិ
វា ភិក្ខវេ សតិ អត្តនិយំ មេតិ អស្សាតិ ឯវំ
ភន្តេ អត្តនិយេ វា ភិក្ខវេ សតិ អត្តា មេតិ អស្សាតិ
ឯវំ ភន្តេ អត្តនិ ច ភិក្ខវេ អត្តនិយេ ច សច្ចតោ
ថេតតោ អនុបលព្ភិយមានេ យម្បិទំ ទិដ្ឋិដ្ឋានំ សោ
លោកោ សោ អត្តា សោ បេច្ច ភវិស្សាមិ និច្ចោ
ធុវោ សស្សតោ អវិបរិណាមធម្មោ សស្សតិសមំ
តថេវ ឋស្សាមីតិ ននាយំ ភិក្ខវេ កេវលោ បរិបូរោ
ពាលធម្មោតិ កិញ្ហិ នោ សិយា ភន្តេ កេវលោ
បរិបូរោ ពាលធម្មោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។

ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយ អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៧) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យ ទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលខ្លួនមាន សេចក្តីប្រកាន់ថា អញមានរបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ដូច្នេះ ក៏គប្បី មានដែរឬ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលរបស់ដែល អាស្រ័យនឹងខ្លួនមាន សេចក្តីប្រកាន់ថា អញមានខ្លួន ដូច្នេះ ក៏គប្បី មានដែរឬ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលខ្លួនក្តី កាល របស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួនក្តី គេមិនបានដឹងថាទៀងត្រង់ ថាទៀងទាត់ ទេ ហេតុនៃទិដ្ឋិណាថា នោះលោក នោះខ្លួន ខ្លួនអញនោះ លុះ លះបង់លោកនេះហើយ នឹងជាបុគ្គលទៀងទាត់ ឋិតថេរ មិនប្រែប្រួល ជាធម្មតា នឹងឋិតនៅនឹងថ្កល់ ស្មើដោយសស្សតិវត្ថុ ដោយប្រការនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃទិដ្ឋិនេះ ជាពាលធម៌ ដ៏បរិបូណ៌ទាំងអស់ មិនដូច្នោះឬ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាលធម៌ ដ៏បរិបូណ៌ទាំងអស់ មិន គប្បីមានតែបន្តិចបន្តួចទេ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។

តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៨) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា តយោមេ សេនិយ សត្ថារោ សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ កតមេ តយោ ឥធ សេនិយ ឯកច្ចោ សត្ថា ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញាបេតិ អភិសម្បរាយញ្ច អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញាបេតិ ឥធ បន សេនិយ ឯកច្ចោ សត្ថា ទិដ្ឋេវ ហិ ខោ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញាបេតិ នោ ច ខោ អភិសម្បរាយំ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញាបេតិ ឥធ បន សេនិយ ឯកច្ចោ សត្ថា ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ ន បញ្ញាបេតិ អភិសម្បរាយញ្ច អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ ន បញ្ញាបេតិ តត្រ សេនិយ យ្វាយំ សត្ថា

ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៨) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលសេនិយៈ គ្រូ ៣ ពួកនេះ មានប្រាកដក្នុងលោក គ្រូ ៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ម្នាលសេនិយៈ គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរផង បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ មួយទៀត គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរ តែមិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរទេ ម្នាលសេនិយៈ មួយវិញទៀត គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរផង មិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ បណ្តាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ

ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ អភិសម្បរាយញ្ច អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ អយំ វុច្ចតិ សេនិយ សត្ថា សស្សតវាទោ តត្រ សេនិយ យ្វាយំ សត្ថា ទិដ្ឋេវ ហិ ខោ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ នោ ច ខោ អភិសម្បរាយំ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ អយំ វុច្ចតិ សេនិយ សត្ថា ឧច្ឆេទវាទោ តត្រ សេនិយ យ្វាយំ សត្ថា ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ ន បញ្ញបេតិ អភិសម្បរាយញ្ច អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ ន បញ្ញបេតិ អយំ វុច្ចតិ សេនិយ សត្ថា សម្មាសម្ពុទ្ធោ ឥមេ ខោ សេនិយ តយោ សត្ថារោ សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មិន្តិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៩) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។

បុគ្គលកថា

គ្រូណា បញ្ញត្តខន្ធក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាពិតថេរផង បញ្ញត្តខន្ធក្នុងបរលោក ថាទៀងទាត់ ថាពិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថា គ្រូជាសស្សតវាទ ម្នាលសេនិយៈ បណ្ដាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ គ្រូណា បញ្ញត្តខន្ធក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាពិតថេរ តែមិនបញ្ញត្តខន្ធក្នុងបរលោក ថាទៀងទាត់ ថាពិតថេរទេ ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថា គ្រូជាឧច្ឆេទវាទ ម្នាលសេនិយៈ បណ្ដាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ គ្រូណា មិនបញ្ញត្តខន្ធក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាពិតថេរផង មិនបញ្ញត្តខន្ធក្នុងបរលោក ថាទៀតទាត់ ថាពិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថាគ្រូ គឺព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ម្នាលសេនិយៈ គ្រូទាំង ៣ ពួកនេះ តែងមានប្រាកដក្នុងលោក ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ៗ អើ ៗ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ៗ

[១៨៩] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ៗ អើ ៗ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ៗ

អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា សព្វេកុម្ភោតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ សព្វស្ស កុម្ភំ ការកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៩០) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចភាណី កាលភាណី ភូតភាណី តថភាណី អវិតថភាណី អនញ្ញថភាណីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា តេលកុម្ភោ មធុកុម្ភោ ផាណិតកុម្ភោ ខីរកុម្ភោ ឧទកកុម្ភោ បានីយថាលកំ បានីយកោសកំ បានីយសរាវកំ និច្ចភត្តំ ធុវយាគូតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ យាគុ និច្ចា ធុវា សស្សតា អវិបរិណាមធម្មាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ សង្ខិត្តំ ។

អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ឆ្អាំងទឹកដោះថ្លាឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ធ្វើឆ្អាំងទឹកដោះថ្លាមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៩០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំ-ដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ឆ្អាំងប្រេង ឆ្អាំងទឹកឃ្មុំ ឆ្អាំងទឹកអំពៅ ឆ្អាំងទឹកដោះស្រស់ ឆ្អាំងទឹកផឹក សៀនដាក់ទឹកផឹក កំសៀវដាក់ទឹកផឹក ផ្តិលខាត់ដាក់ទឹកផឹក បាយទៀងទាត់ បបរពិតប្រាកដឬ ។ អើ ។ បបរណាមួយ ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ ឋិតថេរ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតា មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

អដ្ឋនិគ្គហបេយ្យាលា សន្ធារនិយា ឧបាទាយ
ចិត្តេន បញ្ចមំ កល្យាណំ ឥទ្ធិ សុត្តាហរណេន(១)
អដ្ឋមំ ។

បរិហានិកថា

(១៩១) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វត្ថ អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សព្វត្ថ អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វត្ថ អរហតោ បរិហានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទា អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សព្វទា អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ អាមន្តា ។

១ ឱ. សុត្តាហារេន ។

និយាយអំពីការសង្កត់សង្កិន ៨ លើក អំពីសេចក្តីបំប្រួញ អំពីបុគ្គលអន្ទោលទៅ អំពីបញ្ញត្តិបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប អំពីចិត្ត អំពីអំពើល្អជាគម្រប់ ៤ អំពីការប្ញែងបុទ្ធិ អំពីការសំដែងអាង ដោយការនាំមកនូវព្រះសូត្រ ជាគម្រប់ ៨ ។

បរិហានិកថា

[១៩១] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អើ ។ សេចក្តីសាបសូន្យ របស់ព្រះអរហន្តក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងកាលទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងកាលទាំងពួងឬ ។ អើ ។

សព្វទា អរហតោ បរិហានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេវ អរហន្តោ អរហត្តា បរិហាយន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សព្វេវ អរហន្តោ អរហត្តា បរិហាយន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេសញ្ញេវ អរហ-ន្តានំ បរិហានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៩២] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ ច-តូហិ ឋានេហិ បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ចតូហិ សតសហស្សេហិ សេដ្ឋី សេដ្ឋិត្តំ ការេន្តោ សតសហស្សេ បរិហីនេ សេដ្ឋិត្តា បរិ-ហីនោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វសាបតេយ្យា បរិហីនោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ ចតូហិ សតសហស្សេហិ សេដ្ឋី សេដ្ឋិត្តំ ការេន្តោ សត-សហស្សេ បរិហីនេ ភព្វោ សព្វសាបតេយ្យា បរិ-ហាយិតុន្តិ ។ អាមន្តា ។ អរហា អរហត្តា បរិ-ហាយមានោ ភព្វោ ចតូហិ ឋានេហិ បរិហាយិតុន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

សេចក្តីសាបសូន្យ របស់ព្រះអរហន្ត កន្លកាលទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្តទាំងអស់ សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងអស់ សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សេចក្តីសាបសូន្យ របស់ព្រះអរហន្តទាំងអស់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩២) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្ត តើសាបសូន្យចាកផលទាំង ៤ ដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ (បើដូច្នេះ ខ្ញុំសួរអ្នកវិញ) សេដ្ឋី កាលទទួលនូវភាពជាសេដ្ឋី ព្រោះតែទ្រព្យ ៤ សែន កាលបើទ្រព្យ ១ សែន សាបសូន្យហើយ តើជាអ្នកសាបសូន្យចាកភាពជាសេដ្ឋីដែរឬ ។ អើ ។ (ចុះសេដ្ឋី) ឈ្មោះថាសាបសូន្យចាកសម្បត្តិទាំងអស់ដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ សេដ្ឋី កាលទទួលនូវភាពជាសេដ្ឋី ព្រោះតែទ្រព្យ ៤ សែន កាលបើទ្រព្យ ១ សែន សាបសូន្យហើយ តើគួរដើម្បីសាបសូន្យ ចាកសម្បត្តិទាំងអស់ឬ ។ អើ ។ (អើបើដូច្នេះ) ព្រះអរហន្ត កាលសាបសូន្យចាកអរហត្ត គួរដើម្បីសាបសូន្យចាកផលទាំង ៤ ដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៩៣] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៩៤] បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៩៥] បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៩៣) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩៤) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩៥) សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៩៦] ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[១៩៧] ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[១៩៨] ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៩៦) សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩៧) សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩៨) សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគា-មិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

បុគ្គលកថា

(១៩៩) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ កត្ថ សណ្ឋាតីតិ ។ អនាគាមិផលេតិ ។ អនាគាមី អនាគាមិផលា បរិហាយមានោ កត្ថ សណ្ឋាតីតិ ។ សកទាគាមិផលេតិ ។ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា បរិហាយមានោ កត្ថ សណ្ឋាតីតិ ។ សោតាបត្តិផលេតិ ។ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា បរិហាយមានោ បុថុជ្ជនភូមិយំ សណ្ឋាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា បរិហាយមានោ សកទាគាមិផលេ សណ្ឋាតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា បរិហាយមានោ សោតាបត្តិផលេ សណ្ឋាតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា បរិហាយមានោ បុថុជ្ជនភូមិយំ សណ្ឋាតីតិ ។

បរិហានិកថា

[១៩៩] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្តហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ ។ (នឹងតាំងនៅ) ក្នុងអនាគាមិផល ។ អនាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ ។ (នឹងតាំងនៅ) ក្នុងសកទាគាមិផល ។ សកទាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ ។ (នឹងតាំងនៅ) ក្នុងសោតាបត្តិផល ។ សោតាបន្នបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល នឹងតាំងនៅក្នុងបុថុជ្ជនភូមិវិញឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកប្រកែងនូវកំហុស (របស់អ្នក) ចុះ បើព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្តហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងអនាគាមិផលវិញ អនាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងសកទាគាមិផលវិញ សកទាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលហើយ នឹងតាំងនៅក្នុងសោតាបត្តិផលវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលហើយ នឹងតាំងទៅក្នុងបុថុជ្ជនភូមិវិញ ដូច្នេះដែរ ។

(២០០) អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ សោតាបត្តិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបត្តិផលស្ស អនន្តរា អរហត្តញ្ញេវ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អរហតោ វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(២០១) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អរហតោ វា សកទាគាមិស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

[២០០] ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្ត ទឹងតាំងនៅក្នុងសោតាបត្តិផលវិញឬ ។ អើ ។ (ព្រះអរហន្ត) ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ក្នុងលំដាប់នៃសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណាលះកិលេសបានច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (លះកិ-លេសបានច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

[២០១] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណាលះកិលេសបានច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលដូច្នេះដែរ ។

បរិហានិកថា

(២០២) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អរហតោ វា អនាគាមិស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។

(២០៣) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អនាគាមិស្ស វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អនាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

បរិហារិកកថា

(២០២) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី អនាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណាលះកិលេសបានច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ដូច្នេះដែរ ។

(២០៣) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណាលះកិលេសបានច្រើនជាង ។ អនាគាមិបុគ្គល (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើអនាគាមិបុគ្គល លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

(២០៧) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អនាគាមិស្ស វា សកទាគាមិស្ស វាតិ ។ អនាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

(២០៨) បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា សកទាគាមិស្ស វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ សកទាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ សកទាគាមិស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(២០៨) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង ។ អនាគាមិបុគ្គល (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើអនាគាមិបុគ្គល លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលដូច្នេះដែរ ។

(២០៩) សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ សកទាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង ។ សក-ទាគាមិបុគ្គល (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើសកទាគាមិបុគ្គល លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

បរិហានិកថា

(២០៦) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា អរហតោ វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ អធិមត្តា មគ្គភាវនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(២០៧) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស អធិមត្តា សតិបដ្ឋានភាវនា ។បេ។ សម្មប្បធានភាវនា ឥទ្ធិបាទភាវនា ឥន្ទ្រិយភាវនា ពលភាវនា ពោជ្ឈង្គភាវនា អរហតោ វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

បរិហានិកថា

[២០៦] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (ចំរើនមគ្គច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

[២០៧] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនសតិប្បដ្ឋានបានច្រើនជាង ។ បេ ។ ចំរើនសម្មប្បធាន ចំរើនឥទ្ធិបាទ ចំរើនឥន្ទ្រិយ ចំរើនពលៈ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (ចំរើនច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

[២០៨] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា អរហតោ វា សកទាគាមិស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

[២០៩] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា អរហតោ វា អនាគាមិស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។

(២០៨) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណាចម្រើនមគ្គច្រើនជាង ។ បេ ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (ចម្រើនច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលដូច្នេះដែរ ។

(២០៩) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី អនាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា ចម្រើនមគ្គច្រើនជាង ។ បេ ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (ចម្រើនច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ដូច្នេះដែរ ។

បរិហានិកថា

(២១០) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។បេ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា អនាគាមិស្ស ច សោតាបន្នស្ស ចាតិ ។ អនាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(២១១) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។បេ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា អនាគាមិស្ស ច សកទាគាមិស្ស ចាតិ ។ អនាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

បរិហានិកថា

(៦១០) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ អនាគាមិបុគ្គល (ចំរើនច្រើនជាង) ។ បើអនាគាមិបុគ្គល ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

(៦១១) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ អនាគាមិបុគ្គល (ចំរើនច្រើនជាង) ។ បើអនាគាមិបុគ្គល ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ដូច្នេះដែរ ។

[២១២] បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា តិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា សកទាគាមិស្ស វា សោតាបន្នស្ស វា តិ ។ សកទាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ សកទាគាមិស្ស អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា តិ ។

[២១៣] អរហតា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា សមុទយោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន សមុទយោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា និរោធោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តិ ។ អាមន្តា ។

[២១២] សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ សកទាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចម្រើនមគ្គច្រើនជាង ។បេ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ សកទាគាមិបុគ្គល (ចម្រើនច្រើនជាង) ។ បើ សកទាគាមិបុគ្គល ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាក-សកទាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

[២១៣] ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតា-បត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវនិរោធសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។

សោតាបន្នេន និរោធោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា មគ្គោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន មគ្គោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២១៤) អរហតា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវនិរោធសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវមគ្គ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវមគ្គ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិ-ផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២១៤) ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២១៥] អរហតា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិនា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២១៦] អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិនា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ ប ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

[២១៥] ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២១៦] អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិនា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២១៧) សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមិនា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២១៧) សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។

អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២១៨) សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នេន សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២១៩) សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២១៨) សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២១៩) សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

បរិហានិកថា

[២២០] អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[២២១] សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[២២២] សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

បរិហានិកថា

[២២០] អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេ ឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២២១] សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតា-បត្តិផលទេ ឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិ-ផលទេ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២២២] សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសក-ទាគាមិផលទេ ឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២២៣) សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២២៤) អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ រាគោ បហីនោ ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២២៣) សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២២៤) ព្រះអរហន្ត លះរាគៈហើយ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈហើយ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ ។ បេ ។ លះរាគៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ។ បេ ។ លះទោសៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ។ បេ ។ លះមោហៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

បរិហានិកថា

អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ មោហោ បហីនោ មានោ បហីនោ ទិដ្ឋិ បហីនា វិចិកិច្ឆា បហីនា ថីនំ បហីនំ ឧទ្ធច្ចំ បហីនំ អហិរិកំ បហីនំ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ រាគោ បហីនោ ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២២៩) អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សកទាគាមី

ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះមោហៈ លះមានះ លះទិដ្ឋិ លះវិចិកិច្ឆា លះថីនៈ លះឧទ្ធច្ចៈ លះអហិរិកៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ ។ បេ ។ លះរាគៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ។ បេ ។ លះទោសៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ។ បេ ។ លះមោហៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៥៥) ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយ

សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ ។ បេ ។ ឱឡារិកោ កាមរាគោ បហីនោ ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២២៦) អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។

សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ ។ បេ ។ លះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២២៦) ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។

សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ អណុសហគតោ កាមរាគោ បហីនោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២២៧] អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ

លះសីលព្វតបរាមាសៈ លះកាមរាគ ដ៏ស្រាលស្តើង លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២២៧) អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល

សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២២៨) អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ ឱឡារិកោ កាមរាគោ បហីនោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតា-បន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៦៨] អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិ-បុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគា-មិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិ-បុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគា-មិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះសី-លព្វតបរាមាសៈ លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។បេ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(២២៩) សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ ឱឡារិកោ កាមរាគោ បហីនោ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២២៩) សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត

ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទា-
គាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតា-
បន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អបាយគម-
និយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ
សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៣០] សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា
ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។
អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ន បរិហាយតិ
អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ
សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរ-
ហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ
ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា អបាយគ-
មនិយោ មោហោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សោតា-
បន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ
រាគោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហា-
យតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាក សកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៣០] សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៣១) សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហី-នា ច បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផ-លាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ច បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទា-គាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ ច បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ច បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៣២) អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ច បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អា-មន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។បេ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ច បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា ប-ហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ

[២៣១] សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៣២] អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្ដើង

ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៣៣) សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យ ចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៣៣] សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៣៤) សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៣៥) សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

(២៣៤) សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៣៥) សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៣៦] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ រាគោ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវំកតោ អាយតឹអនុប្បាទធម្មោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ រាគោ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវំកតោ អាយតឹអនុប្បាទធម្មោ តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

[២៣៧] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ មោហោ បហីនោ មានោ បហីនោ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិ-កិច្ឆា ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៣៦] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀតឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

[២៣៧] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះមោហៈ លះមានះ

ទិដ្ឋិ បហីនា វិចិកិច្ឆា បហីនា ថីនំ បហីនំ ឧទ្ធច្ចំ បហីនំ អហិរិកំ បហីនំ អនោត្តប្បំ បហីនំ ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវំកតំ អាយតឹអនុប្បាទធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ អនោត្តប្បំ បហីនំ ឧច្ឆិន្ន-មូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវំកតំ អាយតឹអនុប្បាទធម្មំ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៣៨) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អា-មន្តា ។ ននុ អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ-តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៣៩) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ រាគប្បហានាយ សតិ-បដ្ឋានា ភាវិតា ។បេ។ សម្មប្បធានា ភាវិតា ឥទ្ធិបាទា ភាវិតា ឥន្ទ្រិយា ភាវិតា ពលា ភាវិតា ពោជ្ឈង្គា ភាវិតាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ រាគប្បហានាយ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

លះទិដ្ឋិ លះវិចិកិច្ឆា លះថីនៈ លះឧទ្ធច្ចៈ លះអហិរិកៈ លះអនោត្តប្បៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀតឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត លះអនោត្តប្បៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(២៣៨) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(២៣៩) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត ចម្រើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ ។ បេ ។ ចម្រើនសម្មប្បធាន ចម្រើនឥទ្ធិបាទ ចម្រើនឥន្ទ្រិយ ចម្រើនពលៈ ចម្រើនពោជ្ឈង្គឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនពោជ្ឈង្គ ដើម្បីលះរាគៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(២៤០) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ ទោសប្បហានាយ ។បេ។ អនោត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។បេ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ អនោត្តប្បប្បហានាយ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៤១) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ វីតមោហោ កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ ឧក្ខិត្តបលិឃោ សង្កិណ្ណបរិខោ អព្ពូឡ្ហេសិកោ និរគ្គឡោ អរិយោ បន្នទ្ធជោ បន្នភារោ វិសញ្ញុត្តោ សុវិជិតវិជយោ ទុក្ខំ តស្ស បរិញ្ញាតំ សមុទយោ បហីនោ និរោធោ សច្ឆិកតោ មគ្គោ ភាវិតោ អភិញ្ញេយ្យំ អភិញ្ញាតំ បរិញ្ញេយ្យំ បរិញ្ញាតំ

(៦៤០) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះទោសៈ ។ បេ ។ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ។ បេ ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនពោជ្ឈង្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(៦៤១) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ មានមោហៈទៅប្រាសហើយ មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយ ដោយលំដាប់ មានភពនិងសញ្ញោជនៈអស់រលីងហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារ គឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជ័យជំនះឈ្នះល្អហើយ ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចម្រើននូវមគ្គសច្ច ធម៌ដែលគួរត្រាស់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរកំណត់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ

បហាតព្វំ បហីនំ ភាវេតព្វំ ភាវិតំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកាតព្វំ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ ។បេ។ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៤២) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ[1] ។ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា ន បរិហាយតីតិ ។ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា ន បរិហាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា ន បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

(២៤៣) សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា

1. ម. ឯត្តកេ អាមន្តាតិ ទិស្សតិ ។

ធម៌ដែលគួរលះ ព្រះអរហន្តនោះបានលះហើយ ធម៌ដែលគួរបម្រើន ព្រះអរហន្តនោះបានបម្រើនហើយ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះបានធ្វើជាក់ច្បាស់ហើយឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។ បេ ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះដែរ ។

(៤៤២) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ ព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

(៤៤៣) ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត

អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ សតិប្បដ្ឋានា ភាវិតា ។ បេ ។ សម្មប្បធានា ភាវិតា ឥទ្ធិបាទា ភាវិតា ឥន្ទ្រិយា ភាវិតា ពលា ភាវិតា ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ

សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត ចំរើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ ។ បេ ។ ចំរើនសម្មប្បធាន ចំរើនឥទ្ធិបាទ ចំរើនឥន្ទ្រិយ ចំរើនពលៈ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត

រាគប្បហានាយ សតិប្បដ្ឋានា ភាវិតា ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសប្បហានាយ ។ បេ ។ អនោត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ អនោត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៤៤) សមយវិមុត្តោ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ វីតមោហោ កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញាវិមុត្តោ ឧក្ខិត្តបលិឃោ សង្កិណ្ណបរិខោ អព្វុឡ្ហេសិកោ និរគ្គឡោ អរិយោ បន្នទ្ធជោ បន្នភារោ

ចម្រើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ ។ បេ ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះទោសៈ ។ បេ ។ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ។ បេ ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ។ បេ ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៤៤) ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ មានមោហៈទៅប្រាសហើយ មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយដោយលំដាប់ មានភពនិងសញ្ញោជនៈអស់រលីងហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារគឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ ដាក់ចុះហើយ មានភារៈ ដាក់ចុះហើយ

វិសញ្ញុត្តោ សុវិជិតវិជយោ ទុក្ខំ តស្ស បរិញ្ញាតំ សមុទយោ បហីនោ និរោធោ សច្ឆិកតោ មគ្គោ ភាវិតោ អភិញ្ញេយ្យំ អភិញ្ញាតំ បរិញ្ញេយ្យំ បរិញ្ញាតំ បហាតព្វំ បហីនំ ភាវេតព្វំ ភាវិតំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ បរិយាយេន សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តន្តិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តោ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ ។ បេ ។ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ បរិយាយេន អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៤៨) អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តន្តិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ

មិនប្រកបដោយកិលេស មានជ័យជំនះឈ្នះល្អហើយ ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចំរើននូវមគ្គសច្ច ធម៌ដែលគួរត្រាស់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរកំណត់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរលះ ព្រះអរហន្តនោះ បានលះហើយ ធម៌ដែលគួរចំរើន ព្រះអរហន្តនោះ បានចំរើនហើយ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។បេ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(២៤៥) ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះទោសៈ ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ

បហីនំ ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសប្បហានាយ ។ បេ ។ អនោត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ អនោត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះអនោត្តប្ប: ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគ: ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គ: ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយ-វិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគ: ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គ: ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះទោស: ។ បេ ។ ដើម្បីលះអនោត្តប្ប: ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គ: ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្ប: ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គ: ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយ-វិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

អសមយវិមុត្តោ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ ។ បេ ។ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តោ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ ។ បេ ។ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៤៦) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សារីបុត្តោ ថេរោ បរិហាយិត្ថ អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ មហាមោគ្គល្លានោ ថេរោ មហាកស្សបោ ថេរោ មហាកច្ចាយនោ ថេរោ មហាកោដ្ឋិកោ ថេរោ មហាបន្ថកោ ថេរោ បរិហាយិត្ថ អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សារីបុត្តោ ថេរោ ន បរិហាយិត្ថ អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សារីបុត្តោ ថេរោ ន បរិហាយិត្ថ អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ មហាមោគ្គល្លានោ ថេរោ ... មហាកស្សបោ ថេរោ ... មហាកច្ចាយនោ ថេរោ ...

ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។ បេ ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។ បេ ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៤៦) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរ សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ព្រះមហាកស្សបត្ថេរ ព្រះមហាកច្ចាយនត្ថេរ ព្រះមហាកោដ្ឋិកត្ថេរ ព្រះមហាបណ្ឋកត្ថេរ សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ បើព្រះសារីបុត្តត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដូច្នេះទេ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ. . . ព្រះមហាកស្សបត្ថេរ. . . ព្រះមហាកច្ចាយនត្ថេរ . . .

មហាកោដ្ឋិកោ ថេរោ.. មហាបន្ថកោ ថេរោ ច បរិហាយិត្ថ អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ មហាមោគ្គល្លានោ ថេរោ.. ។ បេ ។ មហាបន្ថកោ ថេរោ ច បរិហាយិត្ថ អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៤៧) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

ឧច្ចាវចា ហិ បដិបទា សមណេន បកាសិតា
ន បារំ ទិគុណំ យន្តិ នយិទំ ឯកគុណំ មុតន្តិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៤៨) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ នត្ថិ ឆិន្នស្ស ឆេទិយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អត្ថិ ឆិន្នស្ស ឆេទិយន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

ព្រះមហាកោដ្ឋិកត្ថេរ ... ព្រះមហាបណ្ឋកត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ បើព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ... ។ បេ ។ ព្រះមហាបណ្ឋកត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដូច្នេះទេ ។

(២៤៧) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

សេចក្តីប្រតិបត្តិខ្ពស់និងទាប ព្រះសមណៈ ប្រកាសហើយ
(សត្វទាំងឡាយ) មិនដល់នូវត្រើយ គឺព្រះនិព្វានពីរ
ដងទេ ត្រើយ គឺព្រះនិព្វាននេះ ពួកសត្វមិនដែលពាល់
ត្រូវអស់វារៈម្តងឡើយ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(២៤៨) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្តដែលមានកិលេសវដ្តៈកាត់ហើយ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្ត ដែលមានកិលេស-វដ្តៈកាត់ហើយ មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

វីតតណ្ហោ អនាគារោ កិញ្ចិំ យស្ស ន វិជ្ជតិ

ឆិន្នស្ស ចេតិយំ នត្ថិ ឱយធាសោ សម្ពហាតោតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ

អត្ថិ ឆិន្នស្ស ចេតិយន្តិ ។

(២៨៩) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

អាមន្តា ។ នត្ថិ កតស្ស បដិចយោតិ ។ ន

ហេវំ វត្តព្វេ ។ អត្ថិ កតស្ស បដិចយោតិ ។

អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

តស្ស សម្មាវិមុត្តស្ស សន្តចិត្តស្ស ភិក្ខុនោ

កតស្ស បដិចយោ នត្ថិ ករណីយំ ន វិជ្ជតិ

សេលោ យថា ឯកឃនោ វាតេន ន សមីរតិ

ឯវំ រូបា រសា សទ្ទា គន្ធា ផស្សា ច កេវលា

កិច្ចនៃបុគ្គលណា មិនមាន (បុគ្គលនោះ) មានតណ្ហាទៅប្រាសហើយ មិនមានសេចក្តីប្រកាន់ទេ ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់បុគ្គល ដែលមានកិលេសវដ្តៈកាត់ហើយ មិនមានឡើយ (ព្រោះ) បុគ្គលនោះបានដកហោលហើយ នូវអនុស័និងអន្ទាក់ គឺកិលេស

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្ត ដែលមានកិលេសវដ្តៈកាត់ហើយ មានដូច្នេះទេ ។

(២៤៩) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើនរួចហើយ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើនរួចហើយ មានដែរឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

ភិក្ខុអ្នកមានចិត្តរួចស្រឡះ អ្នកមានចិត្តស្ងប់រម្ងាប់នោះ រមែងមិនមានការចំរើនមគ្គ ដែលបានចំរើនរួចហើយទេ ទាំងកិច្ចដែលគួរធ្វើ ក៏មិនមានឡើយ ថ្មតាន់មួយដុំ រមែងមិនកំរើកញាប់ញ័រ ដោយខ្យល់ យ៉ាងណា រូប រស សំឡេង ក្លិន ផស្សៈទាំងអស់ ទាំងពួកធម៌ដែលគួរប្រាថ្នា

បរិហានិកថា

ឥដ្ឋា ធម្មា អនិដ្ឋា ច នប្បវេធេន្តិ តាទិនោ
ឋិតំ ចិត្តំ វិប្បមុត្តំ វយំ ចស្សានុបស្សតីតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អត្ថិ កតស្ស បដិចយោតិ ។

(២៤០) ន វត្តព្វំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ កតមេ បញ្ច កម្មារាមតា ភស្សារាមតា និទ្ទារាមតា សង្គណិការាមតា យថាវិមុត្តំ ចិត្តំ ន បច្ចវេក្ខតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

និងមិនគួរប្រាថ្នា ក៏រមែងមិនញ៉ាំងចិត្តដែលរួចស្រឡះ ជាចិត្តនឹងធឹង របស់តាទិបុគ្គល ឲ្យញាប់ញ័រ យ៉ាងនោះដែរ ម្យ៉ាងទៀត (តាទិបុគ្គលនោះ) ឃើញរឿយៗ នូវការសូន្យ នៃចិត្តនោះ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយ មាន ដូច្នេះទេ ។

[២៥០] អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត មានធម៌ ៥ នេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ ធម៌ ៥ នោះ ដូចម្ដេចខ្លះ សេចក្ដីត្រេកអរ ក្នុងការងារ ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងពួកបន ១ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្តមិនពិចារណានូវចិត្តដែលរួចស្រឡះហើយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត មានធម៌ទាំង ៥ នេះឯង ប្រព្រឹត្តដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ ព្រះអរហន្តសាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។

[២៨១] អត្ថិ អរហតោ កម្មារាមតាតិ? ន ហេវំ វត្តព្វេ។ អត្ថិ អរហតោ កម្មារាមតាតិ? អាមន្តា។ អត្ថិ អរហតោ រាគោ កាមរាគោ កាមរាគបរិយុដ្ឋានំ កាមរាគសញ្ញោជនំ កាមោឃោ កាមយោគោ កាមច្ឆន្ទនីវរណន្តិ? ន ហេវំ វត្តព្វេ។ អត្ថិ អរហតោ ភស្សារាមតា អត្ថិ អរហតោ និទ្ទារាមតា អត្ថិ អរហតោ សង្គណិការាមតាតិ? ន ហេវំ វត្តព្វេ។ អត្ថិ អរហតោ សង្គណិការាមតាតិ? អាមន្តា។ អត្ថិ អរហតោ រាគោ កាមរាគោ កាមរាគបរិយុដ្ឋានំ កាមរាគសញ្ញោជនំ កាមោឃោ កាមយោគោ កាមច្ឆន្ទនីវរណន្តិ? ន ហេវំ វត្តព្វេ។ បេ។

[២៨២] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ? អាមន្តា។ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ កឹ បរិយុដ្ឋិតោ បរិហាយតីតិ? រាគបរិយុដ្ឋិតោ បរិហាយតីតិ។ បរិយុដ្ឋានំ កឹ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតីតិ? អនុសយំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតីតិ។ អត្ថិ អរហតោ អនុសយាតិ?

[៤៩១] ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ កាមរាគៈ កាមរាគបរិយុដ្ឋាន កាមរាគសញ្ញោជនៈ កាមោឃៈ កាមយោគៈ កាមច្ឆន្ទនីវរណៈ ដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងពួកបនឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងពួកបនឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ កាមរាគៈ កាមរាគបរិយុដ្ឋាន កាមរាគសញ្ញោជនៈ កាមោឃៈ កាមយោគៈ កាមច្ឆន្ទនីវរណៈដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤៩២] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត កាលសាបសូន្យចាកអរហត្ត តើគ្របសង្កត់អ្វី ទើបបាន សាបសូន្យ ។ ព្រះអរហន្ត គ្របសង្កត់រាគៈ ទើបបានសាបសូន្យ ។ បរិយុដ្ឋានកិលេស អាស្រ័យ អ្វី ទើបកើតឡើងបាន ។ អាស្រ័យនូវអនុស័យ ទើបកើតឡើងបាន ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ អរហតោ អនុសយាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អរហតោ កាមរាគានុសយោ បដិឃានុសយោ មានានុសយោ ទិដ្ឋានុសយោ វិចិកិច្ឆានុសយោ ភវរាគានុសយោ អវិជ្ជានុសយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ទោសបរិយុដ្ឋិតោ បរិហាយតីតិ ។ បេ ។ មោហ-បរិយុដ្ឋិតោ បរិហាយតីតិ ។ បរិយុដ្ឋានំ កឹ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតីតិ ។ អនុសយំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតីតិ ។ អត្ថិ អរហតោ អនុសយាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ អរហតោ អនុសយាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អរហតោ កាមរាគានុសយោ ។ បេ ។ អ-វិជ្ជានុសយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៨៣) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ អរហត្តា បរិហាយមានស្ស កឹ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ រាគោ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ វិចិកិច្ឆា ឧប-ចយំ គច្ឆតីតិ ។ សីលព្វតបរាមាសោ ឧបចយំ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានកាមរាគានុស័យ បដិឃានុស័យ មានានុ-ស័យ ទិដ្ឋានុស័យ វិចិកិច្ឆានុស័យ ភវរាគានុស័យ អវិជ្ជានុស័យឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត គ្របសង្កត់ទោសៈ ទើបបានសាបសូន្យឬ ។បេ។ គ្របសង្កត់មោហៈ ទើបបានសាបសូន្យឬ ។ បរិយុដ្ឋានកិលេស អាស្រ័យអ្វី ទើបកើតឡើងបាន ។ អាស្រ័យ អនុស័យ ទើបកើតឡើងបាន ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរ-ហន្ត មានអនុស័យឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានកាមរាគានុស័យ ។បេ។ អវិជ្ជានុស័យឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(២៥៣) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ កាលព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត តើអ្វីដល់នូវការផុះផាលឡើង ។ រាគៈដល់នូវការផុះផាលឡើង ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ដល់នូវការផុះផាលឡើងឬ ។ វិចិកិច្ឆា ដល់នូវការផុះផាលឡើងឬ ។ សីលព្វតបរាមាសៈ

គច្ឆតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ទោសោ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ បេ ។ មោហោ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ វិចិកិច្ឆា ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ សីលព្វតបរាមាសោ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៥៦) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា អាចិនតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហា អបចិនតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហា បជហតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហា ឧបាទិយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហា វិសិនេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហា ឧស្សិនេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហា វិធូបេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហា សន្ធូបេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ អរហា នេវាចិនាតិ ន អបចិនាតិ អបចិនិត្វា ឋិតោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា នេវាចិនាតិ ន អបចិនាតិ អបចិនិត្វា ឋិតោ នោ

ដល់នូវការផុះដាលឡើងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ទោសៈដល់នូវការផុះដាលឡើងឬ ។ បេ ។ មោហៈដល់នូវការផុះដាលឡើងឬ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ដល់នូវការផុះដាលឡើងឬ ។ វិចិកិច្ឆា ដល់នូវការផុះដាលឡើងឬ ។ សីលព្វតបរាមាសៈដល់នូវការផុះដាលឡើងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៥៦) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្តសន្សំឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រាសចាកការសន្សំឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តលះបង់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តប្រកាន់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត កកាយចេញឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត កៀគរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត កំចាត់ចេញឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រមូលមកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងព្រះអរហន្តមិនសន្សំ មិនប្រាសចាកការសន្សំ ឋិតនៅនឹង ព្រោះប្រាសចាកការសន្សំឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្តមិនសន្សំ មិនប្រាសចាកការសន្សំ ឋិតនៅនឹង ព្រោះ

បរិហានិកថា

វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ននុ អរហា នេវ បជហតិ ន ឧបាទិយតិ បជ-ហិត្វា ឋិតោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា នេវ បជហតិ ន ឧបាទិយតិ បជហិត្វា ឋិតោ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ននុ អរហា នេវ វិសិនេតិ ន ឧស្សិនេតិ វិសិនិត្វា ឋិតោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា នេវ វិ-សិនេតិ ន ឧស្សិនេតិ វិសិនិត្វា ឋិតោ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ននុ អរហា នេវ វិធូបេតិ ន សន្ធូបេតិ វិធូបេត្វា ឋិតោ-តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា នេវ វិធូបេតិ ន សន្ធូបេតិ វិធូបេត្វា ឋិតោ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

បរិហានិកថា ។

ប្រាសចាកការសន្សំ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត មិនលះបង់ មិនប្រកាន់ ឋិតនៅនឹង ព្រោះលះបង់ឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត មិនលះបង់ មិនប្រកាន់ ឋិតនៅនឹង ព្រោះលះបង់ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត មិនកកាយចេញ មិនកៀគរ ឋិតនៅនឹង ព្រោះកកាយចេញឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត មិនកកាយចេញ មិនកៀគរ ឋិតនៅនឹង ព្រោះកកាយចេញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត មិនកំចាត់ចេញ មិនប្រមូលមក ឋិតនៅនឹង ព្រោះកំចាត់ចេញឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត មិនកំចាត់ចេញ មិនប្រមូលមក ឋិតនៅនឹង ព្រោះកំចាត់ចេញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

ចប់ បរិហានិកថា ។

ព្រហ្មចរិយកថា

[២៥៥] នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ ទេវា ជឡា ឯឡមូគា អវិញ្ញូ ហត្ថសំវាចិកា ន បដិពលា សុភាសិតទុព្ភាសិតានំ អត្ថមញ្ញាតុំ សព្វេ ទេវា ន ពុទ្ធេ បសន្នា ន ធម្មេ បសន្នា ន សង្ឃេ បសន្នា ន ពុទ្ធំ ភគវន្តំ បយិរុបាសន្តិ ន ពុទ្ធំ ភគវន្តំ បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ ន ពុទ្ធេន ភគវតា បញ្ហេ វិស្សជ្ជិតេ អត្តមនា សព្វេ ទេវា កម្មាវរណេន សមន្នាគតា កិលេសាវរណេន សមន្នាគតា វិបាកាវរណេន សមន្នាគតា អស្សទ្ធា អច្ឆន្ទិកា ទុប្បញ្ញា អភព្វា និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ សព្វេ ទេវា មាតុឃាតកា បិតុឃាតកា អរហន្តឃាតកា រុហិរុប្បាទកា សង្ឃភេទកា សព្វេ ទេវា បាណាតិបាតិនោ អទិន្នាទាយិនោ កាមេសុ មិច្ឆាចារិនោ មុសាវាទិនោ បិសុណវាចា ផរុសវាចា សម្ផប្បលាបិនោ អភិជ្ឈាលុនោ

ព្រហ្មបរិយកថា

[២៥៥] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌(១) ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ ពួកទេវតាទាំងអស់ សុទ្ធតែល្ងង់ ខ្លៅ មិនចេះដឹង ប្រកបដោយការពោល ដោយដៃ (ដូចមនុស្សគ) មិនអង់អាច ដើម្បីដឹងនូវសេចក្ដីនៃសុភាសិតនិងទុព្ភាសិតបាន ពួកទេវតាទាំងអស់ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះធម៌ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសង្ឃ មិនចូលទៅអង្គុយជិតព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ មិនសួរនូវប្រស្នានឹងព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ កាលបើប្រស្នាដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគដោះស្រាយហើយ មិនរីករាយ ពួកទេវតាទាំងអស់ ប្រកបដោយកម្មជារនាំង ប្រកបដោយកិលេសជារនាំង ប្រកបដោយវិបាកជារនាំង មិនមានសទ្ធា មិនមានឆន្ទៈ មិនមានប្រាជ្ញា មិនគួរចុះកាន់សម្មត្តនិយាម ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកទេវតាទាំងអស់ ជាអ្នកសម្លាប់មាតា សម្លាប់បិតា សម្លាប់ព្រះអរហន្ត ជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិតរបស់ព្រះពុទ្ធ ឲ្យកើតឡើង ជាអ្នកបំបែកសង្ឃ ពួកទេវតាទាំងអស់ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ជាអ្នកកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាអ្នកពោលពាក្យកុហក ជាអ្នកមានវាចាស៊កសៀត ជាអ្នកមានវាចាអាក្រក់ ជាអ្នកពោលពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈាជាប្រក្រតី

---

១ មាន ២ គឺចម្រើនមគ្គ ១ បញ្ញា ១ ។ អដ្ឋកថា ។

ព្យាបន្នចិត្តា មិច្ឆាទិដ្ឋិកាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ អត្ថិ លោកេ អជឡា អនេឡ-មូគា វិញ្ញូ ន ហត្ថសំវាចិកា បដិពលា សុភា-សិតទុព្ភាសិតានំ អត្ថមញ្ញាតុំ អត្ថិ លោកេ ពុទ្ធេ បសន្នា ធម្មេ បសន្នា សង្ឃេ បសន្នា ពុទ្ធំ ភគវន្តំ បយិរុបាសន្តិ ពុទ្ធំ ភគវន្តំ បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ ពុទ្ធេន ភគវតា បញ្ហេ វិស្សជ្ជិតេ អត្តមនា ហោន្តិ អត្ថិ លោកេ ន កម្មាវរណេន សមន្នាគតា ន កិលេ-សាវរណេន សមន្នាគតា ន វិបាកាវរណេន ស-មន្នាគតា សទ្ធា ឆន្ទិកា បញ្ញាវន្តោ ភព្វា និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ អត្ថិ លោកេ ន មាតុឃាតកា ន បិតុឃាតកា ន អរហន្តឃា-តកា ន រុហិរុប្បាទកា ន សង្ឃភេទកា អត្ថិ លោកេ ន បាណាតិបាតិនោ ន អទិន្នាទាយិនោ ន កាមេសុ មិច្ឆាចារិនោ ន មុសាវាទិនោ ន បិសុ-ណាវាចា ន ផរុសវាចា ន សម្ផប្បលាបិនោ ន អភិជ្ឈាលុនោ អព្យាបន្នចិត្តា សម្មាទិដ្ឋិកាតិ ។

ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទ ជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងពួកទេវតា មិនល្ងង់ មិនខ្លៅ ចេះដឹង មិនប្រកបដោយការពោលដោយដៃ (ដូចមនុស្សគទេ) អាចដើម្បីដឹងនូវសេចក្តីនៃសុភាសិតនិងទុព្ភាសិតបាន ពួកទេវតា ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះធម៌ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសង្ឃ តែងចូលទៅអង្គុយជិតព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ សួរនូវប្រស្នានឹងព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ កាលបើប្រស្នា ដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគដោះស្រាយហើយ ក៏មានចិត្តរីករាយ ពួកទេវតា មិនប្រកបដោយកម្មជារនាំង មិនប្រកបដោយកិលេសជារនាំង មិនប្រកបដោយវិបាកជារនាំង មានសទ្ធា មានឆន្ទៈ មានបញ្ញា គួរដើម្បីចុះកាន់សម្មត្តនិយាម ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកទេវតា មិនសម្លាប់មាតា មិនសម្លាប់បិតា មិនសម្លាប់ព្រះអរហន្ត មិនធ្វើព្រះលោហិតរបស់ព្រះពុទ្ធឲ្យកើតឡើង មិនបំបែកសង្ឃ ពួកទេវតា មិនសម្លាប់សត្វ មិនកាន់យកនូវទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ មិនប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ មិនពោលពាក្យកុហក មិនមានវាចាស៊កសៀត មិនមានវាចាអាក្រក់ មិនពោលពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ មិនមានអភិជ្ឈាជាប្រក្រតី មានចិត្តមិនព្យាបាទ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ។

អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ ទេវា អជឡា អនេឡមូគា វិញ្ញូ ច បដិពលា សុភាសិតទុព្ភា-សិតានំ អត្ថមញ្ញាតុំ ។ បេ ។ អត្ថិ ទេវា ពុទ្ធេ បសន្នា ។ ប ។ សម្មាទិដ្ឋិកា នោ វត រេ វត្តព្វេ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។

(៤៨៦) អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ តត្ថ បព្វជ្ជា មុណ្ឌិយំ កាសា-វធារណា បត្តធារណា ទេវេសុ សម្មាសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ សាវកយុគំ ឧប្បជ្ជតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៨៧) ទេវេសុ បព្វជ្ជា នត្ថីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ អត្ថិ បព្វជ្ជា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ បព្វ-ជ្ជា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ អត្ថិ បព្វជ្ជា តត្ថេវ

អើ ។ បើពួកទេវតា មិនល្ងង់ មិនខ្លៅ ចេះដឹង មិនប្រកបដោយការពោលដោយដៃ (ដូចជាមនុស្សគ) អាចដើម្បីដឹងនូវសេចក្តីនៃសុភាសិតនិងទុព្ភាសិត ។ បេ ។ ពួកទេវតា ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងទេវលោក មិនមាន ដូច្នេះឡើយ ។

(២៥៦) ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មានឬ ។ អើ ។ បព្វជ្ជា ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការទ្រទ្រង់បាត្រ ក្នុងពួកទេវតានោះ មានឬ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ គូនៃសាវ័ក កើតក្នុងពួកទេវតា មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៥៧) បព្វជ្ជា ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ បព្វជ្ជា មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ បព្វជ្ជា មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បព្វជ្ជា មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ

ព្រហ្មចរិយកោ យត្ថ នត្ថិ បព្វជ្ជា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយកោតិ ។ អាមន្តា ។ យោ បព្វជតិ តស្សេវ ព្រហ្មចរិយកោ យោ ន បព្វជតិ នត្ថិ តស្ស ព្រហ្មចរិយកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៥៨] ទេវេសុ មុណ្ឌិយំ នត្ថីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយកោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ អត្ថិ មុណ្ឌិយំ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយកោ យត្ថ នត្ថិ មុណ្ឌិយំ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ អត្ថិ មុណ្ឌិយំ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយកោ យត្ថ នត្ថិ មុណ្ឌិយំ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយកោតិ ។ អាមន្តា ។ យោ មុណ្ឌោ ហោតិ តស្សេវ ព្រហ្មចរិយកោ យោ មុណ្ឌោ ន ហោតិ នត្ថិ តស្ស ព្រហ្មចរិយកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បញ្ញា មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណាបួស ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះមាន បុគ្គលណា មិនបួស ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះមិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៥៨) ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ អើ ។ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា មានក្បាលត្រងោល ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ ក៏មានដែរ បុគ្គលណា មិនមានក្បាលត្រងោល ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៥៩) ទេវេសុ កាសាវធារណា នត្ថីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ អត្ថិ កាសាវធារណា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ កាសាវធារណា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ អត្ថិ កាសាវធារណា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ កាសាវធារណា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យោ កាសាវំ ធារេតិ តស្សេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យោ កាសាវំ ន ធារេតិ នត្ថិ តស្ស ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៦០) ទេវេសុ បត្តធារណា នត្ថីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ អត្ថិ បត្តធារណា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ

(៤៥៩) ការទ្រទ្រង់នូវសំពត់កាសាវៈ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា ទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មាន បុគ្គលណា មិនទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៦០) ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាឬ ។ អើ ។ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ

នត្ថិ បត្តធារណា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ អត្ថិ បត្តធារណា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ បត្តធារណា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យោ បត្តំ ធារេតិ តស្សេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យោ បត្តំ ន ធារេតិ នត្ថិ តស្ស ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៦១) ទេវេសុ សម្មាសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ សម្មាសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយ-វាសោ យត្ថ សម្មាសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ សម្មាសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយ-វាសោ យត្ថ សម្មាសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ លុម្ពិនិយា ភគវា

ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា ទ្រទ្រង់បាត្រ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មាន បុគ្គលណា មិនទ្រទ្រង់បាត្រ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦១) ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ អើ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាននៅ ក្នុងទីនោះដែរ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ប្រសូតក្នុងលុម្ពិនីវ័ន

ជាតោ ពោធិយា មូលេ អភិសម្ពុទ្ធោ ពារាណសិយំ ភគវតា ធម្មចក្កំ បវត្តិតំ តត្ថ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ នត្ថញ្ញត្រ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៦២] ទេវេសុ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ នត្ថញ្ញត្រ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(ព្រៃពាំង) ហើយត្រាស់ដឹងទៀបគល់ពោធិព្រឹក្ស ព្រះមានព្រះភាគ (អង្គនោះ) ទ្រង់ញុំាងធម្មចក្រ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅក្នុងក្រុងពារាណសី ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះ ៗ ដែរ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងទីដទៃ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៦២] ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងពួកទេវតា ទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មានតែក្នុងទីនោះឯង ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងទីឯទៀត មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ព្រហ្មចរិយកថា

(៦៦៣) ទេវេសុ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ មគធេសុ សាវកាយុកំ ឧប្បន្នំ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ នត្ថញ្ញត្រ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦៤) អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទេវេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦៥) អត្ថិ មនុស្សេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វមនុស្សេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ព្រហ្មចរិយកថា

[៦៦៣] គូនៃសាវ័ក មិនកើត ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ គូនៃសាវ័ក កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ គូនៃសាវ័ក មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ គូនៃសាវ័ក កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ គូនៃសាវ័ក មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ គូនៃសាវ័ក កើត ក្នុងដែនមគធៈ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មានតែក្នុងដែនមគធៈនោះឯង ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងទីឯទៀត មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៦៤] ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មានឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកទេវតាទាំងអស់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៦៥] ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកមនុស្សឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងមនុស្សទាំងអស់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៦៦] អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៦៧] អត្ថិ មនុស្សេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ មិលក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ គតិ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៦៨] អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថីតិ ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ សញ្ញសត្តេសុ[1] ទេវេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ទេវេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ កត្ថត្ថិ កត្ថ នត្ថីតិ ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ សញ្ញសត្តេសុ[1] ទេវេសុ

---

១ ម. អសញ្ញសត្តេសុ ។

[២៦៦] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកទេវតាឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកទេវតា ឈ្មោះជា អសញ្ញសត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៦៧] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកមនុស្សឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិរបស់ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាទេ តើមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៦៨] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មានឬ ។ ប្រទេសដែលពួកទេវតាប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ប្រទេសដែលពួកទេវតាមិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានឬ ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ ពួកទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្នុងពួកទេវតា មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ ។ អើ ។ ចុះមានក្នុងទីណា មិនមានក្នុងទីណា ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ

អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សញ្ញសត្តេសុ[១] ទេវេសុ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សញ្ញសត្តេសុ[១] ទេវេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៦៩] អត្ថិ មនុស្សេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថីតិ ។ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ មិលក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ គតិ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានំ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

[២៧០] មនុស្សេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ កត្ថត្ថិ កត្ថ នត្ថីតិ ។ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ មិលក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ គតិ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ

---

១ ម. អសញ្ញសត្តេសុ ។

មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អើ ។ ទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អើ ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៦៩] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមនុស្ស មានឬ ។ ប្រទេសដែលពួកមនុស្ស ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ប្រទេសដែលពួកមនុស្ស មិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនមានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមានគតិរបស់ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា មួយទៀត ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

[៦៧០] ក្នុងពួកមនុស្ស មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ ។ អើ ។ ចុះមានក្នុងទីណា មិនមានក្នុងទីណា ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនមានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិរបស់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី

ឧបាសិកានំ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ ព្រហ្ម-
ចរិយវាសោតិ ។ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ នត្ថិ ព្រហ្ម-
ចរិយវាសោតិ មិលក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ
គតិ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកា-
នន្តិ ។ អាមន្តា ។ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ នត្ថិ
ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ មជ្ឈិមេសុ
ជនបទេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។
បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ មិ-
លក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ គតិ ភិក្ខូនំ
ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានន្តិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៧១] អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។
អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា តីហិ ភិក្ខវេ ឋានេហិ
ជម្ពុទីបកា មនុស្សា ឧត្តរកុរុកេ ច មនុស្សេ
អធិគ្គណ្ហន្តិ ទេវេ ច តាវតឹសេ ។ កតមេហិ តីហិ ។
សូរា សតិមន្តោ ឥធ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ អត្ថេវ
សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ នត្ថិ ទេវេសុ
ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ សាវត្ថិយំ វុត្តំ ភគវតា ឥធ

ឧបាសក ឧបាសិកា ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនមាន ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិ របស់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាឬ ។ អើ ។ ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមានគតិ របស់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៧១) ក្នុងពួកទេវតា មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្សនៅក្នុងជម្ពូទ្វីប គ្របសង្កត់ នូវពួកមនុស្សនៅក្នុងឧត្តរកុរុទ្វីបផង នូវពួកទេវតាជាន់តាវត្តិង្សផង ដោយហេតុ ៣ យ៉ាង ។ ហេតុទាំង ៣ នោះ តើដូចម្តេច ។ ក្នុងជម្ពូទ្វីបនេះ ពួកមនុស្សជាអ្នកក្លៀវក្លា ១ មានសតិ ១ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ១ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ទេឬ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ក្នុងក្រុងសាវត្ថីថា ការប្រព្រឹត្តិ

ព្រហ្មចរិយកថា

ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សាវត្ថិយញ្ចេ ព្រហ្មចរិយវាសោ នត្ថញ្ញត្រ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ បហីនានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ អប្បហីនានិ ឥតោ ចុតស្ស តត្ថ ឧប្បន្នស្ស កុហឹ ផលុប្បត្តីតិ ។ តត្ថេវ ។ ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ បហីនានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ អប្បហីនានិ ឥតោ ចុតស្ស តត្ថ ឧប្បន្នស្ស តហឹ ផលុប្បត្តិ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ បហីនានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ អប្បហីនានិ ឥតោ ចុតស្ស តត្ថ ឧប្បន្នស្ស កុហឹ ភារោហរណំ កុហឹ ទុក្ខបរិញ្ញាតំ កុហឹ កិលេសប្បហានំ កុហឹ និរោធសច្ឆិកិរិយា កុហឹ អកុប្បប្បដិវេធោតិ ។ តត្ថេវ ។

ព្រហ្មចរិយកថា

ព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងក្រុងសាវត្ថីនេះ ដូច្នេះមែនឬ ។ អើ ។ ចុះការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងក្រុងសាវត្ថីតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងទីឯទៀត មិនមានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះ ទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ចុះការកើតឡើងនៃផល ក្នុងទីណា ។ ការកើតឡើងនៃផល ក្នុងសុទ្ធាវាសនោះឯង ។ បើអនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការកើតឡើងនៃផល ក៏ក្នុងសុទ្ធាវាសនោះឯង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌មិនមាន ក្នុងពួកទេវតា ដូច្នេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ចុះការដាក់ចុះនូវភារៈក្នុងទីណា ការកំណត់ដឹងនូវទុក្ខក្នុងទីណា ការលះកិលេសក្នុងទីណា ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ ក្នុងទីណា ការចាក់ធ្លុះនូវធម៌មិនកំរើកក្នុងទីណា ។ ក្នុងសុទ្ធាវាសនោះឯង ។

ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ បហីនានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ អប្បហីនានិ ឥតោ ចុតស្ស តត្ថ ឧប្បន្នស្ស តហឹ អកុប្បប្បដិវេធោ សោ វត រេ វត្តព្វេ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ បហីនានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ អប្បហីនានិ ឥតោ ចុតស្ស តត្ថ ឧប្បន្នស្ស តហឹ ផលុប្បត្តិ តហឹ ភារោហារណំ តហឹ ទុក្ខបរិញ្ញាតំ តហឹ កិលេសប្បហានំ តហឹ និរោធសច្ឆិកិរិយា តហឹ អកុប្បប្បដិវេធោ តេនហេវ វទេសិ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ហញ្ចិ អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតិ ។

បើអនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើត ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការត្រាស់ដឹងនូវធម៌មិនកម្រើក ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតា ដូច្នេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើត ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការកើតឡើងនៃផល ក៏ក្នុងទីនោះ ការដាក់ចុះនូវភារៈ ក្នុងទីនោះ ការកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ ក្នុងទីនោះ ការលះកិលេស ក្នុងទីនោះ ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ ក្នុងទីនោះ ការចាក់ធ្លុះនូវធម៌មិនកម្រើក ក្នុងទីនោះ អ្នកនិយាយថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានដូច្នេះ តើដោយសេចក្ដីដូចម្ដេច ។ បើដូច្នោះមានតែ អនាគាមិ-បុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ។

(២៧២) អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ តត្ថ ភាវិតេន មគ្គេន ឥធ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមី បុគ្គលោ ឥធ បរិនិព្វាយិបុគ្គលោ តត្ថ ភាវិតេន មគ្គេន ឥធ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន ឥធ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមី បុគ្គលោ តត្ថ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមី បុគ្គលោ ឥធ បរិនិព្វាយិបុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន ឥធ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមី បុគ្គលោ តត្ថ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៧៦] អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ជាបុគ្គលបរិនិព្វាន ក្នុងលោកនេះ មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ជាបុគ្គលបរិនិព្វាន ក្នុងលោកនេះ មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះដែរឬ ។ អ្នកបិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៧៣] ននុ វិហាយនិដ្ឋស្ស បុគ្គលស្ស មគ្គោ ច ភាវិយតិ ន ច កិលេសា បហីយន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស មគ្គោ ច ភាវិយតិ ន ច កិលេសា បហីយន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ វិហាយនិដ្ឋស្ស បុគ្គលស្ស មគ្គោ ច ភាវិយតិ ន ច កិលេសា បហីយន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស ។ បេ ។ អរហត្តសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស មគ្គោ ច ភាវិយតិ ន ច កិលេសា បហីយន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៧៤] សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស អបុព្វំ អចរិមំ មគ្គោ ច ភាវិយតិ កិលេសា ច បហីយន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វិហាយនិដ្ឋស្ស បុគ្គលស្ស អបុព្វំ អចរិមំ មគ្គោ ច ភាវិយតិ កិលេសា ច បហីយន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស ។ បេ ។

[២៧៣] បុគ្គល ដែលសម្រេចដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ គ្រាន់តែចម្រើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផល គ្រាន់តែចម្រើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល សម្រេចដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ គ្រាន់តែចម្រើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសកទាគាមិផល ។ បេ ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្ត គ្រាន់តែចម្រើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៧៤] បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផល ចម្រើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ ។ អើ ។ បុគ្គលសម្រេចដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ ចម្រើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសកទាគាមិផល ។ បេ ។

អរហត្តផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស អប្បត្តំ អចរិមំ មគ្គោ ច ភាវិយតិ កិលេសា ច បហីយន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ឥធ វិហាយនិដ្ឋស្ស បុគ្គលស្ស អប្បត្តំ អចរិមំ មគ្គោ ច ភាវិយតិ កិលេសា ច បហីយន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៧៥] អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ តត្ថ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា ឧបបជ្ជតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហា ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អរហតោ បុនព្ភវោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ អរហតោ បុនព្ភវោតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា ភវេន ភវំ គច្ឆតិ គតិយា គតឹ គច្ឆតិ សំសារេន សំសារំ គច្ឆតិ ឧបបត្តិយា ឧបបត្តឹ គច្ឆតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៧៦] អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ អនោហដភារោ តត្ថ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ ភារោហរណាយ បុន មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្ត ចម្រើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ ។ អើ ។ បុគ្គលសម្រេចដោយការលះក្នុងលោកនេះ ចម្រើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៧៥) អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ កើតឡើង ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត កើតទៀតដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងណានេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត កើតទៀតឬ ។ អើ ។ កតព្វីនៃព្រះអរហន្ត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កតព្វីនៃព្រះអរហន្ត មានឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ទៅកាន់គតដោយគត ទៅកាន់គតិដោយគតិ ទៅកាន់សំសារដោយសំសារ ទៅកាន់ឧបបត្តិដោយឧបបត្តិឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៧៦) អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ ទៅកើត ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចម្រើនមគ្គទៀត ដើម្បីដាក់ចុះនូវភារៈឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៧៧) អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ អបរិញ្ញាតទុក្ខោ អប្បហីនក្កិលេសោ អសច្ឆិកតនិរោធោ អប្បដិវិទ្ធាកុប្បោ តត្ថ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុប្បប្បដិវេធាយ បុន មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៧៨) អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ អនោហដភារោ តត្ថ ឧបបជ្ជតីតិ ន ច ភារោហរណាយ បុន មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនោហដភារោ ច តត្ថ បរិនិព្វាយតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ អបរិញ្ញាតទុក្ខោ អប្បហីនក្កិលេសោ អសច្ឆិកតនិរោធោ អប្បដិវិទ្ធាកុប្បោ តត្ថ ឧបបជ្ជតិ ន ច អកុប្បប្បដិវេធាយ បុន មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អប្បដិវិទ្ធាកុប្បោ ច តត្ថ បរិនិព្វាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៧៧) អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានទុក្ខមិនទាន់កំណត់ដឹង មានកិលេសមិនទាន់លះ មាននិរោធ មិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មានអកុប្បធម៌ មិនទាន់ចាក់ធ្លុះ រមែងកើតឡើង ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចម្រើនមគ្គទៀត ដើម្បីចាក់ធ្លុះ នូវអកុប្បធម៌ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៧៨) អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ កើតឡើង ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ តែមិនទាន់ចម្រើនមគ្គទៀត ដើម្បីដាក់ចុះនូវភារៈទេឬ ។ អើ ។ ចុះអនាគាមិបុគ្គល មានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ តើបរិនិព្វាន ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានទុក្ខមិនទាន់កំណត់ដឹង មានកិលេសមិនទាន់លះ មាននិរោធ មិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មានអកុប្បធម៌ មិនទាន់ចាក់ធ្លុះ រមែងទៅកើត ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ តែមិនបានចម្រើនមគ្គទៀត ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ឬ ។ អើ ។ ចុះអនាគាមិបុគ្គល មានអកុប្បធម៌ មិនទាន់ត្រាស់ដឹង តើបរិនិព្វាន ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

យថា មិគោ សល្លេន វិទ្ធោ ទូរម្បិ គន្ត្វា កាលំ ករោតិ ឯវមេវ អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ យថា មិគោ សល្លេន វិទ្ធោ ទូរម្បិ គន្ត្វា សសល្លោ កាលំ ករោតិ ឯវមេវ អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ សសល្លោ បរិនិព្វាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ព្រហ្មចរិយកថា ។

ឱធិសោកថា

[២៧៩] ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ ទុក្ខទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វតបរាមាសំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ សោតាបន្នោ ឯកទេសំ ន សោតាបន្នោ ឯកទេសំ សោតាបត្តិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា

សត្វម្រឹគ ដែលត្រូវសរមុត បោលទៅកាន់ទីឆ្ងាយ ហើយស្លាប់ទៅយ៉ាងណា អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ក៏យ៉ាងនេះដែរ ។ សត្វម្រឹគ ដែលត្រូវសរមុត បោលទៅកាន់ទីឆ្ងាយ ហើយស្លាប់ទាំងសរ យ៉ាងណា អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ហើយបរិនិព្វាន ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាស ដូចជាម្រឹគស្លាប់ទាំងសរ យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ចប់ ព្រហ្មចរិយកថា ។

ឱធិសោកថា

(២៧៩) បុគ្គលលះកិលេស ដោយចំណែក ៗ ឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផល តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវទុក្ខ ។ លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសៈ និងកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយនឹងសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលដល់នូវសោតាបត្តិផល ដែលបានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ

វិហរតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ សត្តក្ខត្តុំបរមោ កោលំកោលោ ឯក-ពីជី ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ធម្មេ ។បេ។ សង្ឃេ ។បេ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគ-តោ ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ន សមន្នា-គតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សមុទយ-ទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ ជហតិ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វតបរាមាសំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ សោតាបន្នោ ឯកទេសំ ន សោតាបន្នោ ។បេ។ ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ន សមន្នាគតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ និរោធទស្សនេន កឹ ជហតី-តិ ។ វិចិកិច្ឆំ ជហតិ សីលព្វតបរាមាសំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ សោតាបន្នោ ឯកទេសំ ន សោតាបន្នោ ។បេ។ ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ

ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ សត្តក្ខត្តុំបរមបុគ្គល គោលំគោលបុគ្គល ឯកពីជិបុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធ ក្នុងព្រះធម៌ ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ បេ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ មិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ទាំងលះពួកកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ បេ ។ បុគ្គលប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ បុគ្គលមិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ លះវិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ទាំងលះកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងវិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ បេ ។ បុគ្គលប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ បុគ្គល

ឱធិសោកថា

ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ន សមន្នាគ-
តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ មគ្គទស្សនេន
កឹ ជហតីតិ ។ សីលព្វតបរាមាសំ តទេកដ្ឋេ ច
កិលេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ សោតាបន្នោ
ឯកទេសំ ន សោតាបន្នោ ឯកទេសំ សោតាបត្តិ-
ផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧប-
សម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯក-
ទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ
សត្តក្ខត្តុំបរមោ កោលំកោលោ ឯកវីជី ពុទ្ធេ
អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ធម្មេ ។ បេ ។ សង្ឃេ
។ បេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ឯក-
ទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ន សមន្នា-
គតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៨០) សកទាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិ-
បន្នោ បុគ្គលោ ទុក្ខទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។
ឱឡារិកំ កាមរាគំ ជហតិ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ
តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។
ឯកទេសំ សកទាគាមី ឯកទេសំ ន សកទាគាមី

មិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ ទាំងលះពួកកិលេស ដែលតាំងនៅជាមួយនឹងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវសោតាបត្តិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាម-កាយ ចំណែកមួយ សត្តក្ខត្តុំបរមបុគ្គល កោលំកោលបុគ្គល ឯកពីជិ-បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធ ក្នុងព្រះធម៌ ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ បេ ។ ដែលប្រកបដោយអរិយកន្ត-សីល ចំណែកមួយ បុគ្គលមិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៨០) បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសកទាគាមិផល តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ លះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគ និងព្យាបាទនោះ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនជាសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវ

ឯកទេសំ សកទាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សមុទយទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ ឱឡារិកំ កាមរាគំ ជហតិ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ សកទាគាមី ឯកទេសំ ន សកទាគាមី ឯកទេសំ សកទាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ និរោធទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ ជហតិ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ សកទាគាមី ឯកទេសំ ន សកទាគាមី ឯកទេសំ សកទាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតីតិ ។

សកទាគាមិផល បានបំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគនិងព្យាបាទនោះ ។ សកទាគា-មិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល ដល់នូវសកទាគាមិផល បានបំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសកទាគា-មិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវសកទាគាមិផល បានបំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាម-កាយ ចំណែកមួយ មិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ មគ្គទស្សនេន កឹ ជហា-តីតិ ។ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ ជហាតិ(១) តទេកដ្ឋេ ច កិលេស ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ សកទា-គាមី ឯកទេសំ ន សកទាគាមី ឯកទេសំ សកទា-គាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៨១) អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ ទុក្ខទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ អណុ-សហគតំ កាមរាគំ ជហាតិ អណុសហគតំ ព្យាបា-ទំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ អនាគាមី ឯកទេសំ ន អនាគាមី ឯកទេ-សំ អនាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិក-តោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហ-រតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯក-ទេសំ អន្តរា បរិនិព្វាយី ឧបហច្ច បរិនិព្វាយី

១ ឱ. ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ ជហតីតិ ន ទិស្សន្តិ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេសដែលតាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវសកទា-គាមិផល បានបំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៨១) បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអនាគាមិផល តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ លះកាមរាគ ដ៏ស្រាលស្តើង លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគនិងព្យាបាទនោះ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវអនា-គាមិផល បានបំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ អន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិ-

អសង្ខារបរិនិព្វាយី សសង្ខារបរិនិព្វាយី ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមី ឯកទេសំ ន ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សមុទយទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ អណុសហគតំ កាមរាគំ ជហតិ អណុសហគតំ ព្យាបាទំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ អនាគាមី ឯកទេសំ ន អនាគាមី ។ បេ ។ ឯកទេសំ ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមី ឯកទេសំ ន ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ និរោធទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ អណុសហគតំ ព្យាបាទំ ជហតិ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ អនាគាមី ឯកទេសំ ន អនាគាមី ។ បេ ។ ឯកទេសំ អកនិដ្ឋគាមី ឯកទេសំ ន ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ មគ្គទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ អនាគាមី ឯកទេសំ ន អនាគាមី

បុគ្គល អសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧទ្ធំសោត-អកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ ដែលមិនមែនជា ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋ-គាមិបុគ្គល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ លះកាមរាគ ដ៏ស្រាល ស្តើង លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែក មួយ តាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគ និងព្យាបាទនោះ ។ អនាគាមិ-បុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ បេ ។ ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគា-មិបុគ្គល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាល ស្តើង ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងព្យា-បាទនោះ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ បេ ។ អកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែន ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង នេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច ។ លះពួក កិលេស ដែលតាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បាន

ឯកទេសំ អនាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ អន្តរា បរិនិព្វាយី ឧបហច្ច បរិនិព្វាយី អសង្ខារបរិនិព្វាយី សសង្ខារបរិនិព្វាយី ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមី ឯកទេសំ ន ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៨២) អរហត្តសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ ទុក្ខទស្សនេន កិំ ជហតីតិ ។ រូបរាគំ អរូបរាគំ មានំ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ អរហា ឯកទេសំ ន អរហា ឯកទេសំ អរហត្តប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ វីតរាគោ វីតទោសោ វីតមោហោ កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសំយោជនោ សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ ឧក្ខិត្តបលិឃោ សង្កិណ្ណបរិខោ អព្ពុឡ្ហេសិកោ

ដល់នូវអនាគាមិផល បានបំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ អន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧបហច្ច-បរិនិព្វាយិបុគ្គល អសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋ-គាមិបុគ្គល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៨២] បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្ត តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ លះរូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានះ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងធម៌ទាំងនោះ ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្តចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវអរហត្ត បានបំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ បុគ្គលមានរាគៈទៅប្រាស មានទោសៈទៅប្រាស មានមោហៈទៅប្រាស មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ហើយ ដោយលំដាប់ មានភពនិងសញ្ញោជនៈអស់ហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារគឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកឡើងហើយ

និរគ្គឡោ អរិយោ បន្នទ្ធជោ បន្នភារោ វិសញ្ញុត្តោ សុវិជិតវិជយោ ទុក្ខន្តស្ស បរិញ្ញាតំ សមុទយោ បហីនោ និរោធោ សច្ឆិកតោ មគ្គោ ភាវិតោ អភិញ្ញេយ្យំ អភិញ្ញាតំ បរិញ្ញេយ្យំ បរិញ្ញាតំ បហាតព្វំ បហីនំ ភាវេតព្វំ ភាវិតំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ ន សច្ឆិកតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

សមុទយទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ រូបរាគំ អរូបរាគំ ជហតិ មានំ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ អរហា ឯកទេសំ ន អរហា ។បេ។ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ

មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជំនះឈ្នះដោយប្រពៃហើយ បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ចហើយ លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចម្រើននូវមគ្គសច្ច ធម្មជាតដែលគួរត្រាស់ដឹង បុគ្គលនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរកំណត់ដឹង បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរលះបង់ បុគ្គលនោះ បានលះបង់ហើយ ធម្មជាតដែលគួរអប់រំ បុគ្គលនោះ បានអប់រំហើយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ លះរូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានៈ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងធម៌ទាំងនោះ ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ ។ បេ ។ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ

ន សច្ឆិកតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ និរោធ-
ទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ មានំ ជហាតិ ឧទ្ធច្ចំ
អវិជ្ជំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហា-
តីតិ ។ ឯកទេសំ អរហា ឯកទេសំ ន អរហា
។ បេ ។ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ
សច្ឆិកាតព្វំ ន សច្ឆិកតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
មគ្គទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជំ តទេ-
កដ្ឋេ ច កិលេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ អរ-
ហា ឯកទេសំ ន អរហា ឯកទេសំ អរហត្តប្បត្តោ
បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ
វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ
ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ វីតរាគោ
វីតទោសោ វីតមោហោ កតករណីយោ ឱហិត-
ភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ

មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ លះមានះ ឧទ្ធច្ចៈ និងអវិជ្ជា ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងធម៌នោះ ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ ។ បេ ។ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច លះឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែលតាំងនៅជាមួយនឹងធម៌នោះ ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវអរហត្ត បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ មិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ បុគ្គល មានរាគៈទៅប្រាស មានទោសៈទៅប្រាស មានមោហៈទៅប្រាស មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយ ដោយលំដាប់ មានភពនិងសញ្ញោជនៈ

សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ ឧក្ខិត្តបលិឃោ សង្កិណ្ណបរិ-
ខោ អព្ពុឡ្ហេសិកោ និរគ្គឡោ អរិយោ បន្នទ្ធ-
ជោ បន្នភារោ វិសញ្ញុត្តោ សុវិជិតវិជយោ ទុក្ខ-
ន្តស្ស បរិញ្ញាតំ សមុទយោ បហីនោ និរោធោ
សច្ឆិកតោ មគ្គោ ភាវិតោ អភិញ្ញេយ្យំ អភិញ្ញាតំ
បរិញ្ញេយ្យំ បរិញ្ញាតំ បហាតព្វំ បហីនំ ភាវេតព្វំ
ភាវិតំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកា-
តព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ ន សច្ឆិ-
កតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៨៣) ន វត្តព្វំ ឱធិសោធិសោ កិលេសេ
ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

អស់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារគឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកឡើងហើយ មិនមានគន្ទះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជំនះឈ្នះហើយដោយប្រពៃ បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចម្រើននូវមគ្គសច្ច ធម្មជាតដែលគួរត្រាស់ដឹង បុគ្គលនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរកំណត់ដឹង បុគ្គលនោះកំណត់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរលះបង់ បុគ្គលនោះ បានលះបង់ហើយ ធម្មជាតដែលគួរអប់រំ បុគ្គលនោះបានអប់រំហើយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៨៣) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល លះពួកកិលេស ជាចំណែកៗ ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា

ឱធិសោកថា

អនុបុព្វេន មេធាវី ថោកំ ថោកំ ខណេ ខណេ

កម្មារោ រជតស្សេវ និទ្ធមេ មលមត្តនោតិ

អត្ថោ សុត្តន្តោតិ ៗ អាមន្តា ៗ តេន ហិ ន វត្តព្វំ

ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ៗ

(២៨៤) ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ៗ

អាមន្តា ៗ ននុ វុត្តំ ភគវតា

សហាវស្ស ទស្សនសម្បទាយ

តយស្សុ ធម្មា ជហិតា ភវន្តិ

សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆិតញ្ច

សីលព្វតំ វាបិ យទត្ថិ កិញ្ចិ

ចតូហបាយេហិ ច វិប្បមុត្តោ

ឆ ចាភិឋានានិ អភព្វោ កាតុន្តិ

អត្ថោ សុត្តន្តោតិ ៗ អាមន្តា ៗ តេន ហិ ន

វត្តព្វំ ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ៗ

(២៨៥) ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ៗ

ឱធិសោកថា

អ្នកប្រាជ្ញ គប្បីកំចាត់បង់ នូវមន្ទិលរបស់ខ្លួន បន្តិចម្តងៗ
រាល់ ៗ ខណៈ តាមលំដាប់ ដូចជាងមាស កាលដេញ
ចោលនូវមន្ទិលនៃមាស ដូច្នោះដែរ ៗ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ៗ អើ ៗ បើដូច្នោះ បុគ្គលមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែក ៗ ដូច្នេះឡើយ ៗ

(២៨៨) បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែកៗ ឬ ៗ អើ ៗ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា

ធម៌ ៣ យ៉ាង គឺ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វត-
បរាមាសៈ ណាមួយ គឺសោតាបន្នបុគ្គលនោះ បានលះ
ហើយ ជាមួយនឹងទស្សនសម្បត្តិ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ម្យ៉ាង
ទៀត សោតាបន្នបុគ្គល ផុតស្រឡះហើយ ចាកអបាយ
ទាំង ៤ ហើយមិនគួរធ្វើនូវហេតុ ដ៏អាក្រក់ទាំង ៦ (គឺ
អនន្តរិយកម្ម ៥ និងការឆែកចិត្តទៅកាន់សាសនាដទៃឡើយ)

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ៗ អើ ៗ បើដូច្នោះ បុគ្គលមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែកៗ ដូច្នេះឡើយ ៗ

(២៨៩) បុគ្គល លះពួកកិលេស ជាចំណែកៗ ឬ ៗ

អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា យស្មឹ ភិក្ខវេ សមយេ អរិយសាវកស្ស វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យំ កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធ-ធម្មន្តិ សហ ទស្សនុប្បាទា ភិក្ខវេ អរិយសាវ-កស្ស តីណិ សញ្ញោជនានិ បហីយន្តិ សក្កាយ-ទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសោតិ អត្ថេវ សុត្ត-ន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ ឱធិសោ-ឱធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ។

ឱធិសោកថា ។

ជហតិកថា

(២៨៦) ជហតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបា-ទន្តិ ។ អាមន្តា ។ អច្ចន្តំ ជហតិ អនវសេសំ ជហតិ អប្បដិសន្ធិយំ ជហតិ សមូលំ ជហតិ សតណ្ហំ ជហតិ សានុសយំ ជហតិ អរិយេន ញា-ណេន ជហតិ អរិយេន មគ្គេន ជហតិ អកុប្បំ បដិវិជ្ឈន្តោ ជហតិ អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ពេ ។ ព្រោះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យណា អរិយសាវក មានធម្មចក្ខុ ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល កើតឡើង ក្នុងសម័យនោះ ធម្មជាតណាមួយ ដែលមានការកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះ តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈ ៣ យ៉ាង គឺ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ព្រះអរិយសាវក បានលះបង់ហើយ ជាមួយនឹងការកើតឡើងនៃទស្សនសម្បត្តិ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែក ៗ ដូច្នេះឡើយ ។

ចប់ ឱធិសោកថា ។

ជហាតិកថា

[២៨៦] បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទឬ ។ អើ ។ ចុះលះជ្រះស្រឡះ លះមិនឲ្យមានសេសសល់ លះមិនឲ្យមានបដិសន្ធិ លះព្រមទាំងឫស លះព្រមទាំងតណ្ហា លះព្រមទាំងអនុស័យ លះដោយអរិយញ្ញាណ លះដោយអរិយមគ្គ កាលត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ទើបលះ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ជហតិកថា

(២៨៧) វិក្ខម្ភេតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបា-ទន្តិ ។ អាមន្តា ។ អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ អប្បដិសន្ធិយំ វិក្ខម្ភេតិ សមូលំ វិក្ខម្ភេតិ សតណ្ហំ វិក្ខម្ភេតិ សានុសយំ វិក្ខម្ភេតិ អរិយេន ញាណេន វិក្ខម្ភេតិ អរិយេន មគ្គេន វិក្ខម្ភេតិ អកុប្បំ បដិវិជ្ឈន្តោ វិក្ខម្ភេតិ អនាគាមិផលំ សច្ឆិ-ករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ ។

(២៨៨) ជហតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច អច្ចន្តំ ជហតិ អនវសេសំ ជហតិ ។បេ ។ អនា-គាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ ជហតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច អច្ចន្តំ ជហតិ អនវសេសំ ជហតិ ។បេ ។ អនាគាមិ-ផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ ។

(៤៨៧) បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទឬ ។ អើ ។ សង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានបដិសន្ធិ សង្កត់សង្កិនព្រមទាំងឫស សង្កត់សង្កិនព្រមទាំងតណ្ហា សង្កត់សង្កិនព្រមទាំងអនុស័យ សង្កត់សង្កិន ដោយអរិយញាណ សង្កត់សង្កិន ដោយអរិយមគ្គ កាលត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ទើបសង្កត់សង្កិន កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិនឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៨៨) បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល លះកាមរាគនិងព្យាបាទ បុគ្គលនោះ លះជ្រះស្រឡះ លះមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទ បុថុជ្ជននោះ លះជ្រះស្រឡះ លះមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៨៩] វិក្ខម្ភេតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ ។ បេ ។ អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ អាមន្តា ។ វិក្ខម្ភេតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ ។ បេ ។ អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៩០] ជហាតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច ន អច្ចន្តំ ជហាតិ ន អនវសេសំ ជហាតិ ន អប្បដិសន្ធិយំ ជហាតិ ន សមូលំ ជហាតិ ន សតណ្ហំ ជហាតិ ន សានុសយំ ជហាតិ ន អរិយេន ញាណេន ជហាតិ ន អរិយេន មគ្គេន ជហាតិ ន អកុប្បំ បដិវិជ្ឈន្តោ ជហាតិ ន អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ជហាតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច ន អច្ចន្តំ ជហាតិ ។ បេ ។ ន អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហាតីតិ ។

(៦៨៩) បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទ បុគ្គលនោះ សង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិនឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទ បុថុជ្ជននោះ សង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិនឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៩០) បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទ តែបុថុជ្ជននោះ មិនលះជ្រះស្រឡះ មិនលះមិនឲ្យមានសេសសល់ មិនលះមិនឲ្យមានបដិសន្ធិ មិនលះព្រមទាំងឫស មិនលះព្រមទាំងតណ្ហា មិនលះព្រមទាំងអនុស័យ មិនលះ ដោយអរិយញាណ មិនលះ ដោយអរិយមគ្គ កាលមិនត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ហើយលះទេ កាលមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអនាគាមិផល ហើយលះទេឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល លះកាមរាគនិងព្យាបាទ តែបុគ្គលនោះ មិនលះជ្រះស្រឡះ ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះទេឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៩៣) វិក្ខម្ភេតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច ន អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ ន អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ ។ បេ ។ ន អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ អាមន្តា ។ វិក្ខម្ភេតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច ន អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ ន អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ ។ បេ ។ ន អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៩៤) ជហតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។ អាមន្តា ។ កតមេន មគ្គេនាតិ ។ រូបាវចរេន មគ្គេនាតិ ។ រូបាវចរោ មគ្គោ និយ្យានិកោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវោ អសញ្ញោជនិយោ អគន្ថនិយោ អនោឃនិយោ អយោគនិយោ អនីវរណីយោ អបរាមដ្ឋោ អនុបាទានិយោ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៩១) បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទ តែបុថុជ្ជននោះ មិនសង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ មិនសង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយសង្កត់សង្កិនទេឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទ តែបុគ្គលនោះ មិនសង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ មិនសង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ មិនឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយសង្កត់សង្កិនទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៩២) បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន លះដោយមគ្គដូចម្តេច ។ លះដោយរូបាវចរមគ្គ ។ រូបាវចរមគ្គ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនមែនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ជាធម៌ដែលគន្ថៈមិនគប្បីដោតក្រង ដែលឱឃៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដែលយោគៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង មិនជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ដែលបរាមាសៈមិនស្ទាបអង្អែល មិនជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន

អសង្កិលេសិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ននុ រូបាវចរោ មគ្គោ អនិយ្យានិកោ ន ខយគាមី ន ពោធគាមី ន អបចយគាមី សាសវោ សញ្ញោជនិយោ ។បេ។ សង្កិលេសិកោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ រូបាវចរោ មគ្គោ អនិយ្យានិកោ ន ខយគាមី ន ពោធគាមី ន អបចយគាមី សាសវោ សញ្ញោជនិយោ ។បេ។ សង្កិលេសិកោ តេន វត រេ វត្តព្វេ ជហាតិ បុថុជ្ជនោ រូបាវចរេន មគ្គេន កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។

(៤៩៣) ជហាតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ អនាគាមិមគ្គេន កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច មគ្គោ និយ្យានិកោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវោ អសញ្ញោជនិយោ ។បេ។ អសង្កិលេសិកោតិ ។ អាមន្តា ។ ជហាតិ បុថុជ្ជនោ រូបាវចរេន មគ្គេន កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច មគ្គោ និយ្យានិកោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវោ អសញ្ញោជនិយោ ។បេ។

មិនប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មង ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រែងបុថុជ្ជនមគ្គ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកព្ទូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មង ។ អើ ។ បើបុថុជ្ជនមគ្គ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកព្ទូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយបុថុជ្ជនមគ្គ ដូច្នេះឡើយ ។

[៤៩៣] បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល រមែងលះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយអនាគាមិមគ្គ មគ្គនោះ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ទូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។ មិនប្រកបដោយសេចក្ដីសៅហ្មង ។ អើ ។ បុថុជ្ជនលះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយបុថុជ្ជនមគ្គ មគ្គនោះ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ទូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។

អសង្កិលេសិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(២៩៤) ជហាតិ បុថុជ្ជនោ រូបាវចរេន មគ្គេន កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច មគ្គោ អនិយ្យានិកោ ន ខយគាមី ន ពោធគាមី ន អបចយគាមី សាសវោ សញ្ញោជនិយោ ។បេ។ សង្កិលេសិកោតិ ។ អាមន្តា ។ ជហាតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ អនាគាមិមគ្គេន កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច មគ្គោ អនិយ្យានិកោ ន ខយគាមី ន ពោធគាមី ន អបចយគាមី សាសវោ សញ្ញោជនិយោ ។បេ។ សង្កិលេសិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(២៩៥) បុថុជ្ជនោ កាមេសុ វីតរាគោ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហត្តេ សណ្ឋាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(២៩៦) បុថុជ្ជនោ កាមេសុ វីតរាគោ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។

មិនប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ៗ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ៗ បេ ៗ

(២៩៤) បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយរូបាវចរមគ្គ តែមគ្គនោះ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ៗ បេ ៗ ប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ៗ អើ ៗ បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយលះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយអនាគាមិមគ្គ តែមគ្គនោះ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ៗ បេ ៗ ប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ៗ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ៗ បេ ៗ

(២៩៥) បុថុជ្ជន ប្រាសចាកកាមរាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ៗ អើ ៗ បុថុជ្ជនតាំងនៅស៊ប់ក្នុងអរហត្តឬ ៗ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ៗ បេ ៗ

(២៩៦) បុថុជ្ជន ប្រាសចាកកាមរាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ៗ អើ ៗ

អបុព្វំ អចរិមំ តយោ មគ្គេ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អបុព្វំ អចរិមំ តយោ មគ្គេ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អបុព្វំ អចរិមំ តីណិ សាមញ្ញផលានិ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អបុព្វំ អចរិមំ តីណិ សាមញ្ញផលានិ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តិណ្ណំ ផស្សានំ តិស្សន្នំ វេទនានំ តិស្សន្នំ សញ្ញានំ តិស្សន្នំ ចេតនានំ តិណ្ណំ ចិត្តានំ តិស្សន្នំ សទ្ធានំ តិណ្ណំ វីរិយានំ តិស្សន្នំ សតីនំ តិណ្ណំ សមាធីនំ តិស្សន្នំ បញ្ញានំ សមោធានំ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៩៧] បុថុជ្ជនោ កាមេសុ វីតរាគោ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបត្តិមគ្គេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមិមគ្គេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កតមេន មគ្គេនាតិ ។ អនាគាមិមគ្គេនាតិ ។ អនាគាមិមគ្គេន សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វតបរាមាសំ ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុថុជ្ជន អប់រំមគ្គទាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន អប់រំមគ្គទាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសាមញ្ញផលទាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសាមញ្ញផលទាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ ។ អើ ។ ការប្រជុំនៃផស្សៈ ៣ វេទនា ៣ សញ្ញា ៣ ចេតនា ៣ ចិត្ត ៣ សទ្ធា ៣ វិរិយៈ ៣ សតិ ៣ សមាធិ ៣ បញ្ញា ៣ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៩៧) បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ។ អើ ។ បុគ្គលលះកិលេស ដោយសោតាបត្តិមគ្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលលះកិលេស ដោយសកទាគាមិមគ្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ចុះលះដោយមគ្គណា ។ លះដោយអនាគាមិមគ្គ ។ បុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ដោយអនាគាមិមគ្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ជហតិកថា

អនាគាមិមគ្គេន សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វត-
បរាមាសំ ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ តិណ្ណំ
សញ្ញោជនានំ បហានា សោតាបត្តិផលំ វុត្តំ ភគ-
វតាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ
បហានា សោតាបត្តិផលំ វុត្តំ ភគវតា នោ វត
រេ វត្តព្វេ អនាគាមិមគ្គេន សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ
សីលព្វតបរាមាសំ ជហតីតិ ។ បេ ។ អនាគាមិម-
គ្គេន ឱឡារិកំ កាមរាគំ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ
ជហតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិ-
មគ្គេន ឱឡារិកំ កាមរាគំ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ
ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ កាមរាគព្យាបាទានំ
តនុភាវា សកទាគាមិផលំ វុត្តំ ភគវតាតិ ។ អា-
មន្តា ។ ហញ្ចិ កាមរាគព្យាបាទានំ តនុភាវា ស-
កទាគាមិផលំ វុត្តំ ភគវតា នោ វត រេ វត្តព្វេ
អនាគាមិមគ្គេន ឱឡារិកំ កាមរាគំ ឱឡារិកំ
ព្យាបាទំ ជហតីតិ ។

បុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ដោយអនាគាមិមគ្គឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសោតាបត្តិផល ព្រោះការលះសំយោជនៈទាំង ៣ យ៉ាងឬ ។ អើ ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសោតាបត្តិផល ព្រោះការលះសំយោ-ជនៈទាំង ៣ យ៉ាង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ដោយអនាគាមិមគ្គទេ ។ បេ ។ បុគ្គល លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសកទាគាមិផល ព្រោះភាពនៃកាមរាគ និងព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើងឬ ។ អើ ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសកទាគាមិផល ព្រោះភាពនៃកាមរាគ និងព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គ ដូច្នេះឡើយ ។

(៤៩៨) បុថុជ្ជនោ កាមេសុ វីតរាគោ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។ យេ កេចិ ធម្មំ អភិសមេន្តិ សព្វេ តេ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋហន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៩៩) ន វត្តព្វំ ជហាតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

អហេសុន្តេ អតីតំសេ ឆ សត្ថារោ យសស្សិនោ
និរាមគន្ធា ករុណា(១) វិមុត្តា កាមសញ្ញោជនា
កាមរាគំ វិរាជេត្វា ព្រហ្មលោកូបគា អហុ
អហេសុំ សាវកា តេសំ អនេកានិ សតានិបិ
និរាមគន្ធា ករុណា(១) វិមុត្តា កាមសញ្ញោជនា
កាមរាគំ វិរាជេត្វា ព្រហ្មលោកូបគា អហូតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ជហាតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។

១ ឱ. ម. ករុណា ។

[៤៩៨] បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅស៊ប់ក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ត្រាស់ដឹងធម៌ ជនទាំងអស់នោះ រមែងតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤៩៩] អ្នកមិនគួរពោលថា បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ថា

ក្នុងចំណែក ដែលកន្លងទៅហើយ ពួកគ្រូទាំង ៦ នោះ
ជាអ្នកមានយស មិនមានក្លិនឆ្អាប ជាអ្នករួចស្រឡះ ចាក
កាមសំយោជនៈ ព្រោះករុណា នឿយណាយនឹងកាមរាគ
ហើយចូលទៅកើត ក្នុងព្រហ្មលោក ពួកសាវករបស់គ្រូ
ទាំង ៦ នោះ មានចំនួនច្រើនរយ មិនមានក្លិនឆ្អាប ជា
អ្នករួចស្រឡះ ចាកកាមសំយោជនៈ ព្រោះករុណា នឿយ
ណាយនឹងកាមរាគ ហើយចូលទៅកើត ក្នុងព្រហ្មលោក

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទបានដែរឬ ។

ជហតិកថា

[៣០០] ជហាតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា សោ ហិ នាម ភិក្ខវេ សុនេត្តោ សត្ថា ឯវំ ទីឃាយុកោ សមានោ ឯវំ ចិរដ្ឋិតិកោ អបរិមុត្តោ អហោសិ ជាតិយា ជរាមរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ អបរិមុត្តោ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ចតុន្នំ ធម្មានំ អននុពោធា អប្បដិវេធា ។ កតមេសំ ចតុន្នំ ។ អរិយស្ស សីលស្ស អននុពោធា អប្បដិវេធា អរិយស្ស សមាធិស្ស អរិយាយ បញ្ញាយ អរិយាយ វិមុត្តិយា អននុពោធា អប្បដិវេធា តយិទំ ភិក្ខវេ អរិយំ សីលំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ អរិយោ សមាធិ អនុពុទ្ធោ បដិវិទ្ធោ អរិយា បញ្ញា អនុពុទ្ធា បដិវិទ្ធា អរិយា វិមុត្តិ អនុពុទ្ធា បដិវិទ្ធា ឧច្ឆិន្នា ភវតណ្ហា ខីណា ភវនេត្តិ នត្ថិទានិ បុនព្ភវោតិ

(៣០០) បុប្ផជួន លះកាមកគន្ធិងញាបាទបានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាលយ៉ាងគ្រូឈ្មោះសុនេត្តនោះ ដែលមានអាយុវែងយ៉ាងនេះ ឋិតនៅអស់កាលយូរយ៉ាងនេះ គង់មិនរួច ចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខទោមនស្ស ឧបាយាស តថាគតពោលថា មិនរួចចាកទុក្ខឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង ព្រោះមិនចាក់ធ្លុះនូវធម៌ទាំង ៤ ។ ធម៌ទាំង ៤ តើដូចម្តេច ។ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះ នូវសីលដ៏ប្រសើរ ១ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះ នូវសមាធិដ៏ប្រសើរ ១ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះ នូវបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ១ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះ នូវវិមុត្តិដ៏ប្រសើរ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអរិយសីលនោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយសមាធិនោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយបញ្ញានោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយវិមុត្តិនោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ ភវតណ្ហា ក៏បុគ្គលនោះ បានផ្តាច់ផ្តិល តណ្ហាជាគ្រឿងនាំសត្វឲ្យទៅកើតក្នុងភព នៃបុគ្គលនោះ ក៏អស់លើង ភពថ្មីនៃបុគ្គលនោះ ក៏មិនមាន ក្នុងកាលឥឡូវនេះទៀតឡើយ

សីលំ សមាធិ បញ្ញា ច វិមុត្តិ ច អនុត្តរា
អនុពុទ្ធា ឥមេ ធម្មា គោតមេន យសស្សិនា
ឥតិ ពុទ្ធោ អភិញ្ញាយ ធម្មមក្ខាសិ ភិក្ខុនំ
ទុក្ខស្សន្តករោ សត្ថា ចក្ខុមា បរិនិព្វុតោតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ ជហាតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។

ជហតិកថា ។

សព្វមត្ថីតិកថា

(៣០១) សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វត្ថ សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទា សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេន សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។

ធម៌ទាំងនេះ គឺ សីល ១ សមាធិ ១ បញ្ញា ១ វិមុត្តិ ១ ជាធម៌ដ៏ប្រសើរ ព្រះគោតម ព្រះអង្គមានយស បាន ត្រាស់ដឹងហើយ ព្រោះហេតុនោះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ជ្រាប ច្បាស់ ទើបទ្រង់ត្រាស់ប្រាប់ធម៌នោះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថា ព្រះសាស្តា ទ្រង់អ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ មានបញ្ញាចក្ខុ បរិនិព្វានហើយ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្របុ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរ ពោលថា ពុទ្ធជន លះកាមកគុណទាំងប្រាំបាន ដូច្នេះឡើយ ។

ចប់ ជហតិកថា ។

សព្វមត្ថិកថា

(៣០១) ធម្មជាតទាំងពួង (មានរូបក្ខន្ធជាដើម) មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានក្នុងសរីរៈទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានសព្វកាលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំង ពួង មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មាន ដោយអាការទាំងពួង ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។

សព្វមត្ថីតិកថា

សព្វេសុ សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អយោគន្តិ កត្វា សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ យម្បិ នត្ថិ តម្បិ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វមត្ថីតិ យា ទិដ្ឋិ សា ទិដ្ឋិ មិច្ឆាទិដ្ឋីតិ យា ទិដ្ឋិ សា ទិដ្ឋិ សម្មាទិដ្ឋីតិ ហេវមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣០២) អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតំ នោ វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ អត្ថីតិ ។

(៣០៣) អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។

ធម្មជាតទាំងពួង មាន ក្នុងធម៌ទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានព្រោះធ្វើនូវពាក្យថា មិនគួរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតណាមិនមាន ធម្មជាតនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ទិដ្ឋិណា (របស់អ្នក) ថា ធម្មជាតទាំងពួង មាន ទិដ្ឋិនោះ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ទិដ្ឋិណា (របស់យើង) ថា ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ទិដ្ឋិនោះ ជាសម្មាទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣០២) រូប ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងរូប ជាអតីតរលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ដល់នូវសេចក្ដីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ បើរូប ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ដល់នូវសេចក្ដីវិនាសក្រៃលែងហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអតីតមាន ដូច្នេះទេ ។

(៣០៣) រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងរូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដទេឬ ។ អើ ។

ហាតុំ អនាគតំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតំ នោ វត រេ វត្តព្វេ អនាគតំ អត្ថីតិ ។

[៣០៤] បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អនិរុទ្ធំ អវិគតំ អវិបរិណតំ ន អត្ថង្គតំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អនិរុទ្ធំ អវិគតំ អវិបរិណតំ ន អត្ថង្គតំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣០៥] បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ជាតំ ភូតំ សញ្ជាតំ និព្វត្តំ អភិនិព្វត្តំ បាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថិ អនាគតំ ជាតំ ភូតំ សញ្ជាតំ និព្វត្តំ អភិនិព្វត្តំ បាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣០៦] អតីតំ អត្ថិ អតីតំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បើរូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដទេ មាលអ្នកដំចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

(៣០៤) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣០៥) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន កើត មាន ដុះដាល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត កើត មាន ដុះដាល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣០៦) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

សព្វមត្ថីតិកថា

[៣០៧] អនាគតំ អត្ថិ អនាគតំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ញាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ញាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

[៣០៨] អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតំ រូបំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ រូបំ និរុទ្ធំ ។ បេ ។ អព្ភត្ថង្គតំ នោ វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។

[៣០៩] អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតំ រូបំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ញាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតំ រូបំ អជាតំ ។ បេ ។ អបាតុភូតំ នោ វត រេ វត្តព្វេ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។

[៣០៧] រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតប្រាកដឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

[៣០៨] រូប ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែង រូប ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ដល់នូវសេចក្ដីវិនាសក្រៃលែងហើយឬ ។ អើ ។ បើរូប ជាអតីត រលត់ ។ បេ ។ ដល់នូវសេចក្ដីវិនាសក្រៃលែង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអតីត មាន ដូច្នេះទេ ។

[៣០៩] រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែង រូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ បើ រូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត ។ បេ ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

(៣១០) បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អនិរុទ្ធំ អវិគតំ អវិបរិណតំ ន អត្ថង្គតំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អនិរុទ្ធំ អវិគតំ អវិបរិណតំ ន អត្ថង្គតំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

(៣១១) បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ជាតំ ភូតំ សញ្ជាតំ និព្វត្តំ អភិនិព្វត្តំ បាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ អត្ថិ អនាគតំ រូបំ ជាតំ ភូតំ សញ្ជាតំ និព្វត្តំ អភិនិព្វត្តំ បាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

(៣១២) អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣១០) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

(៣១១) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន កើត មាន ផុះដាល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត កើត មាន ផុះដាល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

(៣១២) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់សេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

សព្វមត្ថិកថា

(៣១៣) អនាគតំ រូបំ អត្ថិ អនាគតំ រូបំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣១៤) អតីតា វេទនា អត្ថិ ។ បេ ។ សញ្ញា អត្ថិ សង្ខារា អត្ថិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតំ វិញ្ញាណំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ វិញ្ញាណំ និរុទ្ធំ ។ បេ ។ អព្ភត្ថង្គតំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។

(៣១៥) អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អជាតំ ។ បេ ។ អបាតុភូតំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។

សព្វមត្ថីតិកថា

[៣១៣] រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់បម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់បម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣១៤] វេទនា ជាអតីត មាន ។ បេ ។ សញ្ញា មាន សង្ខារ មាន ។ បេ ។ វិញ្ញាណ មានឬ ។ អើ ។ ក្រែង វិញ្ញាណ ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ បើវិញ្ញាណ ជាអតីត រលត់ ។ បេ ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន ដូច្នេះទេ ។

[៣១៥] វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែង វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់បម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ បើវិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនទាន់កើត ។ បេ ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណ ជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

[៣១៦] បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អនិរុទ្ធំ ។ បេ ។ ន អត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អនិរុទ្ធំ ។ បេ ។ ន អត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣១៧] បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ជាតំ ភូតំ ។ បេ ។ បាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ជាតំ ។ បេ ។ បាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣១៨] អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ និរុទ្ធំ ។ បេ ។ អត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ និរុទ្ធំ ។ បេ ។ អត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣១៩] អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អជាតំ ។ បេ ។ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អជាតំ អភូតំ ។ បេ ។ អបាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣១៦) វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់លត់ ។ បេ ។ មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនទាន់លត់ ។ បេ ។ មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣១៧) វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន កើតមាន ។ បេ ។ កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាអនាគត មាន វិញ្ញាណជាអនាគត កើត ។ បេ ។ កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣១៨) វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត លត់ ។ បេ ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន លត់ ។ បេ ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣១៩) វិញ្ញាណជាអនាគត មាន វិញ្ញាណជាអនាគត មិនទាន់កើត ។ បេ ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន ។ បេ ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២០) បច្ចុប្បន្នត្ថិ ច រូបត្ថិ ច រូបត្ថិ ច
បច្ចុប្បន្នត្ថិ ច បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អប្បិយំ កត្វា ឯសេ
សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។
អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ និរុជ្ឈមានំ បច្ចុប្បន្ន-
ភាវំ ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបភាវំ ជហតីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២១) បច្ចុប្បន្នត្ថិ ច រូបត្ថិ ច រូបត្ថិ ច
បច្ចុប្បន្នត្ថិ ច បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អប្បិយំ កត្វា
ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។
អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ និរុជ្ឈមានំ រូបភាវំ ន
ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នភាវំ ន ជហតីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ឱទាតត្ថិ ច វត្ថត្ថិ ច
វត្ថត្ថិ ច ឱទាតត្ថិ ច ឱទាតំ វត្ថំ អប្បិយំ កត្វា
ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។
អាមន្តា ។ ឱទាតំ វត្ថំ រជ្ជមានំ ឱទាតភាវំ
ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ វត្ថភាវំ ជហតីតិ ។

[៣២០] (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវរូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថាបច្ចុប្បន្ន ឬថារូប ថារូប ឬថាបច្ចុប្បន្ន (ហើយសួរថា) កាយ +ទុះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ ។ អើ ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន កាលរលត់ តែងលះបង់ ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន តែងលះបង់ភាពជារូបឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣២១] (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវរូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថាបច្ចុប្បន្ន ឬថារូប ថារូប ឬថាបច្ចុប្បន្ន (ហើយសួរថា) កាយ+ទុះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ ។ អើ ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន កាលរលត់ តែងមិនលះបង់ភាពជារូបឬ ។ អើ ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន តែ៍មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវសំពត់ស មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថា ស ឬថាសំពត់ ថាសំពត់ ឬថាស (ហើយសួរថា) សំពត់+ទុះឯង តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ ។ អើ ។ សំពត់ស បុគ្គល កាលជ្រលក់ រមែងលះបង់ភាពសឬ ។ អើ ។ សំពត់ តែងលះបង់ភាពជាសំពត់ឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ ឱឡារិកន្តិ វា វត្ថុន្តិ វា វត្ថុន្តិ វា ឱឡារិកន្តិ វា ឱឡារិកំ វត្ថុំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ ឱឡារិកំ វត្ថុំ វឌ្ឍមានំ វត្ថុភារំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ឱឡារិកភារំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៤៤) រូបំ រូបភារំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ រូបំ រូបភារំ ជហាតីតិ ។ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មំ នោ វត រេ វត្តព្វេ រូបំ រូបភារំ ន ជហាតីតិ ។

(៣៤៣) វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណភារំ ន ជហាតីតិ ។ វិញ្ញាណំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ រូបភារំ ន ជហាតីតិ ។ រូបំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវសំពត់ស មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថាស ឬថាសំពត់ ថាសំពត់ ឬថាស (ហើយសួរថា) សំពត់នុ៎ះឯង តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ ។ អើ ។ សំពត់ស បុគ្គល កាលជ្រលក់រមែងមិនលះបង់ភាពជាសំពត់ឬ ។ អើ ។ សំពត់ តែងមិនលះបង់ភាពសទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២២) រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ ។ អើ ។ រូប ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងរូប លះបង់ភាពជារូបឬ ។ រូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ បើរូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប មិនលះបង់ភាពជារូប ដូច្នេះទេ ។

(៣២៣) និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ ។ និព្វានជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ ។ រូប ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២៤) រូបំ រូបការំ ន ជហាតីតិ ។ រូបំ
អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អា-
មន្តា ។ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណការំ ន ជហាតីតិ ។ វិញ្ញាណំ
អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៥) អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតការំ ន
ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថិ អនាគតំ
អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។
អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អា-
មន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នការំ ន
ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៦) អនាគតំ អត្ថិ អនាគតំ អនាគត-
ការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ
អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៧) បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្ន-
ការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ
អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៤៤) រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ ។ រូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ ។ និព្វាន ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៥) អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ អនាគត មាន អនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ បច្ចុប្បន្ន មាន បច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៦) អនាគត មាន អនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៧) បច្ចុប្បន្ន មាន បច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣២៨] អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ អតីតំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាម-ធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។

[៣២៩] និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានភាវំ ន ជហាតីតិ ។ និព្វានំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណា-មធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតី-តភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អតីតំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៣០] អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អតីតំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិ-ណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានភាវំ ន ជហាតីតិ ។ និព្វានំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៨) អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត ទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងអតីត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ បើអតីត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ដូច្នេះទេ ។

(៣២៩) និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ ។ និព្វាន ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣០) អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អតីត ជាធម្មជាត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ ។ និព្វាន ជាធម្មជាត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣១) អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ អត្ថិ អនាគតំ រូបំ អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បច្ចុប្បន្នការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៣២) អនាគតំ រូបំ អត្ថិ អនាគតំ រូបំ អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៣៣) បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បច្ចុប្បន្នការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៣១] រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៣២] រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៣៣] រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣៤) អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតភាវំ ន ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ អតីតំ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ រូបំ អនិច្ចំ ។ បេ ។ វិបរិណាមធម្មំ នោ វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតភាវំ ន ជហតីតិ ។

(៣៣៥) និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានភាវំ ន ជហតិ និព្វានំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតភាវំ ន ជហតិ អតីតំ រូបំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៣៦) អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតភាវំ ន ជហតិ អតីតំ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានភាវំ ន ជហតិ និព្វានំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៣៤) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែង រូបជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ បើរូប ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង ។ បេ ។ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតដូច្នេះទេ ។

(៣៣៥) និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វាន ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត រូប ជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣៦) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត រូប ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វាន ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣៧) អតីតា វេទនា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតា សញ្ញា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតា សង្ខារា អត្ថិ ។ បេ ។

(៣៣៨) អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ បច្ចុប្បន្នការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៣៩) អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៤០) បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ បច្ចុប្បន្នការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

សព្វមត្ថីតិកថា

(៣៣៧) វេទនា ជាអតីត មាន ។ បេ ។ សញ្ញា ជាអតីត មាន ។ បេ ។ សង្ខារ ជាអតីត មាន ។ បេ ។

(៣៣៨) វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអនាគត មាន វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣៩) វិញ្ញាណ ជាអនាគត មាន វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤០) វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤១) អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ អតីតំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាម-ធម្មំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។

(៣៤២) និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានការំ ន ជហាតិ និព្វានំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាម-ធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតិ អតីតំ វិញ្ញាណំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៤៣) អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថិ

(៣៤១) វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងវិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ បើ វិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ដូច្នេះទេ ។

(៣៤២) និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វាន ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៣) វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ និព្វាន មាន

និព្វានំ និព្វានការំ ន ជហាតិ និព្វានំ អនិច្ចំ អទ្ធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៤៤) អតីតំ ខ្វត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ ខ្វត្ថិ អតីតំ អត្ថីតិ មិច្ឆា ហញ្ចិ វា បន អត្ថិ ខ្វាតីតំ អត្ថិ អតីតន្តិ មិច្ឆា ។ អនាគតំ ខ្វត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតំ ខ្វត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ មិច្ឆា ហញ្ចិ វា បន អត្ថិ ខ្វានាគតំ អត្ថិ អនាគតន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៤៥) អនាគតំ ហុត្វា បច្ចុប្បន្នំ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តញ្ញេវ អនាគតំ តំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ តញ្ញេវ អនាគតំ តំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ន ហុត្វា ន ហោតិ ន ហុត្វា ន ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វាន ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៤) អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ បើអតីត មិនមានទេ ពាក្យថា អតីត មាន ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអតីត មិនមាន ពាក្យថា អតីត មាន ជាពាក្យខុស ។ អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ បើអនាគត មិនមាន ពាក្យថាអនាគត មាន ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអនាគត មិនមាន ពាក្យថា អនាគត មាន ជាពាក្យខុស ។

(៣៤៥) អនាគត កើតហើយ បច្ចុប្បន្ន កំពុងកើតឬ ។ អើ ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឡើងនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឡើងនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឡើងនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឡើងនេះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឡើងនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឡើងនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៤៦] បច្ចុប្បន្នំ ហុត្វា អតីតំ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តញ្ញេវ បច្ចុប្បន្នំ តំ អតីតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តញ្ញេវ បច្ចុប្បន្នំ តំ អតីតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ន ហុត្វា ន ហោតិ ន ហុត្វា ន ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៤៧] អនាគតំ ហុត្វា បច្ចុប្បន្នំ ហោតិ បច្ចុប្បន្នំ ហុត្វា អតីតំ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តញ្ញេវ អនាគតំ តំ បច្ចុប្បន្នំ តំ អតីតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តញ្ញេវ អនាគតំ តំ បច្ចុប្បន្នំ តំ អតីតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ន ហុត្វា ន ហោតិ ន ហុត្វា ន ហោតីតិ ។

[៣៤៦] បច្ចុប្បន្នកើតហើយ អតីតកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ បច្ចុប្បន្ននោះឯង គឺអតីតនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្ននោះឯង គឺអតីតនោះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៤៧] អនាគតកើតហើយ បច្ចុប្បន្នកើតឥឡូវនេះ បច្ចុប្បន្នកើតហើយ អតីតកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ អនាគតនោះឯង គឺអតីតនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះ គឺអតីតនោះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៦៨] អតីតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន ចក្ខុនា អតីតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ សោតំ អត្ថិ សទ្ទា អត្ថិ សោតវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាកាសោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន សោតេន អតីតំ សទ្ទំ សុណាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ឃានំ អត្ថិ គន្ធា អត្ថិ ឃានវិញ្ញាណំ អត្ថិ វាយោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន ឃានេន អតីតំ គន្ធំ ឃាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា ជិវ្ហា អត្ថិ រសា អត្ថិ ជិវ្ហាវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាបោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតាយ ជិវ្ហាយ អតីតំ រសំ សាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ កាយោ អត្ថិ ផោដ្ឋព្វា អត្ថិ កាយវិញ្ញាណំ អត្ថិ បឋវី អត្ថិ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៨) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលឃើញរូបជាអតីត ដោយចក្ខុជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀក សំឡេង សោតវិញ្ញាណ អាកាស មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលស្តាប់សំឡេងជាអតីត ដោយត្រចៀកជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ច្រមុះ ក្លិន ឃានវិញ្ញាណ ខ្យល់ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលហិតក្លិនជាអតីត ដោយច្រមុះជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អណ្តាត រស ជិវ្ហាវិញ្ញាណ ទឹក មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលលិទ្ធភ្លក្សរសជាអតីត ដោយអណ្តាតជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កាយ ផ្សព្វ កាយវិញ្ញាណ ដី មនសិការៈ ជាអតីត

មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន កាយេន អតីតំ ផោដ្ឋព្វំ ផុស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុំ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន មនេន អតីតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៤៩] អនាគតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតេន ចក្ខុនា អនាគតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ សោតំ អត្ថិ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ កាយោ អត្ថិ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុំ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតេន មនេន អនាគតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប៉ះពាល់ផ្សព្វជាអតីត ដោយកាយជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីត ដោយចិត្តជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៩) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលឃើញរូបជាអនាគត ដោយចក្ខុជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគត ដោយចិត្តជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤០) បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នេន ចក្ខុនា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ អតីតេន ចក្ខុនា អតីតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ សោតំ អត្ថិ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ កាយោ អត្ថិ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុំ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នេន មនេន បច្ចុប្បន្នំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុំ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ អតីតេន មនេន អតីតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៤១) បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នេន ចក្ខុនា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បស្សតីតិ ។

(៣៩០) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បុគ្គលឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអតីត បុគ្គលឃើញរូបជាអតីត ដោយចក្ខុជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអតីត មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីត ដោយចិត្តជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩១) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ ។

អាមន្តា ។ អនាគតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ អនាគតេន ចក្ខុនា អនាគតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ សោតំ អត្ថិ ។ បេ ។ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ កាយោ អត្ថិ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នេន មនេន បច្ចុប្បន្នំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ អនាគតេន មនេន អនាគតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៤២) អតីតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច អតីតេន ចក្ខុនា អតីតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច បច្ចុប្បន្នេន ចក្ខុនា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បស្សតីតិ ។

ពើ ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន បុគ្គលឃើញរូបជាអនាគត ដោយចក្ខុជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀកជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ ពើ ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគត ដោយចិត្តជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩២) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអតីត មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាអតីត ដោយចក្ខុជាអតីតឬ ។ ពើ ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ ។

សព្វមត្ថីតិកថា

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ សោតំ អត្ថិ ។ បេ ។ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ កាយោ អត្ថិ ។ បេ ។ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុំ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច អតីតេន មនេន អតីតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុំ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច បច្ចុប្បន្នេន មនេន បច្ចុប្បន្នំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៣) អនាគតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច អនាគតេន ចក្ខុនា អនាគតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច បច្ចុប្បន្នេន ចក្ខុនា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ សោតំ អត្ថិ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ

សព្វមត្ថីតិកថា

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀកជាអតីត ។ បេ ។ ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ។ បេ ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីត ដោយចិត្តជាអតីតឬ ។ អើ ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៤៣] ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាអនាគត ដោយចក្ខុជាអនាគតឬ ។ អើ ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត

កាយោ អត្ថិ ។ បេ ។ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច អនាគតេន មនេន អនាគតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច បច្ចុប្បន្នេន មនេន បច្ចុប្បន្នំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៧) អតីតំ ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៨) អនាគតំ ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។

កាយ ជាអនាគត មាន ។ បេ ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណវត្ថុ មនសិការៈ មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគត ដោយចិត្តជាអនាគតឬ ។ អើ ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណវត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៨) ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អើ ។ បុគ្គល កំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៩) ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តេន ញាណេន ញាណ-ករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិ-ករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៦) បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ញាណ-ករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ទុក្ខំ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើ ដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អើ ។ បុគ្គល កំណត់ដឹង នូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៥៦) ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែល គួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាអតីត មាន បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាអតីត មាន បុគ្គល កំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាអនាគត មាន បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ

បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៧) អតីតំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៨) អនាគតំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។

លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាអនាគត មាន បុគ្គល កំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៧) ញាណ ជាអតីត មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាអតីត មាន តែបុគ្គល មិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះទេឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គល មិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៨) ញាណ ជាអនាគត មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ ។ អើ ។

បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៩) អរហតោ អតីតោ រាគោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន រាគេន សរាគោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អតីតោ ទោសោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន ទោសេន សទោសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អតីតោ មោហោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន មោហេន សមោហោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អតីតោ មានោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន មានេន សមានោតិ ។

ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាអនាគត មាន តែបុគ្គល មិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះទេឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គល មិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៥៩) ព្រះអរហន្ត មានរាគៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានទោសៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយទោសៈ ព្រោះទោសៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានមោហៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានមានះជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយមានះ ព្រោះមានះនោះឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតា ទិដ្ឋិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តាយ វិចិកិច្ឆាយ សវិចិកិច្ឆោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតំ ថីនំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន ថីនេន សថីនោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតំ ឧទ្ធច្ចំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន ឧទ្ធច្ចេន សឧទ្ធច្ចោតិ(១) ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតំ អហិរិកំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន អហិរិកេន សអហិរិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន អនោត្តប្បេន សអនោត្តប្បីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

---

១ ឱ. សឧទ្ធច្ចកោតិ ។ ម. សឧទ្ធតោតិ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានទិដ្ឋិ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយវិចិកិច្ឆា ព្រោះវិចិកិច្ឆានោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានថីនៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយថីនៈ ព្រោះថីនៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានឧទ្ធច្ចៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយឧទ្ធច្ចៈ ព្រោះឧទ្ធច្ចៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានអហិរិកៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយអហិរិកៈ ព្រោះអហិរិកៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

សព្វមត្ថីតិកថា

[៣៦០] អនាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ អតីតោ សីលព្វតបរាមាសោ អត្ថិ អតីតោ អនុសហគតោ កាមរាគោ អត្ថិ អតីតោ អនុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៦១] សកទាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមិស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ អតីតោ សីលព្វតបរាមាសោ អត្ថិ អតីតោ ឱឡារិកោ កាមរាគោ អត្ថិ អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៦០] អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈជាអតីត មានកាមរាគៈដ៏គ្រោតគ្រាតជាអតីត មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាតជាអតីតឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៦១] សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈ ជាអតីត មានកាមរាគៈដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីតឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦២) សោតាបន្នស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ អតីតោ សីលព្វតបរាមាសោ អត្ថិ អតីតោ អបាយគមនិយោ រាគោ អត្ថិ អតីតោ អបាយគមនិយោ ទោសោ អត្ថិ អតីតោ អបាយគមនិយោ មោហោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នោ តេន មោហេន សមោហោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៣) បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ រាគោ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន រាគេន សរាគោតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ អតីតោ រាគោ អត្ថិ អរហា តេន រាគេន សរាគោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ ទោសោ អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន អនោត្តប្បេន អនោត្តប្បីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថិ អរហា តេន អនោត្តប្បេន អនោត្តប្បីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦២) សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈ ជាអតីត មានរាគៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត មានទោសៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៣) បុថុជ្ជន មានរាគៈ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ ជាអតីត ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន មានទោសៈ ជាអតីត ។ បេ ។ មានអនោត្តប្បៈជាអតីត បុថុជ្ជនមានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈ ជាអតីត ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៤) បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ អនាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស អតីតោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថិ អនាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៥) បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ សកទាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន ព្យាបាទេន

សព្វមត្ថិកថា

(៣៦៤) បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត អនាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីត បុថុជ្ជន មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ជាអតីត អនាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៥) បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត សកទាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត បុថុជ្ជន មានចិត្តព្យាបាទ

ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថិ សកទាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៦) បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ សោតា-បន្នោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ អបាយគមនិយោ មោហោ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន មោហេន សមោហោតិ ។ អា-មន្តា ។ សោតាបន្នស្ស អតីតោ អបាយគមនិយោ មោហោ អត្ថិ សោតាបន្នោ តេន មោហេន សមោ-ហោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៧) អរហតោ អតីតោ រាគោ អត្ថិ ន ច អរហា តេន រាគេន សរាគោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ រាគោ អត្ថិ

ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត សកទាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៦) បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៧) ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ ជាអតីត តែព្រះអរហន្ត មិនប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានរាគៈ ជាអតីត

ន ច បុថុជ្ជនោ តេន ភាគេន សភាគោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អតីតោ ទោសោ អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថិ ន ច អរហា តេន អនោត្តប្បេន អនោត្តប្បីតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តេន អនោត្តប្បេន អនោត្តប្បីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៨) អនាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច អនាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថិ ន ច អនាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានទោសៈ ជាអតីត ។ បេ ។ មានអនោត្តប្បៈ ជាអតីត តែព្រះអរហន្ត មិនមានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានអនោត្តប្បៈ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនមានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៨) អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែអនាគាមិបុគ្គល មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ជាអតីត តែអនាគាមិបុគ្គល មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៩) សកទាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច សកទាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមិស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថិ ន ច សកទាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧០) សោតាបន្នស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច សោតាបន្នោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ អបាយគមនិយោ មោហោ អត្ថិ ន ច សោតាបន្នោ

[៣៦៩] សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែសកទាគាមិបុគ្គល មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត តែសកទាគាមិបុគ្គល មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៧០] សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែសោតាបន្នបុគ្គល មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានមោហៈជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត តែសោតាបន្នបុគ្គល មិនប្រកបដោយមោហៈ

តេន មោហេន សមោហោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ អទាយតមធិយោ មោហោ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តេន មោហេន សមោហោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧១) អតីតា ហត្ថា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេសុ ហត្ថេសុ សតិ អាទាននិក្ខេបនំ បញ្ញាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា ទាទា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេសុ ទាទេសុ សតិ អភិក្កមប្បដិក្កមោ បញ្ញាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា បព្វា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេសុ បព្វេសុ សតិ សម្មិញ្ជនប្បសារណំ បញ្ញាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ កុច្ឆិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតស្មឹ កុច្ឆិស្មឹ សតិ ជិឃច្ឆាបិបាសា បញ្ញាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ កាយោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតោ កាយោ បគ្គហនិគ្គហុបគោ ឆេទនភេទនុបគោ កាកេហិ គិជ្ឈេហិ កុលលេហិ សាធារណោតិ ។

ព្រោះមោហៈនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧១) ដៃ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ កាលបើដៃ ជាអតីត មានការកាន់និងការដាក់ចុះ ក៏ប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ជើង ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ កាលបើជើង ជាអតីត មាន ការឈានទៅមុខនិងការថយក្រោយ ក៏ប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សន្លាក់ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ កាលបើសន្លាក់ ជាអតីត មាន ការបត់ចូលនិងការលាចេញ ក៏ប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ពោះ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ កាលបើពោះ ជាអតីត មាន សេចក្តីឃ្លាននិងការស្រេក ក៏ប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កាយ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ កាយ ជាអតីត ដែលគួរដល់ការផ្គងឡើងនិងសង្កត់សង្កិន គួរដល់ការដាច់ធ្លុះធ្លាយ ជាសាធារណ៍ដល់ពួកសត្វក្អែក ត្មាតនិងខ្លែងឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតេ កាយេ វិសំ កមេយ្យ សត្ថំ កមេយ្យ អគ្គិ កមេយ្យាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ លព្ភា អតីតោ កាយោ អទ្ទុពន្ធនេន[១] ពន្ធិតុំ រជ្ជុពន្ធនេន ពន្ធិតុំ សង្ខលិកពន្ធនេន ពន្ធិតុំ គាមពន្ធនេន ពន្ធិតុំ និគមពន្ធនេន ពន្ធិតុំ នគរពន្ធនេន ពន្ធិតុំ ជនបទពន្ធនេន ពន្ធិតុំ កណ្ឋបញ្ចមេហិ ពន្ធនេហិ ពន្ធិតុន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧២) អតីតោ អាបោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន អាបេន អាបករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ តេជោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន តេជេន តេជករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ វាយោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន វាយេន វាយករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៣) អតីតោ រូបក្ខន្ធោ អត្ថិ អនាគតោ រូបក្ខន្ធោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នោ រូបក្ខន្ធោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តយោ រូបក្ខន្ធាតិ ។

---

១ ឱ. អន្តុពន្ធនេន ។ ម. អន្ទុពន្ធនេន ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ថ្នាំពិសគប្បីចូលទៅ គ្រឿងសស្ត្រាគប្បីចូលទៅ ភ្លើងគប្បីចូលទៅ កន្លងកាយជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កាយ ជាអតីត គួរបានជាប់ដោយចំណងគឺខ្នោះ ជាប់ដោយចំណងគឺខ្សែ ជាប់ដោយចំណងគឺប្រព័ត ជាប់ដោយចំណងគឺស្រុក ជាប់ដោយចំណងគឺនិគម ជាប់ដោយចំណងគឺនគរ ជាប់ដោយចំណងគឺជនបទ ជាប់ដោយចំណងទាំងឡាយ មានចំណងកជាគម្រប់៥ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧២) ទឹក ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយទឹក ព្រោះទឹកនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ភ្លើង ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយភ្លើង ព្រោះភ្លើងនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខ្យល់ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយខ្យល់ ព្រោះខ្យល់នោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៣) រូបក្ខន្ធ ជាអតីត មាន រូបក្ខន្ធ ជាអនាគត មាន រូបក្ខន្ធ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ រូបក្ខន្ធ មាន ៣ ឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា បញ្ចក្ខន្ធា អត្ថិ អនាគតា បញ្ចក្ខន្ធា អត្ថិ បច្ចុប្បន្នា បញ្ចក្ខន្ធា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បន្នរស ខន្ធាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៨) អតីតំ ចក្ខាយតនំ អត្ថិ អនាគតំ ចក្ខាយតនំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខាយតនំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តីណិ ចក្ខាយតនានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតានិ ទ្វាទសាយតនានិ អត្ថិ អនាគតានិ ទ្វាទសាយតនានិ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នានិ ទ្វាទសាយតនានិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ឆត្តឹសា-យតនានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៩) អតីតា ចក្ខុធាតុ អត្ថិ អនាគតា ចក្ខុធាតុ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នា ចក្ខុធាតុ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តិស្សោ ចក្ខុធាតុយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា អដ្ឋារស ធាតុយោ អត្ថិ អនាគតា អដ្ឋារស ធាតុយោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នា អដ្ឋារស ធាតុយោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ចតុប្ប-ញ្ញាស ធាតុយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បញ្ចក្ខន្ធ ជាអតីត មាន បញ្ច-ក្ខន្ធ ជាអនាគត មាន បញ្ចក្ខន្ធ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ មាន ១៥ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៤) ចក្ខាយតនៈ ជាអតីត មាន ចក្ខាយតនៈ ជាអនាគត មាន ចក្ខាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ចក្ខាយតនៈ មាន ៣ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ១២ ជាអតីត មាន អាយតនៈ ១២ ជាអនាគត មាន អាយតនៈ ១២ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ អាយតនៈ មាន ៣៦ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៥) ចក្ខុធាតុ ជាអតីត មាន ចក្ខុធាតុ ជាអនាគត មាន ចក្ខុធាតុ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ចក្ខុធាតុ មាន ៣ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាអតីត មាន ១៨ ធាតុ ជាអនាគត មាន ១៨ ធាតុជាបច្ចុប្បន្ន មាន ១៨ ឬ ។ អើ ។ ធាតុ មាន ៥៤ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៦) អតីតំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អត្ថិ អនាគតំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តីណិ ចក្ខុន្ទ្រិយានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតានិ ពាវីសតិន្ទ្រិយានិ អត្ថិ អនាគតានិ ពាវីសតិន្ទ្រិយានិ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នានិ ពាវីសតិន្ទ្រិយានិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ឆសដ្ឋិន្ទ្រិយានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៧) អតីតោ រាជា ចក្កវត្តិ អត្ថិ អនាគតោ រាជា ចក្កវត្តិ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នោ រាជា ចក្កវត្តិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តិណ្ណំ រាជូនំ ចក្កវត្តីនំ សម្មុខីភាវោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៨) អតីតោ សម្មាសម្ពុទ្ធោ អត្ថិ អនាគតោ សម្មាសម្ពុទ្ធោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នោ សម្មាសម្ពុទ្ធោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តិណ្ណំ សម្មាសម្ពុទ្ធានំ សម្មុខីភាវោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៦) ចក្ខុន្ទ្រិយ ជាអតីត មាន ចក្ខុន្ទ្រិយ ជាអនាគត មាន ចក្ខុន្ទ្រិយ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយ មាន ៣ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាអតីត មាន ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាអនាគត មាន ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ឥន្ទ្រិយ មាន ៦៦ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៧) សេ្វតបច្ចេកពុទ្ធ ជាអតីត មាន សេ្វតបច្ចេកពុទ្ធ ជាអនាគត មាន សេ្វតបច្ចេកពុទ្ធ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ សេ្វតបច្ចេកពុទ្ធ ៣ អង្គ មានកន្លងទីចំពោះមុខឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៨) ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាអតីត មាន ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាអនាគត មាន ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ៣ ព្រះអង្គ មានកន្លងទីចំពោះមុខឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

សព្វមត្ថីតិកថា

(៣៧៩) អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អតីតន្តិ ។ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតន្តិ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ អតីតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតំ តេនាតីតំ នាតីតំ នាតីតំ អតីតន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អតីតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតំ តេនាតីតំ នាតីតំ នាតីតំ អតីតន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន អតីតំ នាតីតំ នាតីតំ អតីតន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អតីតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតំ តេនាតីតំ នាតីតំ នាតីតំ អតីតន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៨០) អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អនាគតន្តិ ។ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតន្តិ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ អនាគតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតំ តេន

សព្វមត្ថិកថា

[៣៧៩] អតីត មានឬ ។ អើ ។ មានអតីតឬ ។ មាន អតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ។ ចូរអ្នកដឹងនូវកំហុសចុះ បើ អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ បណ្តាពាក្យ ទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ ពាក្យ ដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមានអតីត ទៅជាមិនមែន អតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរ ពោលថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យ នោះថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះ ហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីត វិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។

[៣៨០] អនាគត មានឬ ។ អើ ។ មានអនាគតឬ ។ មាន អនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បើ អនាគតមាន មានអនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ

អនាគតំ នានាគតំ នានាគតំ អនាគតន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អនាគតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតំ តេន អនាគតំ នានាគតំ នានាគតំ អនាគតន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន អនា-គតំ នានាគតំ នានាគតំ អនាគតន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ អនាគតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អនាគតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតំ តេន អនាគតំ នានាគតំ នានាគតំ អនាគតន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៨១) បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នន្តិ ។ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នន្តិ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នំ តេន បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ

អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អនាគត មាន មានអនាគត ក៏មាន មិនមែនអនាគត ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអនាគត មិនមាន ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ មាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគត មាន មានអនាគត ក៏មាន មិនមែនអនាគត ក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អនាគតមាន មានអនាគត ក៏មាន មិនមែនអនាគត ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។

[៣៨១] បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ មានបច្ចុប្បន្នឬ ។ មានបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បើបច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន

បច្ចុប្បន្នន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នំ តេន បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នំ តេន បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៨២) និព្វានំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ និព្វានន្តិ ។ អត្ថិ សិយា និព្វានំ សិយា នោ និព្វានន្តិ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ និព្វានំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា និព្វានំ សិយា នោ និព្វានំ តេន និព្វានំ នោ និព្វានំ នោ និព្វានំ និព្វានន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ និព្វានំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា និព្វានំ សិយា នោ និព្វានំ តេន

ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ មាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា បច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្នក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្នក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។

(៣៨២) និព្វាន មានឬ ។ អើ ។ មាននិព្វានឬ ។ មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បើនិព្វានមាន មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ និព្វាន ទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថានិព្វានមាន មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ

ទិដ្ឋំ នោ ទិដ្ឋំ នោ ទិដ្ឋំ ទិដ្ឋន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន ទិដ្ឋំ នោ ទិដ្ឋំ នោ ទិដ្ឋំ ទិដ្ឋន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ ទិដ្ឋំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា ទិដ្ឋំ សិយា នោ ទិដ្ឋន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទិដ្ឋំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា ទិដ្ឋំ សិយា នោ ទិដ្ឋំ តេន ទិដ្ឋំ នោ ទិដ្ឋំ នោ ទិដ្ឋំ ទិដ្ឋន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៨៣) ន វត្តព្វំ អតីតំ អត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា យំ កិញ្ចិ ភិក្ខវេ រូបំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ឱឡារិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា យំ ទូរេ សន្តិកេ វា អយំ វុច្ចតិ រូបក្ខន្ធោ យា កាចិ វេទនា ។ បេ ។ យា កាចិ សញ្ញា ។ បេ ។ យេ កេចិ សង្ខារា ។ បេ ។ យំ កិញ្ចិ វិញ្ញាណំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ឱឡារិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា យំ ទូរេ សន្តិកេ វា អយំ វុច្ចតិ វិញ្ញាណក្ខន្ធោតិ

និព្វាន ទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមែននិព្វាន ទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា និព្វានមាន មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា និព្វាន មាន មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ និព្វាន ទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។

(៣៨៣) អ្នកមិនគួរពោលថា អតីត មាន អនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណាមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ខាងក្នុងក្ដី ខាងក្រៅក្ដី គ្រោតគ្រាតក្ដី ល្អិតក្ដី ថោកទាបក្ដី ខ្ពង់ខ្ពស់ក្ដី រូបណា ដែលនៅកន្លែងឆ្ងាយក្ដី កន្លែងជិតក្ដី នេះហៅថា រូបក្ខន្ធ វេទនាណាមួយ ។ បេ ។ សញ្ញាណាមួយ ។ បេ ។ សង្ខារណាមួយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណណាមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ខាងក្នុងក្ដី ខាងក្រៅក្ដី គ្រោតគ្រាតក្ដី ល្អិតក្ដី ថោកទាបក្ដី ខ្ពង់ខ្ពស់ក្ដី វិញ្ញាណណា ដែលនៅកន្លែងឆ្ងាយក្ដី កន្លែងជិតក្ដី នេះហៅថា វិញ្ញាណក្ខន្ធ ពាក្យដូច្នេះ

សព្វមត្ថីតិកថា

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ អតីតំ អត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ ។

(៣៨៤) អតីតំ អត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា តយោមេ ភិក្ខវេ និរុត្តិបថា អធិវចនបថា បញ្ញត្តិបថា អសង្កិណ្ណា អសង្កិណ្ណបុព្វា ន សង្កិយន្តិ ន សង្កិយិស្សន្តិ អប្បដិកុដ្ឋា សមណេហិ ព្រាហ្មណេហិ វិញ្ញូហិ ។ កតមេ តយោ ។ យំ ភិក្ខវេ រូបំ អតីតំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អហោសីតិ តស្ស សង្ខា អហោសីតិ តស្ស សមញ្ញា អហោសីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ន តស្ស សង្ខា អត្ថីតិ ន តស្ស សង្ខា ភវិស្សតីតិ យា វេទនា ។បេ។ យា សញ្ញា ។បេ។ យេ សង្ខារា ។បេ។ យំ វិញ្ញាណំ អតីតំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អហោសីតិ តស្ស សង្ខា អហោសីតិ តស្ស សមញ្ញា អហោសីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ

មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ បេ ។ បើដូច្នោះ អតីត មាន អនាគត មាន ។

(៣៨៤) អតីត មាន អនាគត មានឬ ។ បេ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ជាគន្លងនៃពាក្យបញ្ញត្តិ ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំ មិនធ្លាប់ច្រឡូកច្រឡំ មិនច្រឡូកច្រឡំ ឥឡូវនេះ នឹងមិនច្រឡូកច្រឡំ ក្នុងអនាគត ជាធម៌គឺអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ជាសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ មិនតិះដៀលហើយ ៗ ធម៌ ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណា ដែលកន្លងទៅហើយ រលត់ទៅហើយ ទៅប្រាសហើយ ប្រែប្រួលហើយ ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត ឈ្មោះនៃរូបនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត បញ្ញត្តិនៃរូបនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា នឹងមិនមានក្នុងអនាគត វេទនាណា ។ បេ ។ សញ្ញាណា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយណា ។ បេ ។ វិញ្ញាណណា ដែលកន្លងទៅហើយ រលត់ទៅហើយ ទៅប្រាសហើយ ប្រែប្រួលហើយ ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត បញ្ញត្តិ

ន តស្ស សទ្ធា អត្ថីតិ ន តស្ស សទ្ធា ភវិស្សតីតិ យំ ភិក្ខវេ រូបំ អជាតំ អបាតុភូតំ ភវិស្សតីតិ តស្ស សទ្ធា ភវិស្សតីតិ តស្ស សមញ្ញា ភវិស្សតីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ន តស្ស សទ្ធា អត្ថីតិ ន តស្ស សទ្ធា អហោសីតិ យា វេទនា ។ បេ ។ យា សញ្ញា ។ បេ ។ យេ សង្ខារា ។ បេ ។ យំ វិញ្ញាណំ អជាតំ អបាតុភូតំ ភវិស្សតីតិ តស្ស សទ្ធា ភវិស្សតីតិ តស្ស សមញ្ញា ភវិស្សតីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ន តស្ស សទ្ធា អត្ថីតិ ន តស្ស សទ្ធា អហោសីតិ យំ ភិក្ខវេ រូបំ ជាតំ បាតុភូតំ អត្ថីតិ តស្ស សទ្ធា អត្ថីតិ តស្ស សមញ្ញា អត្ថីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ន តស្ស សទ្ធា អហោសីតិ ន តស្ស សទ្ធា ភវិស្សតីតិ យា វេទនា ។ បេ ។ យា សញ្ញា ។ បេ ។

នៃវិញ្ញាណនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណ
នោះថា មិនមាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា
នឹងមិនមាន ក្នុងអនាគត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណាដែលមិនទាន់កើត
មិនទាន់កើតប្រាកដ វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនា-
គត ឈ្មោះនៃរូបនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនាគត បញ្ញត្តិនៃរូបនោះថានឹង
មាន ក្នុងអនាគត វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន
វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមានហើយ ក្នុងអតីត វេទនាណា
។ បេ ។ សញ្ញាណា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយណា ។ បេ ។
វិញ្ញាណណា ដែលមិនទាន់កើត មិនទាន់កើតប្រាកដ វាចាសម្រាប់ហៅ
នូវវិញ្ញាណនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនាគត ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះថា
នឹងមាន ក្នុងអនាគត បញ្ញត្តិនៃវិញ្ញាណនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនាគត
វាចាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន វាចា
សម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមាន ហើយក្នុងអតីត ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ រូបណា ដែលកើតហើយ កើតប្រាកដហើយ វាចាសម្រាប់
ហៅនូវរូបនោះថា មាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះនៃរូបនោះថា មាន ក្នុង
បច្ចុប្បន្ន បញ្ញត្តិនៃរូបនោះថា មាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន វាចាសម្រាប់ហៅ
នូវរូបនោះថា មិនមានហើយ ក្នុងអតីត វាចាសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា
នឹងមិនមាន ក្នុងអនាគត វេទនាណា ។ បេ ។ សញ្ញាណា ។ បេ ។

សព្វមត្ថីតិកថា

យេ សង្ខារា ។បេ។ យំ វិញ្ញាណំ ជាតំ បាតុភូតំ អត្ថីតិ តស្ស សង្ខា អត្ថីតិ តស្ស សមញ្ញា អត្ថីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ច តស្ស សង្ខា អហោសីតិ ច តស្ស សង្ខា ភវិស្សតីតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ និរុត្តិបថា អធិវចនបថា បញ្ញត្តិបថា អសង្កិណ្ណា អសង្កិណ្ណបុព្វា ន សង្កិយន្តិ ន សង្កិយិស្សន្តិ អប្បដិកុដ្ឋា សមណេហិ ព្រាហ្មណេហិ វិញ្ញូហិ យេបិ តេ ភិក្ខវេ អហេសុំ ឧក្កលា វស្សភញ្ញា អហេតុកវាទា អកិរិយវាទា នត្ថិកវាទា តេបិមេ តយោ និរុត្តិបថេ អធិវចនបថេ បញ្ញត្តិបថេ ន គរហិតព្វំ ន បដិក្កោសិតព្វំ អមញ្ញិំសុ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ និន្ទាព្យារោសឧបារម្ភភយាតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតំ អត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ ។

សង្ខារទាំងឡាយណា ។ បេ ។ វិញ្ញាណណា ដែលកើតហើយ កើតប្រាកដហើយ រាបាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មាន គឺបច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះថា មាន គឺបច្ចុប្បន្ន បញ្ញត្តិនៃវិញ្ញាណនោះថា មាន គឺបច្ចុប្បន្ន រាបាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមានហើយ គឺអតីត រាបាសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា នឹងមិនមាន គឺអនាគត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះឯង ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ជាគន្លងនៃពាក្យបញ្ញត្តិ ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំ មិនធ្លាប់ច្រឡូកច្រឡំ មិនច្រឡូកច្រឡំឥឡូវនេះ នឹងមិនច្រឡូកច្រឡំ គឺអនាគត ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ជាសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ មិនតិះដៀលហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណា ជាអ្នកលើកខ្លួន មានពាក្យដូចជាទឹកភ្លៀង ជាអហេតុកវាទ ជាអកិរិយវាទ ជានត្ថិកវាទ បុគ្គលទាំង ៣ ពួកនេះ មិនបានសំគាល់នូវពាក្យដែលគួរតិះដៀល មិនបានសំគាល់នូវពាក្យដែលគួរហាមឃាត់ គឺគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយ គឺគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ គឺគន្លងនៃពាក្យបញ្ញត្តិទេ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះខ្លាចអំពីការនិន្ទា ការបៀតបៀន និងការប្រណាំងប្រជែង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន អនាគតមាន ដូច្នេះទេ ។

[៣៨៥] អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អាយស្មា ផគ្គុណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អត្ថិ នុ ខោ តំ ភន្តេ ចក្ខុំ យេន ចក្ខុនា អតីតេ ពុទ្ធេ បរិនិព្វុតេ ឆិន្នបបញ្ចេ ឆិន្នវដុមេ បរិយាទិន្នវដ្តេ សព្វទុក្ខវីតិវត្តេ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ ។ បេ ។ អត្ថិ នុ ខោ សា ភន្តេ ជិវ្ហា ។ បេ ។ អត្ថិ នុ ខោ សោ ភន្តេ មនោ យេន មនេន អតីតេ ពុទ្ធេ បរិនិព្វុតេ ឆិន្នបបញ្ចេ ឆិន្នវដុមេ បរិយាទិន្នវដ្តេ សព្វទុក្ខវីតិវត្តេ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យាតិ ។ នត្ថិ ខោ តំ ផគ្គុណ ចក្ខុំ យេន ចក្ខុនា អតីតេ ពុទ្ធេ បរិនិព្វុតេ ឆិន្នបបញ្ចេ ឆិន្នវដុមេ បរិយាទិន្នវដ្តេ សព្វទុក្ខវីតិវត្តេ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ ។ បេ ។ នត្ថិ ខោ សា ផគ្គុណ ជិវ្ហា ។ បេ ។ នត្ថិ ខោ សោ ផគ្គុណ មនោ យេន មនេន អតីតេ ពុទ្ធេ បរិនិព្វុតេ ឆិន្នបបញ្ចេ ឆិន្នវដុមេ បរិយាទិន្នវដ្តេ សព្វទុក្ខវីតិវត្តេ

(៣៨៩) អតីត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះផគ្គុណមានអាយុ បានក្រាបទូលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលព្រះពុទ្ធ ជាអតីត មានដំណើរយឺតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្តៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គលកាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចក្ខុណា ចក្ខុនោះ មានឬ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ជិវ្ហានោះ មានឬ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលព្រះពុទ្ធ ជាអតីត មានដំណើរយឺតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្តៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចិត្តណា ចិត្តនោះ មានឬ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលផគ្គុណ កាលព្រះពុទ្ធ ជាអតីត មានដំណើរយឺតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្តៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចក្ខុណា ចក្ខុនោះ មិនមានទេ ។ បេ ។ ម្នាលផគ្គុណ ជិវ្ហានោះ មិនមានទេ ។ បេ ។ ម្នាលផគ្គុណ កាលព្រះពុទ្ធ ជាអតីត មានដំណើរយឺតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្តៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាល

បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យាតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតំ អត្ថីតិ ។

[៣៨៦] អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អាយស្មា នន្ទកោ ឯតទវោច អហុ បុព្វេ លោភោ តទហុ អកុសលំ សោ ឯតរហិ នត្ថិ ឥច្ចេតំ កុសលំ អហុ បុព្វេ ទោសោ ។បេ។ អហុ បុព្វេ មោហោ តទហុ អកុសលំ សោ ឯតរហិ នត្ថិ ឥច្ចេតំ កុសលន្តិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតំ អត្ថីតិ ។

[៣៨៧] ន វត្តព្វំ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា កពឡីការេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ អត្ថិ រាគោ អត្ថិ នន្ទិ អត្ថិ តណ្ហា បតិដ្ឋិតំ តត្ថ វិញ្ញាណំ វិរុឡ្ហំ យត្ថ បតិដ្ឋិតំ វិញ្ញាណំ វិរុឡ្ហំ អត្ថិ តត្ថ នាមរូបស្ស អវក្កន្តិ យត្ថ អត្ថិ នាមរូបស្ស អវក្កន្តិ អត្ថិ តត្ថ

បញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្ត ដោយចិត្តណា ចិត្តនោះ មិនមានទេ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន ដូច្នេះទេ ។

(៣៨៦) អតីត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះនន្ទកៈមានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា លោភៈ មានហើយក្នុងកាលមុន លោភៈនោះ ជាអកុសល លោភៈនោះ មិនមានក្នុងកាលឥឡូវនេះ នេះជាកុសល ទោសៈ មានហើយក្នុងកាលមុន ។ បេ ។ មោហៈ មានហើយក្នុងកាលមុន មោហៈនោះ ជាអកុសល មោហៈនោះ មិនមានក្នុងកាលឥឡូវនេះ នេះជាកុសល ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន ដូច្នេះទេ ។

(៣៨៧) អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្តីត្រេកត្រអាលមាន សេចក្តីរីករាយមាន បំណងមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារ វិញ្ញាណដែលតាំងនៅក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ក៏លូតលាស់ឡើង វិញ្ញាណដែលតាំងនៅក្នុងកពឡិង្ការាហារណា លូតលាស់ហើយ ការចុះកាន់នាមរូប ក៏មានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការចុះកាន់នាមរូប មានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា

សង្ខារានំ វុឌ្ឍិ យត្ថ អត្ថិ សង្ខារានំ វុឌ្ឍិ អត្ថិ តត្ថ អាយតឹ បុនព្ភវាភិនិព្វត្តិ យត្ថ អត្ថិ អាយតឹ បុនព្ភវាភិនិព្វត្តិ អត្ថិ តត្ថ អាយតឹ ជាតិជរាមរណំ យត្ថ អត្ថិ អាយតឹ ជាតិជរាមរណំ សសោកន្តំ(១) ភិក្ខវេ សរជំ សឧបាយាសន្តិ វទាមិ ផស្សេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ ... មនោសញ្ចេតនាយ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ ... វិញ្ញាណេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ អត្ថិ រាគោ អត្ថិ នន្ទី ។ បេ ។ សរជំ សឧបាយាសន្តិ វទាមីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វេ(២) អនាគតំ អត្ថីតិ ។

(៣៨៨) អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា កពឡីការេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ នត្ថិ រាគោ នត្ថិ នន្ទី នត្ថិ តណ្ហា អប្បតិដ្ឋិតំ តត្ថ វិញ្ញាណំ អវិរូឡ្ហំ យត្ថ អប្បតិដ្ឋិតំ វិញ្ញាណំ អវិរូឡ្ហំ នត្ថិ តត្ថ នាមរូបស្ស អវក្កន្តិ យត្ថ

---

១ ឱ. សសោកន្តិ ។ ម. សសោកំ តំ ។ ២ ឱ. ន វត្តព្វំ ។ ម អយំ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។

ការចម្រើនឡើង នៃសង្ខារទាំងឡាយ ក៏មាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការចម្រើនឡើង នៃសង្ខារទាំងឡាយ មាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត ក៏មាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត មាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ជាតិជរាមរណៈតទៅ ក៏មានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ជាតិជរាមរណៈតទៅ មាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវកពឡិង្ការាហារនោះ ថា ប្រកបដោយសោក ប្រកបដោយធូលី ប្រកបដោយសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងផស្សាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងមនោសញ្ចេតនាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្ដីត្រេកត្រអាលមាន សេចក្ដីរីករាយមាន ក្នុងវិញ្ញាណាហារ ។បេ។ តថាគតពោលថា ប្រកបដោយធូលី ប្រកបដោយសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

(៣៨៨) អនាគត មានឬ ។ អើ ។ ត្រង់ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្ដីត្រេកត្រអាល មិនមាន សេចក្ដីរីករាយ មិនមាន បំណង មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារ វិញ្ញាណដែលមិនតាំងនៅ ក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ក៏មិនលូតលាស់ឡើង វិញ្ញាណដែលមិនតាំងនៅ ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា មិនលូតលាស់ហើយ ការចុះកាន់នាមរូប ក៏មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ

សព្វមត្ថីតិកថា

នត្ថិ នាមរូបស្ស អវក្កន្តិ នត្ថិ តត្ថ សង្ខារានំ វុឌ្ឍិ យត្ថ នត្ថិ សង្ខារានំ វុឌ្ឍិ នត្ថិ តត្ថ អាយតឹ បុនព្ភវាភិនិព្វត្តិ យត្ថ នត្ថិ អាយតឹ បុនព្ភវាភិនិព្វត្តិ នត្ថិ តត្ថ អាយតឹ ជាតិជរាមរណំ យត្ថ នត្ថិ អាយតឹ ជាតិជរាមរណំ អសោកន្តំ ភិក្ខវេ អរជំ អនុបាយាសន្តិ វទាមិ ផស្សេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ... មនោសញ្ចេតនាយ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ... វិញ្ញាណេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ នត្ថិ រាគោ នត្ថិ នន្ទិ ។ បេ ។ អរជំ អនុបាយាសន្តិ វទាមីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អនាគតំ អត្ថីតិ ។

សព្វមត្ថីតិកថា ។

សព្វមត្ថីតិកថា

ការចុះកាន់នាមរូប មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា សេចក្តីចម្រើន នៃសង្ខារទាំងឡាយ ក៏មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ សេចក្តីចម្រើន នៃសង្ខារទាំងឡាយ មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត ក៏មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ជាតិជរាមរណៈតទៅ ក៏មិនមានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ជាតិជរាមរណៈតទៅទៀត មិនមាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោល នូវកពឡិង្ការាហារនោះថា មិនប្រកបដោយសោក មិនប្រកបដោយធូលី មិនប្រកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងផស្សាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងមនោសញ្ចេតនាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្តីត្រេកត្រអាល មិនមាន សេចក្តីរីករាយ មិនមាន ។ បេ ។ ក្នុងវិញ្ញាណាហារ តថាគតពោលថា មិនប្រកបដោយធូលី មិនប្រកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

ចប់ សព្វមត្ថីតិកថា ។

អតីតំ ខន្ធាតិកថា

(៣៨៩) អតីតំ ខន្ធាតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ អាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ធាតូតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩០) អនាគតំ ខន្ធាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ អាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ ធាតូតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩១) បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធា បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។

អតីត ខន្ធាតិកថា

(៣៨៩) ខន្ធទាំងឡាយ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៩០) ខន្ធទាំងឡាយ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩១) ខន្ធទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។

អតីតំ ខន្ធាតិកថា

អាមន្តា ។ អតីតំ ខន្ធា អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ អាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អាយតនំ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ធាតុ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ធាតុ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩២) បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធា បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ខន្ធា អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ អាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អាយតនំ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ធាតុ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ធាតុ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ទេ ។ ខន្ធទាំងឡាយ ជាអតីត អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ ទេ ។ អាយតនៈ ជាអតីត អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ ទេ ។ ធាតុ ជាអតីត អតីត មានឬ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ ទេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអតីត អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩២) ខន្ធទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ ទេ ។ ខន្ធទាំងឡាយ ជាអនាគត អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ ទេ ។ អាយតនៈ ជាអនាគត អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ ទេ ។ ធាតុ ជាអនាគត អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ ទេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអនាគត អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៣) អតីតំ ខន្ធា អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធា បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ អាយតនំ អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ អាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ធាតុ អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ធាតុ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩៤) អនាគតំ ខន្ធា អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធា បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ អាយតនំ ។ បេ ។ អនាគតំ ធាតុ ។ បេ ។ អនាគតំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩៣) ខន្ធទាំងឡាយ ជាអតីត អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាអតីត អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាអតីត អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ធាតុ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអតីត អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៤) ខន្ធទាំងឡាយ ជាអនាគត អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាអនាគត ។ បេ ។ ធាតុ ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអនាគត អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

អតីតំ ខន្ធាតិកថា

[៣៩៥] អតីតំ រូបំ ខន្ធោតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ អាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ ធាតូតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៩៦] អនាគតំ រូបំ ខន្ធោតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ ធាតុ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៩៧] បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ ខន្ធោ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។

(៣៩៥) ខន្ធ គឺរូប ជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ គឺរូប ជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៦) ខន្ធ គឺរូប ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគតឬ ។ បេ ។ ធាតុ គឺរូប ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៧) ខន្ធ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាអតីត រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។

បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ធាតុ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ចក្ខុធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ ចក្ខុធាតុអាយតនំ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩៨) បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខណោ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ ខណោ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ធាតុ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ចក្ខុធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ ចក្ខុធាតុអាយតនំ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩៩) អតីតំ រូបំ ខណោ អតីតំ រូបំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខណោ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។

ធាតុ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីត រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៨) ខន្ធ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាអនាគត រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ធាតុ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុបន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺ រូប ជាអនាគត រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៩) ខន្ធ គឺរូប ជាអតីត រូប ជាអតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីត ។ បេ ។

អតីតំ ខន្ធាទិកបាឋ

អតីតំ រូបំ ធាតុ ។បេ។ អតីតំ រូបំ ខន្ធធាតុ-អាយតនំ អតីតំ រូបំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគតំ រូបំ ខន្ធោ អនាគតំ រូបំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគតំ រូបំ អាយតនំ ។បេ។ អនាគតំ រូបំ ធាតុ ។បេ។ អនាគតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អ-នាគតំ រូបំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា វេទនា ។បេ។ អតីតា សញ្ញា ។បេ។ អតីតា សង្ខារា ។បេ។

(៤០០) អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។បេ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។បេ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

អតីត ខន្ធាតិកថា

ធាតុ គឺរូប ជាអតីត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីត រូប ជាអតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាអនាគត រូប ជាអនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគត ។ បេ ។ ធាតុ គឺរូប ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគត រូប ជាអនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វេទនា ជាអតីត ។ បេ ។ សញ្ញា ជាអតីត ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ជាអតីត ។ បេ ។

(៥០០) ខន្ធ គឺ វិញ្ញាណ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០១) អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៤០២) បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។បេ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។បេ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៤០៣) បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៤០១] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤០២] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤០៣] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤០៤) អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ អតីតំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤០៥) អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ អនាគតំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។

អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន ។បេ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន ។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤០៤) ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត ។បេ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត ។បេ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០៥) ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៥០៦) ន វត្តព្វំ អតីតានាគតា ខន្ធា ធាតុ អាយតនំ នត្ថិ ចេតេតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា តយោមេ ភិក្ខវេ និរុត្តិបថា អធិវចនបថា បញ្ញត្តិបថា ។បេ។ វិញ្ញូហីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតានាគតា ខន្ធា ធាតុ អាយតនំ នត្ថិ ចេតេតិ ។

(៥០៧) អតីតានាគតា ខន្ធា ធាតុ អាយតនំ នត្ថិ ចេតេតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា យំ កិញ្ចិ ភិក្ខវេ រូបំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ ។បេ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០៦) អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ជាគន្លងនៃបញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មិនតិះដៀលហើយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមាន ដូច្នេះឡើយ ។

(៤០៧) ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណាមួយ ជាអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។

អយំ វុច្ចតិ រូបក្ខន្ធោ យា កាចិ វេទនា ។បេ។ យា កាចិ សញ្ញា ។បេ។ យេ កេចិ សង្ខារា ។បេ។ យំ កិញ្ចិ វិញ្ញាណំ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នំ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ វិញ្ញាណក្ខន្ធោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតានាគតា ខន្ធា ធាតុ អាយតនំ នត្ថិ ចេតេតិ

អតីតំ ខន្ធាតិកថា ។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា

(៤០៨) អតីតំ អត្ថីតិ ។ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថិ ។ ឯកច្ចំ និរុទ្ធំ ឯកច្ចំ ន និរុទ្ធំ ឯកច្ចំ វិគតំ ឯកច្ចំ អវិគតំ ឯកច្ចំ អត្ថង្គតំ ឯកច្ចំ ន អត្ថង្គតំ ឯកច្ចំ អព្ភត្ថង្គតំ ឯកច្ចំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៤០៩) អតីតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

នេះហៅថា រូបក្ខន្ធ វេទនាណាមួយ ។ បេ ។ សញ្ញាណាមួយ ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយណាមួយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណណាមួយ ជាអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ នេះហៅថា វិញ្ញាណក្ខន្ធ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមាន ដូច្នេះឡើយ ។

ចប់ អតីត ខន្ធាតិកថា ។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា

[៥០៨] អតីត មានឬ ។ មានខ្លះ មិនមានខ្លះ ។ អតីត រលត់ខ្លះ មិនរលត់ខ្លះ ទៅប្រាសខ្លះ មិនទៅប្រាសខ្លះ វិនាសខ្លះ មិនវិនាសខ្លះ សូន្យខ្លះ មិនសូន្យខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៥០៩] អតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤១០) អតីតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤១១) អតីតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤១២) អតីតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កឹ អត្ថិ កឹ នត្ថីតិ ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថិ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។

(៤១៣) អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤១៤) អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤១០] អតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤១១] អតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤១២] អតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ អ្វីមាន អ្វីមិនមាន ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ តែងមាន ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ តែងមិនមាន ។

[៤១៣] ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤១៤] ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤១៥] អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៤១៦] អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា នោ វត រេ វត្តព្វេ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។

[៤១៧] អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។

(៤១៥) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤១៦) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អើ ។ ក្រែងធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយឬ ។ អើ ។ បើធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះឡើយ ។

(៤១៧) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អ្នកមិន

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា ធរន្តា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា ធរន្តា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា ធរន្តា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា ធរន្តា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២១៨) អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា ធរន្តា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា ធរន្តា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា ឯកច្ចេសំ វិបក្កវិបាកា ធម្មា ឯកច្ចេសំ អវិបក្កវិបាកា ធម្មា ធរន្តា តេ ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

គួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤១៨) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ចំណែកមួយ ជាអតីត ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ចំណែកមួយ រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា

[៤១៩] ន វត្តព្វំ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា វិបច្ចិស្សន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា វិបច្ចិស្សន្តិ តេន វត រេ វត្តព្វេ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា វិបច្ចិស្សន្តីតិ កត្វា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ វិបច្ចិស្សន្តីតិ កត្វា បច្ចុប្បន្នាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបច្ចិស្សន្តីតិ កត្វា បច្ចុប្បន្នាតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នា ធម្មា និរុជ្ឈិស្សន្តីតិ កត្វា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤២០] អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ ឯកច្ចំ ជាតំ ឯកច្ចំ អជាតំ ឯកច្ចំ សញ្ជាតំ ឯកច្ចំ អសញ្ជាតំ ឯកច្ចំ និព្វត្តំ ឯកច្ចំ អនិព្វត្តំ ឯកច្ចំ បាតុភូតំ ឯកច្ចំ អបាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា

[៤១៩] អ្នកមិនគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត នឹងឲ្យផល ក្នុងអនាគតឬ ។ អើ ។ បើធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត នឹងឲ្យផល ក្នុងអនាគត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះដែរ ។ ធម៌ទាំងឡាយនោះមាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត នឹងឲ្យផល ក្នុងអនាគត ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងឲ្យផល ក្នុងអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងឲ្យផល ក្នុងអនាគតឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនមាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន នឹងរលត់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤២០] អនាគត មានឬ ។ មានខ្លះ មិនមានខ្លះ ។ កើតខ្លះ មិនកើតខ្លះ ដុះដាលខ្លះ មិនដុះដាលខ្លះ លូតលាស់ខ្លះ មិនលូតលាស់ខ្លះ កើតប្រាកដខ្លះ មិនកើតប្រាកដខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤២១) អនាគតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ ឯកច្ចំ ។ បេ ។ អនុប្បាទិនោ ធម្មា ។ បេ ។

(៤២២) អនាគតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កឹ អត្ថិ កឹ នត្ថីតិ ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថិ អនាគតា អនុប្បាទិនោ ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ។ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតា អនុប្បាទិនោ ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អជាតាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។

(៦៦១) អនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគត មានខ្លះ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ។ បេ ។

(៦៦២) អនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ អ្វីមាន អ្វីមិនមាន ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះមាន ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមាន ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងឡាយនោះ មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតឬ ។ អើ ។ បើធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះទេ ។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា

(៤២៣) អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា អនុប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតា អនុប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤២៤) ន វត្តព្វំ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតា ឧប្បា-ទិនោ ធម្មា ឧប្បជ្ជិស្សន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា ឧប្បជ្ជិស្សន្តិ តេន វត រេ វត្តព្វេ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។

(៤២៥) អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា ឧប្បជ្ជិ-ស្សន្តីតិ កត្វា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ឧប្បជ្ជិ-ស្សន្តីតិ កត្វា បច្ចុប្បន្នាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ឧប្បជ្ជិស្សន្តីតិ កត្វា បច្ចុប្បន្នាតិ ។ អាមន្តា ។

ឯកច្ចមត្ថិកថា

(៤២៣) ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤២៤) អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មាន ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើតឬ ។ អើ ។ បើធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មាន ដូច្នេះដែរ ។

(៤២៥) ធម៌ទាំងនោះ មាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើតឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងកើតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងកើត មានឬ ។ អើ ។

បច្ចុប្បន្នា ធម្មា និរុជ្ឈិស្សន្តីតិ កត្វា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា ។

សតិបដ្ឋានកថា

(៤២៦) សព្វេ ធម្មា សតិបដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ ធម្មា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ឯកាយនមគ្គោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវា អសញ្ញោជនិយា អគន្ថនិយា អនោឃនិយា អយោគនិយា អនីវរណិយា អបរាមដ្ឋា អនុបាទានិយា អសង្កិលេសិកា សព្វេ ធម្មា ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ធម៌ទាំងនោះ មិនមាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន នឹងរលត់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ចប់ ឯកច្ចមត្ថីតិកថា ។

សតិប្បដ្ឋានកថា

(៤២៦) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលជាផ្លូវជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈ ជាធម៌ដែលគន្ថៈ មិនគប្បីដោតក្រង ដែលឱឃៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដែលយោគៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង មិនជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ជាធម៌ដែលបរាមាសៈមិនស្ទាបអង្អែល មិនជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន មិនគួរដល់សេចក្តីសៅហ្មង ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

សតិប្បដ្ឋានកថា

(៤២៧) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ សតិប្បដ្ឋានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនំ សតិប្បដ្ឋានន្តិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ឯកាយនមគ្គោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវំ អសញ្ញោជនិយំ ។ បេ ។ អសង្កិលេសិកំ ចក្ខាយតនំ ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាយតនំ ។ បេ ។ ឃានាយតនំ ជិវ្ហាយតនំ កាយាយតនំ ។ បេ ។ រូបាយតនំ សទ្ទាយតនំ គន្ធាយតនំ រសាយតនំ ផោដ្ឋព្វាយតនំ ។ បេ ។ រាគោ ទោសោ មោហោ មានោ ទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា ថីនំ ឧទ្ធច្ចំ អហិរិកំ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ សតិប្បដ្ឋានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

សតិប្បដ្ឋានកថា

[៤២៧] ធម៌តាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អើ ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលជាផ្លូវជាទីទៅ នៃបុគ្គលម្នាក់ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។ មិនគួរដល់សេចក្តីសៅហ្មង ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាយតនៈ ។ បេ ។ ឃានាយតនៈ ជិវ្ហាយតនៈ កាយាយតនៈ ។ បេ ។ រូបាយតនៈ សទ្ទាយតនៈ គន្ធាយតនៈ រសាយតនៈ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ ។ បេ ។ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ មានៈ ទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា ថីនៈ ឧទ្ធច្ចៈ អហិរិកៈ ។ បេ ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

អនោត្តប្បំ សតិបដ្ឋានន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនោត្តប្បំ សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ ។ បេ ។ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤២៨) សតិ សតិបដ្ឋានា សា ច សតីតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ សតិបដ្ឋានំ តញ្ច សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សតិ សតិបដ្ឋានា សា ច សតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាយតនំ ។ បេ ។ កាយាយតនំ រូបាយតនំ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វាយតនំ រាគោ ទោសោ មោហោ មានោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ សតិបដ្ឋានំ តញ្ច សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤២៩) ចក្ខាយតនំ សតិបដ្ឋានំ តញ្ច ន សតីតិ ។ អាមន្តា ។ សតិ សតិបដ្ឋានា សា ច ន សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាយតនំ ។ បេ ។ កាយាយតនំ រូបាយតនំ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វាយតនំ រាគោ ទោសោ មោហោ ។ បេ ។

អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អើ ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ ។ បេ ។ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៥២៨) សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិ ឬ ។ អើ ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិ ឬ ។ អើ ។ សោតាយតនៈ ។ បេ ។ កាយាយតនៈ រូបាយ-តនៈ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ មានៈ ។ បេ ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៥២៩) ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិ ទេឬ ។ អើ ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិ ទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាយតនៈ ។ បេ ។ កាយាយតនៈ រូបា-យតនៈ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ ។ បេ ។

អនោត្តប្បំ សតិប្បដ្ឋានំ តញ្ច ន សតីតិ ។ អា-
មន្តា ។ សតិ សតិប្បដ្ឋានា សា ច ន សតីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៣០) ន វត្តព្វំ សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋា-
នាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ សព្វេ ធម្មេ អារព្ភ
សតិ សន្តិដ្ឋតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សព្វេ
ធម្មេ អារព្ភ សតិ សន្តិដ្ឋតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ
សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។

(៤៣១) សព្វំ ធម្មំ អារព្ភ សតិ សន្តិដ្ឋតីតិ
សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វំ
ធម្មំ អារព្ភ ផស្សោ សន្តិដ្ឋតីតិ សព្វេ ធម្មា ផស្ស-
ប្បដ្ឋានាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៣២) សព្វំ ធម្មំ អារព្ភ សតិ សន្តិដ្ឋតីតិ
សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វំ
ធម្មំ អារព្ភ វេទនា សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ សញ្ញា សន្តិ-
ដ្ឋតិ ។ បេ ។ ចេតនា សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ ចិត្តំ សន្តិ-
ដ្ឋតីតិ សព្វេ ធម្មា ចិត្តប្បដ្ឋានាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។

សតិប្បដ្ឋានកថា

អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន តាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិ ទេឬ ។ អើ ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន តាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិ ទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤៣០) អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានទេឬ ។ អើ ។ ក្រែងសតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ឬ ។ អើ ។ បើសតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ មាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ដូច្នេះដែរ ។

(៤៣១) សតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ផស្សៈ តាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថាជាទីតាំងនៅ នៃផស្សៈឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤៣២) សតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ វេទនាតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ។បេ។ សញ្ញាតាំងនៅនឹង ។បេ។ ចេតនាតាំងនៅនឹង ។បេ។ ចិត្តតាំងនៅនឹង ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថាជាទីតាំងនៃចិត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤៣៣) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ សត្តា ឧបដ្ឋិតស្សតិនោ សតិយា សមន្នាគតា សតិយា សមោហិតា សព្វេសំ សត្តានំ សតិ បច្ចុបដ្ឋិតាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៣៤) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា អមតន្តេ ភិក្ខវេ ន បរិភុញ្ជន្តិ យេ កាយគតាសតឹ(១) ន បរិភុញ្ជន្តិ អមតន្តេ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជន្តិ យេ កាយគតាសតឹ បរិភុញ្ជន្តីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ សត្តា កាយគតាសតឹ បរិភុញ្ជន្តិ បដិលព្ភន្តិ អាសេវន្តិ ភាវេន្តិ ពហុលីករោន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៣៥) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា ឯកាយនោ អយំ ភិក្ខវេ មគ្គោ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យទិទំ

---

១ ឱ. ម. កាយគតំ សតិំ ។

(៤៣៣) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ សត្វទាំងអស់ មានសតិតាំងមាំ ប្រកបដោយសតិ ខ្ជាប់ខ្ជួនដោយសតិ សតិរបស់សត្វទាំងអស់ ឈ្មោះថា តាំងមាំឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣៤) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វណា មិនបរិភោគកាយគតាសតិ ពួកសត្វនោះ ឈ្មោះថាមិនបរិភោគអមតៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វណា បរិភោគកាយគតាសតិ ពួកសត្វនោះ ឈ្មោះថាបរិភោគអមតៈ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ សត្វទាំងអស់ បរិភោគ បានចំពោះ សេពគប់ អប់រំ ធ្វើឲ្យច្រើន នូវកាយគតាសតិឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣៥) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផ្លូវនេះឯង សម្រាប់ជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិដោយវិសេស នៃសត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លង នូវសេចក្តីសោក និងសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីរំលត់ នូវទុក្ខ និងទោមនស្ស ដើម្បីបាន នូវអរិយមគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវព្រះនិព្វាន ផ្លូវនេះ

សតិប្បដ្ឋានកថា

ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានាតិ អន្តេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ ធម្មា ឯកាយនមគ្គោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៣៦) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា រញ្ញោ ភិក្ខវេ ចក្កវត្តិស្ស បាតុភាវា សត្តន្នំ រតនានំ បាតុភាវោ ហោតិ ។ កតមេសំ សត្តន្នំ ។ ចក្ករតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ ហត្ថិរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ អស្សរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ មណិរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ ឥត្ថីរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ គហបតិរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ បរិណាយករតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ រញ្ញោ ភិក្ខវេ ចក្កវត្តិស្ស បាតុភាវា ឥមេសំ សត្តន្នំ រតនានំ បាតុភាវោ ហោតិ តថាគតស្ស ភិក្ខវេ បាតុភាវា អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស សត្តន្នំ ពោជ្ឈង្គរតនានំ បាតុភាវោ ហោតិ ។ កតមេសំ សត្តន្នំ ។

គឺសតិប្បដ្ឋាន ៤ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា ផ្លូវជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣៦) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដ នៃរតនៈ ៧ ប្រការ ព្រោះការកើតប្រាកដ នៃស្តេចចក្រពត្តិ ។ រតនៈ ៧ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ការកើតប្រាកដនៃចក្ករតនៈ១ ការកើតប្រាកដនៃហត្ថិរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃអស្សរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃមណិរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃឥត្ថីរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃគហបតិរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃបរិណាយករតនៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃរតនៈ ៧ ប្រការនេះឯង ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះរាជាចក្រពត្តិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃពោជ្ឈង្គរតនៈ ៧ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ការកើតប្រាកដនៃពោជ្ឈង្គ ៧ តើដូចម្តេច ។

សតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ តថាគតស្ស ភិក្ខវេ បាតុភាវា អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ឥមេសំ សត្តន្នំ ពោជ្ឈង្គរតនានំ បាតុភាវោ ហោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តថាគតស្ស បាតុភាវា អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស សព្វេ ធម្មា សតិសម្ពោជ្ឈង្គា ហោន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សព្វេ ធម្មា សតិបដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ ធម្មា សម្មប្បធានា ។បេ។ ឥទ្ធិបាទា ។បេ។ ឥន្ទ្រិយា ។បេ។ ពលា ។បេ។ ពោជ្ឈង្គាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

សតិបដ្ឋានកថា ។

ការកើតប្រាកដនៃសតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃបីតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃពោជ្ឈង្គរតនៈ ៧ នេះ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សម្មប្បធាន ។ បេ ។ ឥទ្ធិបាទ ។ បេ ។ ឥន្ទ្រិយ ។ បេ ។ ពលៈ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ចប់ សតិប្បដ្ឋានកថា ។

ហេវត្ថិកថា

[៤៣៧] អតីតំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ អត្ថដ្ឋោ អត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ អត្ថិភាវោ អត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា អត្ថីតិ វា ឯសេសេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤៣៨] អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ អត្ថដ្ឋោ អត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ អត្ថិភាវោ អត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា អត្ថីតិ វា ឯសេសេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ហេវត្ថិកថា

(៥៣៧) អតីត មានឬ ។ អតីត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ អតីតនោះមាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អតីតនោះមាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថាមិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថា មិនមានក្តី ឬថា មិនមានក្តី ថា មានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៥៣៨) អនាគត មានឬ ។ អនាគត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថា មិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថា មិនមានក្តី ឬថា មិនមានក្តី ថា មានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៥៣៩) បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ ។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៥៤០) អតីតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កិន្តត្ថិ កិន្តិ នត្ថីតិ ។ អតីតំ អតីតន្តិ ហេវត្ថិ អតីតំ អនាគតន្តិ ហេវ នត្ថិ អតីតំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ អត្ថដ្ឋោ អត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ អត្ថិភាវោ អត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា អត្ថីតិ វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៣៩) បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ បច្ចុប្បន្ននោះ មាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្ននោះ មាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៤០) អតីត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ អតីត មានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច ។ អតីត មានយ៉ាងនេះ គឺអតីតនៅជាអតីត អតីត មិនមាន យ៉ាងនេះ គឺអតីត ជាអនាគត អតីត មិនមាន យ៉ាងនេះ គឺអតីត ជាបច្ចុប្បន្ន ។ អតីតនោះ មាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អតីតនោះ មាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថា មិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថា មិនមានក្តី ឬថា មិនមានក្តី ថា មានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ហេវត្ថិកថា

(៦៦១) អនាគតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កិញ្ចត្ថិ កិញ្ចិ នត្ថីតិ ។ អនាគតំ អនាគតត្ថិ ហេវត្ថិ អនាគតំ អតីតត្ថិ ហេវ នត្ថិ អនាគតំ បច្ចុប្បន្នត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថេដ្ឋា នត្ថេដ្ឋា នត្ថេដ្ឋា អត្ថេដ្ឋា ។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦២) បច្ចុប្បន្នំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កិញ្ចត្ថិ កិញ្ចិ នត្ថីតិ ។ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នត្ថិ ហេវត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អតីតត្ថិ ហេវ នត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អនាគតត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថេដ្ឋា នត្ថេដ្ឋា ។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤៤១] អនាគត មាន យ៉ាងនេះ មិនមាន យ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ អនាគត មានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច ។ អនាគត មាន យ៉ាងនេះ គឺអនាគត នៅជាអនាគត អនាគត មិនមានយ៉ាងនេះ គឺ អនាគត ជាអតីត អនាគត មិនមានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាបច្ចុប្បន្ន ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិន គួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថិតា មាន ឈ្មោះអត្ថិតា មិនមាន អត្ថិតា មិនមាន ឈ្មោះអត្ថិតា មាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤៤២] បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ បច្ចុប្បន្ន មានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច ។ បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន នៅជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជា អតីត បច្ចុប្បន្ន មិនមានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជាអនាគត ។ បច្ចុប្បន្ន នោះមាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្ននោះមាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថិតា មាន ឈ្មោះអត្ថិតា មិនមាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៤៣) ន វត្តព្វំ អតីតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ អនាគតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អនាគតន្តិ ហេវត្ថិ អតីតំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ហេវត្ថិ អនាគតំ អតីតន្តិ ហេវត្ថិ អនាគតំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ហេវត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អតីតន្តិ ហេវត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អនាគតន្តិ ហេវត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តេន ហិ អតីតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ អនាគតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។

(៤៤៤) រូបំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ អត្ថដ្ឋោ អត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ អត្ថិភាវោ អត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា អត្ថីតិ វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៥៥៣) អ្នកមិនគួរពោលថា អតីត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ អនាគត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ អតីត មានយ៉ាងនេះ គឺអតីតជាអនាគត អតីត មានយ៉ាងនេះ គឺអតីត ជាបច្ចុប្បន្ន អនាគត មានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាអតីត អនាគត មានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជាអតីត បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បើដូច្នោះ អតីត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ អនាគត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។

(៥៥៤) រូប មានឬ ។ រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ រូបនោះ មាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូបនោះ មាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថា មិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថា មិនមានក្តី ឬថា មិនមានក្តី ថា មានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នា ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ហេវត្ថិកថា

វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។
វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ
សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ
នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថេជ្ឈា នត្ថេជ្ឈា ។ បេ ។ សមេ
សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
រូបំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កិន្តត្ថិ
កិន្តិ នត្ថីតិ ។ រូបំ រូបន្តិ ហេវត្ថិ រូបំ វេទនាតិ
ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ សញ្ញាតិ ហេវ នត្ថិ
។ បេ ។ រូបំ សង្ខារាតិ ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ
វិញ្ញាណន្តិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។
អាមន្តា ។ អត្ថេជ្ឈា នត្ថេជ្ឈា ។ បេ ។ សមេ
សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។

វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណ មានឬ ។ វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ រូប មានដូចម្ដេច មិនមានដូចម្ដេច ។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប នៅជារូប រូប មិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាវេទនា ។ បេ ។ រូប មិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសញ្ញា រូប មិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសង្ខារ ។ បេ ។ រូប មិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាវិញ្ញាណ ។ រូបនោះមាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូបនោះមាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។

វិញ្ញាណំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កិន្តិ កិន្តិ នត្ថីតិ ។ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណន្តិ ហេវត្ថិ វិញ្ញាណំ រូបន្តិ ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ វេទនាតិ ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ សញ្ញាតិ ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ សង្ខារាតិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ ។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៥៥៨) ន វត្តព្វំ រូបំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ វេទនាតិ ហេវត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ សញ្ញាតិ ហេវត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ សង្ខារាតិ ហេវត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ វិញ្ញាណន្តិ ហេវត្ថិ វេទនា សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ រូបន្តិ ហេវត្ថិ វិញ្ញាណំ វេទនាតិ ហេវត្ថិ ។ បេ ។

វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ មានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច ។ វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ នៅជាវិញ្ញាណ វិញ្ញាណ មិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជារូប ។បេ។ វិញ្ញាណ មិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាវេទនា ។ បេ ។ វិញ្ញាណ មិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាសញ្ញា ។បេ។ វិញ្ញាណ មិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាសង្ខារ ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន ។បេ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៦៥) អ្នកមិនគួរពោលថា រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ វេទនា ។បេ។ សញ្ញា ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាវេទនា ។បេ។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសញ្ញា ។បេ។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសង្ខារ ។បេ។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាវិញ្ញាណ វេទនា មានយ៉ាងនេះ គឺវេទនា ជាសញ្ញា ជាសង្ខារ ជាវិញ្ញាណ ជារូប វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាវេទនា ។បេ។

វិញ្ញាណំ សង្ខារាតិ ហេវត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តេន ហិ រូបំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ វេទនា សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។

ហេវត្ថីតិកថា ។

បឋមោ មហាវគ្គោ ។

តស្សុទ្ទានំ

ឧបលព្ភោ បរិហានិ ព្រហ្ម-
ចរិយវាសោ ឱធិសោ បរិញ្ញា
កាមរាគប្បហានំ សព្វត្ថិ
វាទោ អាយតនំ អតីតា-
នាគតេសុ ភាតោ សព្វេ ធម្មា
សតិបដ្ឋានា ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។

ហេតុត្តិកថា

វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាសង្ខារប្តូរ ៗ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ៗ បេ ៗ បើដូច្នោះ រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណមាន យ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ៗ

ចប់ ហេតុត្តិកថា

ចប់ មហាវគ្គទី ១

ឧទ្ទានកថានៃមហាវគ្គទី ១

ពោលអំពីបុគ្គល ១ ការសាបសូន្យ ១ ការនៅដោយព្រហ្មចរិយៈ ១ ការលះកាមរាគ ដោយការកំណត់ដឹងដោយចំណែក ១ ពាក្យៈទាំងអស់មាន ១ អាយតនៈជាចំណែកក្នុងអតីត អនាគត ១ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថាសតិប្បដ្ឋាន ១ សភាវៈ មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ១ ៗ

អភិធម្មបិដកេ

កថាវត្ថុស្ស បឋមោ ភាគោ

មាតិកាបត្តធិ

មាតិកា មហាបណ្ណាសកោ អង្កេ

មហាវគ្គោ

បុគ្គលកថា ១

បរិហានិកថា ១៣៧

ព្រហ្មចរិយកថា ១៨០

ឱធិសោកថា ១៩៧

ជហតិកថា ២០៨

សព្វមត្ថីតិកថា ២១៨

អតីតំ ខន្ធាតិកថា ២៦៦

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា ២៧៥

សតិបដ្ឋានកថា ២៨២

ហេវត្ថីតិកថា ២៨៩

អភិធម្មបិដក

កថាវត្ថុ បឋមភាគ

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា　　មហាបណ្ណាសកៈ　　ទំព័រ

មហាវគ្គ

បុគ្គលកថា	១
បរិហានិកថា	១៣៧
ព្រហ្មចរិយកថា	១៨០
ឱធិសោកថា	១៩៧
ជហតិកថា	២០៨
សព្វមត្ថីតិកថា	២១៨
អតីត ខន្ធាតិកថា	២៦៦
ឯកច្ចមត្ថីតិកថា	២៧៥
សតិបដ្ឋានកថា	២៨២
ហេវត្ថីតិកថា	២៨៩

វិរុទ្ធាវិរុទ្ធបត្តំ

វិរុទ្ធបាឋោ	អវិរុទ្ធបាឋោ	អង្កេ	រជ្ជុលេខាយំ
បយំ	មយំ	៦	៤
នហេវ	នហេវំ	៧៥	៧
វត្តព្វោតិ ប	វត្តព្វោតិ ។	៨២	១២
ចក្ខន្ទ្រិយំ	ចក្ខុន្ទ្រិយំ	២៥៤	៣
ឧប្បាទិនោ ។	អនុប្បាទិនោ	២៨០	១០

សង្កឹតប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
មិនដឹងបាន	ដឹងបាន	៦	១០
បុគ្គល	បុគ្គលណា	១០	៣
គេដឹងបាន	គេមិនដឹងបាន	៩២	២
គេដឹងបាន	គេមិនដឹងបាន	៩៣	២
,,	,,	៩៨	១១
មានកូនបុគ្គល ឬ	មានកូនបុគ្គលឬ ៗ	៩៩	១០
កូនរកឬ ៗ	កូនរក គេដឹងបានឬ ៗ	១០៩	១៣
មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ៗ	មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ	១២២	១២
បើព្រះអរហន្ត	ព្រះអរហន្ត	១៨១	១១
ជាសមយវិមុត្ត	ជាអសមយវិមុត្ត	១៦៧	១១
យ៉ាងនេះទេ ៗ បេ ៗ	យ៉ាងនេះទេ ៗ	,,	១២
ជាសមយវិមុត្ត	ជាអសមយវិមុត្ត	១៧២	២
ដែលជាជនបទមានគតិ	ដែលជាជនបទមិនមានគតិ	១៩០	៩

សន្លឹកប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
មិនឲ្យជាក់ច្បាស់	មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់	២១១	៨
អនាគតនោះឯង គឺ	អនាគតនោះឯង គឺ បច្ចុប្បន្ននោះ		
បច្ចុប្បន្ននោះប្ត ៗ	គឺអតីតនោះប្ត ៗ	២៣៤	១៤
ដំគ្រោកគ្រាត	ដំគ្រោតគ្រាត	២៥០	៧
មានប្ត	មានប្ត ៗ	២៦៧	៦
ជាសញ្ញា រូប	ជាសញ្ញា ៗ បេ ៗ រូប	២៩៣	១១

សៀវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ
អ្នកខាងក្រោមនេះ ៖

Printing costs were met through the gift of

Wat. Sotoshu Chuōji Temple
The Rev. Shunkou Tsubota
1 Nishi 2-chome, Minami 6-jo, Chuo-ku, Sapporo-shi, Hokkaido 064
Japan

この本は次の方によって復刻されました。

曹洞宗 中央寺 住職 坪田俊好
〒064 北海道札幌市中央区南6条西2丁目1番地
☎011-512-7321

ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក "
ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ
ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ
បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤
សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជប៉ុន

TRIPITAKA VOL. 84 (of 110 volumes total)
"ABHIDHAMMA PITAKA"
Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh
Reproduced with the kind cooperation of the
TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE
First edition December 8, 1994
Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ（南伝大蔵経）全110巻・第84巻アビダンマピタカ（論部）

発　　行：プノンペン仏教研究所
復刻救援：カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会
発　　行：1994年12月8日

印刷・製本／弘前相互印刷株式会社
製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

INSTITUT BOUDDHIQUE